

Al doilea volum al seriei LUX

S

uspiciuri

ANNA GODBERSEN

NEMIRA

Anna Godbersen
Suspiciuni

Anna Godbersen
RUMORS

© Alloy Entertainment and Anna Godbersen, 2008

© Jacket photo copyright by Karen Pearson/MergeLeft Reps, 2008

© Author photo copyright Chris Mottalini, 2007

Jacket design by Andrea C. UVA

© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Ilustrații: Valeria MOLDOVAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-156-5

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Carte digitala

Cuprins

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

Muṭumiri

3

Anna Godbersen s-a născut în 1980 în Berkley, California, și a studiat la Barnard College. Locuiește în Brooklin, New York. Romanul său de debut, *Lux*, a inaugurat în 2007 seria cu același nume, devenită în scurt timp un fenomen internațional. După al doilea volum, *Suspiciuni*, a fost lansat la începutul anului 2009 *Invidie* (în pregătire la Editura Nemira). În prezent, Anna lucrează la al patrulea și ultimul roman al seriei, intitulat *Splendoare*.

Pentru Jake și Nick

Prolog

A devenit o obișnuință pentru newyorkezii obișnuiți să-i zărească pe străzi pe membrii nativi ai aristocrației noastre, ducându-se să ia micul dejun la Sherry's după una dintre petrecerile lor somptuoase sau participând la cursele cu sănii din Central Park, un loc de întâlnire atât de popular. Dar aici, la țară, lucrurile stau cu totul altfel. Aici, oamenii bogați nu mai sunt nevoiți să îndure umilința de a fi spionați de mii de ochi indiscreți. Aici, printre dealurile înzăpezite aflate la șaiszeci și patru de kilometri de Manhattan, afacerile, escrocheriile sau actele de violență din oraș nu mai au nici o însemnătate. Căci locurile acestea sunt numai și numai apanajul lor.

În acele ultime zile extrem de reci ale anului 1899, membrii nobilimii citadine au părăsit pe furiș orașul, în grupuri mici, așa cum i-au instruit gazdele lor. În ajunul Anului Nou, au sosit în Tuxedo Park, cu un tren special, și ultimii dintre ei, coborând în gara exclusivistă a unui club privat. Toată ziua au circulat trenuri speciale: unul a adus orhidee, altul caviar și carne de vânat, iar un al treilea cutii cu șampanie Ruinart. Și acum veneau familiile Schermerhorn, Schuyler, Vanderbilt și Jonese. Erau întâmpinați de trăsurile proaspăt vopsite în nuanțe de verde și auriu, culorile din Tuxedo, și împodobite pentru această ocazie deosebită cu clopoței din argint de la Tiffany & Co. Acestea îi purtau pe oaspeți prin ținutul acoperit cu zăpadă spre sala de bal unde urma să aibă loc nunta.

Cei care aveau propriile lor reședințe rustice – căsuțe cu șindrile, presărate cu mușchi și licheni – se retrăgeau acolo ca să se refacă după drum. Doamnele și-au adus cu ele bijuteriile de familie, penele de egretă prinse într-un diamant pentru păr și mănușile de mătase. Și-au luat cele mai noi și mai frumoase ținute, deși unele dintre ele se plâneau că vor fi văzute în rochii pe care le-au mai purtat deja pe parcursul aceluia sezon nefericit. Cea mai fermecătoare dintre personalitățile mondene din oraș, domnișoara Elizabeth Holland, își găsisese sfârșitul în apele râului Hudson și tristețea s-a așternut de atunci asupra tuturor. Elita societății a așteptat cu nerăbdare luna ianuarie, când putea, în sfârșit, să evadeze în croazierele de pe Mediterana și în alte locuri din est. Acum, în ajunul Anului Nou, când la orizont se profila o petrecere binecuvântată, dar cu totul neașteptată, moralul oamenilor părea să prindă din nou aripi. Unele dintre invitate șuşoteau, în

timp ce își dădeau cu parfum după ureche, că mireasa avea să poarte la ceremonie rochia mamei ei, lucru care va conferi evenimentului o nuanță de modestie. Dar acesta era un obicei frumos, care nu justifica însă lipsa eleganței din partea oaspeților.

Lacheii în livrea îi poșteau deja în sala de bal a clădirii principale a clubului. Erau serviți cu punch fierbinte și aromatizat în ceșcuțe din cristal șlefuit și observau cu surprindere transformările pe care le suferise sala de bal din Tuxedo.

În mijlocul ringului de dans parchetat, se afla un culoar conturat din petale albe de tradafir, în care ți se adânceau picioarele câțiva centimetri. Arcadele nuptiale, împodobite cu crizanteme și lăcrămioare, dominau centrul camerei. În timp ce oaspeții începeau să umple sala, vorbeau cu admirație despre splendoarea etalată și despre importanța covârșitoare a nuntașilor, care au făcut tot ce le-a stat în putință să nu lipsească de la acest eveniment, chiar dacă nu au fost înștiințați din timp, căci primiseră invitațiile doar cu câteva zile în urmă prin intermediul unui curier. Una dintre invitate era, așadar, doamna Astor, ascunsă în spatele voalului ei negru, care participa la ceremonie în ciuda sănătății ei precare, ce o ținuse în casă pe parcursul sezonului, și a zvonurilor potrivit cărora se pregătea să abdice de pe tronul ei de regină a societății newyorkeze. Se rezema de brațul lui Harry Lehr, un celibatar fermecător, renumit pentru vorbele sale de duh, dar și pentru talentul său de dansator, pe care și-l punea în valoare în timpul cadrilului.

Alți invitați de seamă erau soții William Schoonmaker, care își croiau drum spre rândul din față; tânăra doamnă Schoonmaker – era a doua care se bucura de această onoare – trimeea bezele în stânga și-n dreapta, aranjându-și în tot acest timp buclele blonde și diadema cu rubine. Urma apoi familia Frank Cutting, al cărei unic fiu, Edward „Teddy” Cutting, era bun prieten cu fiul lui William, Henry Schoonmaker, deși cam de la mijlocul lui decembrie au fost văzuți împreună doar de câteva ori. Pe lista celebrităților mondene se aflau apoi Cornelius „Neily” Vanderbilt al III-lea și soția lui, născută Grace Wilson, despre care se spunea că și-a făcut prea repede debutul în înalta societate, motiv pentru care soțul ei s-a aflat la un pas de a fi dezmoștenit. Arăta magnific, îmbrăcată într-o rochie din catifea panne și dantelă și având o coafură elaborată, așa cum îi stătea bine unui Vanderbilt. Dar în ciuda elitei care își ocupa acum locurile, lipsa unor invitați de prestigiu nu a trecut neobservată. Căci dintre cei o sută și ceva de oaspeți –

o listă mult mai selectivă decât numărul invitaților pe care ar fi putut să-l cuprindă sala de bal a doamnei Astor (patru sute) – o familie de renume nu avea nici un reprezentant.

Absența acestora era considerată ciudată și, printre acordurile line ale instrumentelor cu coarde, care anunțau că ceremonia avea să înceapă în curând, câțiva nuntași comentau în șoaptă acest lucru. Afară, vântul şuiera mânios. Țurțurii care atârnav de streășină străluceau în bătaia razelor reci de soare. Ultimii oaspeți care au mai sosit au fost invitați să se așeze pe scaune, apoi câțiva cavaleri de onoare îmbrăcați în frac – nu în smoching, care era ținuta clasică a nuntașilor – s-au îndreptat spre locurile lor, conștienți de importanța rolului pe care îl jucau.

Ultimul dintre ei, Teddy Cutting, a aruncat o privire în urma sa ca să vadă dacă prietenul lui era pregătit. În timp ce acordurile muzicii se înțețeau, mulțimea a dat aprobator din cap la vederea lui Henry Schoonmaker, care – cu părul său gelat și pieptănat într-o parte și cu chipul ușor maturizat – își ocupa locul din fața altarului. Trăsăturile sale dezinvolve trădau oare o ușoară nuanță de iritare? De încântare sau neliniște? Apoi el, dar și celelalte perechi de ochi din sală s-au îndreptat spre culoarul pe care păseau acum cele mai frumoase dintre debutantele societății newyorkeze, îmbrăcate în rochii din șifon în nuanțe reci de albastru. Mergeau cu pași domoli, una câte una, pe covorul din petale de trandafir, îndreptându-se spre partea din față a sălii și încercând – pe cât le stătea în putință – să-și ascundă zâmbetele feciorelnice.

Când acordurile muzicii solemne a lui Wagner au umplut sala, mireasa, grațioasă ca o silfidă, și-a făcut apariția în cadrul primei arcade împodobite cu flori. Frumusețea fetei i-a lăsat fără grai chiar și pe membrii familiei și pe prietenii ei, care murmurau admirativ din locurile lor. Purta rochia din dantelă a mamei ei, iar un buchet de flori albe ca spuma laptelui îi tremura în mâinile-i încheștate. Își ascundea emoția în spatele voalului ei brodat și se îndrepta spre altar cu pași siguri.

În clipa în care a ajuns lângă Henry, ușa s-a deschis deodată, iar în prag a apărut un tânăr din cadrul personalului, care abia mai respira și care i-a șoptit ceva femeii de la intrare. Un val de aer rece a cuprins sala, urmat de un murmur aproape imperceptibil. Șoaptele intermitente de la început s-au intensificat, transformându-se treptat într-un freamăt domol, care nu a încetat nici atunci când preotul și-a dres glasul și a început ceremonia. Mirele scruta sala cu ochii săi întunecați. Chiar și mireasa s-a crispat.

Preotul a continuat slujba, dar pe chipurile celor prezenți nu se mai citeau calmul și nici bucuria. O senzație de neliniște a pogorât asupra acestei clase privilegiate – chiar și aici, în tainicul palat de iarnă, chiar în pragul celebrării căsătoriei a doi dintre membrii ei de vază. Oaspeții priveau ceremonia cu sprâncenele ridicate și cu gura căscată. Nebunia orașului pe care îl lăsaseră în urmă părea să pună dintr-odată stăpânire pe ei. S-a întâmplat ceva – ceva ce va schimba pentru totdeauna amintirile legate de ultimele zile ale anului 1899.

— Iertați-mă, domnișoară, dar sunteți chiar dumneavoastră, în carne și oase?

Ziua era senină și rece, iar când Penelope Hayes s-a întors încet spre stânga, unde mulțimea se adunase pe străduța îngustă și pavată cu bolovani, i-au ieșit aburi din gură. Și-a ațintit ochii mari și albaștri asupra chipului entuziasmat al unei fete care nu avea mai mult de paisprezece ani. Ieșise, probabil, dintr-una din clădirile de locuințe, care se înălțau inegal în spatele maselor de oameni. Un păienjeniș de sârme negre, întinse de la un acoperiș la altul, brăzda cerul, creând fâșii albastre prin văzduh. Fata purta o haină neagră și ponosită, care se decolorase în timp, iar obrații ei trandafirii deveniseră roșii din cauza frigului. Penelope i-a întâlnit privirea și i-a dăruit, cu buzele ei senzuale, un zâmbet generos.

— Da, eu sunt.

Și-a îndreptat ținuta, mizând pe efectul copleșitor pe care îl creau silueta ei zveltă, chipul irezistibil și pielea roșie și catifelată ca petalele de trandafir. Fusesse cândva etichetată drept fiica frumoasă și elegantă a unui *nouveau riche*, dar în ultimul timp a adoptat ținuta modestă, în nuanțe albe și pastelate, a fetelor de vârsta ei, conștiente de conotațiile lor matrimoniale – deși în ziua aceea, ținând seama de starea jalnică a străzilor pe care le traversa, a ales haine în tonuri mai închise. I-a întins mâna înmănușată, spunându-i:

— Sunt domnișoara Hayes.

— Lucrez la atelierul de blănuri Weingarten, a continuat, timidă, fata. V-am văzut de câteva ori din camera din spate a magazinului.

— Atunci trebuie să-ți mulțumesc pentru serviciile tale, a răspuns Penelope amabilă. S-a înclinat puțin, făcând aproape o reverență, deși gulerul rigid, în stilul familiei Medici, al mantoului ei bleumarin, tivit cu paspoal auriu, o împiedica să-și miște capul într-o manieră prea curtenitoare. Când privirile li s-au întâlnit din nou, Penelope a întrebat-o în grabă: Vrei un curcan?

Procesiunea se îndepărta deja, lăsând-o în urmă. Orchestra care cânta colinde ajunsese la următoarea clădire și auzea, prin megafon, vocea domnului William Schoonmaker, care mergea în spate. Le ura oamenilor,

care se îmbulzeau pe trotuare, un an fericit, reamintindu-le cât mai subtil cu putință cine plătitese pentru această paradă. Căci ideea festivității îi aparținea, și tot el a fost cel care a plătit orchestra și scena mobilă a nașterii Domnului, dar și păsările de curte oferite în dar celor săraci de diverse doamne din înalta societate și de debutantele cunoștințelor sale. Ele

reprezentau adevărata atracție, se gândea Penelope, întorcându-se spre prietenul ei fidel, Isaac Phillips Buck, și luând din mâinile lui sacul pe care acesta îl căra.

Chiar și prin mânușile din piele de câine și prin ziaarele în care îl înveliseră, a simțit cum pasărea o strângea cu putere. Era grea și o ținea cu stângăcie, încercând să-și reprime repulsia pe care o simțea în timp ce îi oferea fetei curcanul de Crăciun. Aceasta privea cadoul cu chipul lipsit de expresie. Zâmbetul îi pierise de pe buze.

— Uite! a spus Penelope, pe un ton cât mai calm cu putință, deși își dorea cu ardoare ca fata să ia curcanul și să plece cât mai repede. Pentru tine și familia ta. De Crăciun. Din partea familiei Schoonmaker... și din partea *mea*.

Momentul părea să nu se mai sfârșească, apoi zâmbetul a reapărut pe chipul fetei. Râdea, bucuroasă, cu gura până la urechi.

— O, vă mulțumesc, domnișoară Hayes! Eu... și... și... familia mea! Apoi, a luat pasărea grea din brațele lui Penelope și s-a întors spre prietenii ei din mulțime. Priviți! a ciripit ea. Curcanul acesta este un dar special din partea domnișoarei Penelope Hayes!

Prietenii ei au rămas cu gura căscată în fața unui cadou atât de generos, aruncându-i priviri timide fetei îmbrăcate în mantoul elegant. Li se părea că o cunosc deja doar pentru că i-au citit adeseori numele în paginile revistelor mondene. Se prezenta acum în fața lor ca regina neîncoronată a inimilor publicului, loc pe care îl ocupase cea mai bună prietenă a ei, Elizabeth Holland, înainte ca aceasta să-și găsească sfârșitul cu câteva luni în urmă. Firește, Elizabeth nu se înecase în apele râului Hudson, bucurându-se de fapt din plin de viață – lucru pe care Penelope îl știa foarte bine, de vreme ce chiar ea o ajutase pe „neprihănită” domnișoară Holland să dispară pentru a-și reuni destinul cu cel al bărbatului de care se îndrăgostise (vizitiul familiei sale). Penelope putea, astfel, să-și ceară drepturile: logodnicul pe care Elizabeth l-a părăsit. Ascensiunea ei urmasse un drum atât de lin, încât atât doamnele importante din înalta societate, cât și gazetarii observau cu surprindere asemănarea din ce în ce mai mare dintre ea și Elizabeth.

În trecut, comparația nu i s-ar fi părut atât de măgulitoare lui Penelope – generozitatea nu era punctul ei forte – dar îi oferea și unele avantaje.

Penelope a răsplătit cuvintele lingușitoare ale fetei, zăbovind încă puțin și dăruindu-i același zâmbet mărinimos. Apoi s-a întors spre Buck, a cărui ținută – costumul gri, cămașa de culoarea ambrei și haina din blană de castor – îi scotea în evidență trupul impunător.

— Trebuie să mă ajuți să plec de aici, i-a șoptit ea. Nu l-am văzut deloc pe Henry astăzi și mi-e frig, iar dacă mai trebuie să mai pun mâna pe un alt...

S-a oprit, văzând privirea atotștiutoare a lui Buck.

— Mă ocup eu de toate.

Părea un individ blând, trăsătură accentuată de chipul său cărnos, dar sprâncenele bogate îi confereau – prin felul în care erau modelate – un aspect ușor viclean. Au trecut apoi pe lângă ei câteva doamne, cu pălării largi și haine cu revere elaborate, urmate de o orchestră. Penelope și-a ridicat privirea în direcția de unde se auzea vocea bătrânului Schoonmaker, știind că fiul lui, Henry, cu ochii lui întunecați și mersul său provocator, străbătea străzile alături de el. Inima i s-a întristat puțin. Apoi, s-a întors spre prietenul ei, care își făcuse deja un plan.

Buck avea peste un metru optzeci înălțime și o statură impunătoare, așa că s-a transformat, la fel ca în alte dăți, în bodyguard pentru cea care beneficia de loialitatea lui necondiționată. Nu se născuse un om bogat – deși pretindea că se înrudea cu celebra familie Buck, care locuia acum în vechile conace dărăpănate din Hudson Valley – dar se dovedea un ajutor neprețuit când era vorba de organizarea unei petreceri, lucru pentru care era răsplătit pe măsură. Penelope și-a acoperit chipul cu voalul prins de pălărie și l-a urmat prin mulțime. După ce și-au croit drum prin puzderia de oameni, Buck s-a debarasat de sacul greu cu curcani și a ajutat-o pe Penelope să se urce într-un cupeu ce-și aștepta clienții.

În timp ce Buck îi spunea câteva cuvinte vizitiului, ea s-a așezat comod pe bancheta din pluș, acoperită cu catifea neagră, și a respirat adânc. Înăuntru, totul purta amprenta eleganței – totul era confecționat din puf și aur. Penelope s-a simțit copleșită de o senzație de ușurare: totul revenise la normal. Și-a scos mânușile cu o mișcare rapidă și apoi le-a aruncat pe ușa deschisă a trăsurii. Buck a privit balta în care au aterizat, apoi s-a urcat și el pe banchetă, lângă Penelope. Când roțile trăsurii s-au pus în mișcare,

scârțând pe caldarâmul denivelat, el s-a aplecat și a scos de sub banchetă o cutie șlefuită din lemn.

— Mănuși din piele de ied? a întrebat-o el. Sau le preferi pe cele din mătase?

Penelope și-a studiat degetele albe și subțiri în timp ce își freca mâinile. Majoritatea fetelor asemeni ei, ai căror tați erau industriași, directori de bănci sau președinți ai propriilor lor imperii de asigurări, își schimbau mănușile de trei sau de patru ori pe zi când plecau de la petrecerile unde se servea ceai la dineuri sau serate muzicale. Dar Penelope considera că mâinile ei erau superioare, așa că își schimba mănușile de zece sau chiar de unsprezece ori. Nu purta niciodată aceeași pereche de două ori, iar recent, își descoperise o nouă virtute – plăcerea de a le face uneori cadou.

— Din piele de ied. Este frig afară și nu știi niciodată cu cine te întâlnești pe drum.

— Da, ai dreptate, a răspuns Buck, scoțând o pereche de mănuși lucrate de mână. Mai ales atunci când *eu* sunt cel care îi dă instrucțiuni vizitiului.

— Îți mulțumesc.

Penelope și-a pus mănușile, trăgându-le peste încheieturi, lucru care a făcut-o să se simtă din nou în largul ei.

— Te-au adorat astăzi, a continuat Buck, pe un ton visător.

— De n-ar fi atât de greu de suportat! a spus Penelope, rezemându-și capul frumos de speteaza din catifea. Câți oameni sărmani poate să înghită New Yorkul? Și nu se satură niciodată de curcani? Și-a mângâiat obrajii fini. Mă dor maxilarele de câte zâmbete am împărțit în stânga și-n dreapta.

— Este plictisitor să te prefaci tot timpul generos, a spus Buck, ezitant. Dar tu nu pierzi niciodată din vedere scopul pe care îl urmărești, a continuat el

diplomat.

— Nu, a încuviințat Penelope. Ai dreptate.

Trăsura s-a oprit tocmai atunci, iar Buck a pus mâna pe mânerul din aur ca să deschidă fereastra. Penelope s-a aplecat peste el și a văzut că au ajuns înaintea paradei în intersecția de unde îi puteau zări pe cei care se aflau în fruntea procesiunii. De departe domina statura impunătoare a lui William Schoonmaker, îmbrăcat într-un costum negru. Lângă el stătea cea de a doua doamnă Schoonmaker, născută Isabelle De Ford, care era încă tânără și care oferea o priveliște de vis, îmbrăcată toată în blănuri și dantelă. Erau

încadrați de clădirile de locuințe și s-au oprit la vederea trăsurii care le stătea în cale. Henry a apărut ca prin minune în fața lor.

Penelope a rămas fără suflare când l-a văzut. Într-o vreme, se întâlnea cu Henry Schoonmaker aproape în fiecare zi când aveau relații intime la adăpostul cotloanelor tainice din conacele familiilor lor, care le permiteau un comportament nu tocmai potrivit pentru o domnișoară din înalta societate. Făceau lucruri la care fetele ca Elizabeth Holland nu cutezau nici măcar să viseze – până în ziua în care Henry și-a anunțat logodna cu domnișoara Holland. La un dineu la care participase și Penelope. Anunțul era suficient să te facă să vomیți, lucru pe care Penelope l-a și făcut de altfel.

Firește, reacția ei violentă la aflarea acelei vești vrednice de dispreț s-a mai domolit după multă muncă de convingere. Buck s-a dovedit un ajutor inestimabil în acest sens. El i-a explicat faptul că bătrânul Schoonmaker era un om de afaceri ambițios – râvnea la fotoliul de primar – și agreea ideea ca fiul lui să aibă o mireasă neprihănită și atât de iubită în înalta societate. Penelope era convinsă că – dacă Elizabeth reușise să dea această impresie – atunci și ea se putea transforma într-o posibilă noră ideală.

De atunci, îl văzuse doar de câteva ori pe Henry, iar priveliștea pe care i-o oferea acum avea efectul unei supradoze. Costumul negru îi scotea în evidență silueta zveltă, iar sub borurile largi ale pălăriei distingea conturul frumos al unui maxilar aristocratic. Purta încă pe brațul stâng o banderolă neagră în semn de doliu, pe care Penelope a observat-o chiar și atunci când l-a obligat pe Henry, cu puterea minții, să-și ridice privirea spre ea. Știa că o va face. Și așa a și fost. Penelope i-a susținut privirea cu o modestie ieșită din comun, schițând un zâmbet în colțul gurii și apoi acoperindu-și din nou chipul cu voalul de la pălărie.

— A fost o paradă minunată, domnule Schoonmaker! a strigat ea pe fereastră, rezemându-se cu mâna de geamul pe jumătate ridicat.

Când s-a așezat din nou pe bancheta de catifea a trăsurii, l-a auzit pe Buck spunându-i vizitiului să o ia din loc. Dar nu se gândea la destinația lor, ci la Henry și la faptul că perioada de doliu va lua sfârșit în curând. Știa că îl lăsase pradă amintirilor, re trăind acum trecutul pe care l-au împărtășit amândoi și amintindu-și firea ei pasională, pe care și-o ascundea în spatele măștii virtuții. Dar de data aceasta, nu se va mai mulțumi cu sărutări furate în holuri dosnice. Nu-și va mai ascunde pasiunea și nici nu va mai îndura vreo umilință. De data aceasta, totul se va desfășura la scenă deschisă.

Crengile golașe și liliachii ale copacilor se roteau amețitor în jurul lacului înghețat din Central Park. Se mișcau orizontal între o fâșie de cer cenușiu și o masă de oameni cu obrajii îmbujorați de frig. Priveliștea se schimba tot mai repede până când Diana Holland a înfipt vârful patinei în gheață, oprindu-se brusc. A tras adânc aer în piept ca să se liniștească, simțindu-se puțin amețită, dar fericită că se bucura de viață și de aerul proaspăt de iarnă.

Apoi a dat cu ochii de însoțitorul ei, Percival Coddington.

— Domnișoară Holland! a spus el, venind împleticit spre ea.

Deși Diana își dorea cu ardoare să fie cât mai departe de Percival, se temea puțin pentru el – și pentru toți cei care ar fi avut „norocul” să se afle în aria lui de acțiune – căci se clătina periculos pe vârfurile patinelor, lovind aerul cu brațele în încercarea disperată de a-și regăsi echilibrul.

Diana se străduia să nu râdă de el. Căci descoperise în ziua aceea că Percival nu gusta glumele făcute pe seama lui, manifestând o atitudine ostilă, lipsită total de simțul umorului. I-a atras chiar atenția de câteva ori că nu se comporta așa cum ar fi trebuit să se comporte o domnișoară care voia să se mărite. Dar în situații ca aceasta cu greu îți puteai stăpâni râsul, deși făcea tot ce-i stătea în putință să se abțină. Ca să-i distragă atenția de la expresia acră pe care o adoptase, Diana i-a întins mâna.

— Domnișoară Holland! a repetat Percival, strângând-o de mână.

Ea se bucura că mânușile îi împiedicau să se atingă și s-a rugat în taină să nu cadă amândoi.

— Domnule Coddington, sora mea era – și mai este încă pentru mine – domnișoara Holland. Aș prefera să-mi spuneți domnișoara Diana.

Percival, care avea părul slinos și își mișca nările într-un mod grotesc, și-a lăsat ochii în jos în semn de respect. Nu era corect din partea Diane să spună asta. În ciuda suferinței și melancoliei pe care le afișa de două luni, nu era nici tristă, nici demoralizată. Se simțea îndreptățită să profite de pe urma așa-zisei dispariții a surorii ei mai mari și să simuleze o tristețe copleșitoare, deoarece tocmai plecarea prematură a lui Elizabeth din New York a obligat-o să petreacă nenumărate zile ca aceasta în compania celibatarilor bogați și detestabili. Căci în momentul în care mama lor a

trecut peste șocul inițial, provocat de pierderea lui Elizabeth, și-a canalizat asupra mezinii familiei dorința ambițioasă

de a încheia o uniune avantajoasă, asta în pofida sănătății ei precare.

Doar la insistențele doamnei Holland a acceptat Diana invitația lui Percival de a patina împreună în ziua aceea, idee care îi aparținea tot mamei ei – fata era sigură de asta. Percival era o partidă inacceptabilă din multe puncte de vedere, dar motivul pentru care Diana își dorea cu ardoare să-și elibereze mâna din strânsoarea lui îl constituia faptul că inima ei aparținea altcuiva. Și acesta nu era un motiv pe care o femeie ca doamna Holland să-l tolereze prea mult.

Și tocmai acum Elizabeth dezertase din viața Diane – exact în clipa în care Liz avea o poveste interesantă de spus. Căci își înscenase propria-i moarte din dragoste pentru un băiat, Will Keller, care a fost cândva vizitiul familiei Holland – un individ destul de chipeș încât Diana s-a întrebat de mai multe ori cum ar fi fost să-l sărute. Acțiunea s-a petrecut la râul Hudson și a fost dusă la bun sfârșit cu ajutorul perfidei prietene a lui Elizabeth, Penelope Hayes. După aceea, sora ei mai mare a plecat în California în căutarea împlinirii unei iubiri la început, chinuitoare, apoi, fascinante. Dar de când a aflat de farsa romantică a surorii ei, Diana a primit doar informații trunchiate cu privire la locul unde se afla aceasta.

Așadar, chiar dacă Diana susținea aventura surorii sale, aflate în căutarea dragostei adevărate și în timp ce își stăpânea cu greu curiozitatea referitor la idila acesteia, nu-și putea reprima sentimentul că una dintre consecințele nedorite ale evenimentului era expunerea ei la o campanie matrimonială pentru care nu manifesta nici cel mai mic interes.

Și-a păstrat expresia tristă pe chip în timp ce patina alături de Percival, printre mulțimea de oameni fericiți, îmbrăcați în haine groase, convinsă fiind că – dacă va continua să poarte masca tristeții – îi va zădărnici încercările de a vorbi cu ea. Atunci, stând cu fața ei ca o inimioară și cu ochii săi strălucitori și negri ațintiți în pământ, a observat pentru prima dată că într-un loc gheața era crăpată.

— Îmi pare rău că v-am reamintit de domnișoara Holland, a spus Percival, împleticindu-se, în timp ce Diana îl trăgea spre crăpătura de la marginea lacului. Îi simțea deja palma umedă prin mănuașă tricotată și nu s-a putut abține să nu-l compare cu alesul inimii sale – care îi era superior lui Percival din toate punctele de vedere – lucru care i-a accentuat dorința de a-

și smulge mâna dintr-a lui. Nu semănați prea mult cu ea, dar asta nu înseamnă că nu meritați compasiunea noastră.

— Mulțumesc.

Diana și-a mascat iritarea provocată de comentariul lui, spunându-și încă o dată că probabilitatea ca Percival s-o mai însoțească vreodată undeva era minimă. Deosebiriile dintre ea și sora ei nu l-au împiedicat însă să-i arunce de câteva ori priviri furișe, analizând-o din cap până-n picioare. Ea și-a mărit viteza de alunecare, matahala de Percival Coddington împleticindu-se în spatele ei în timp ce înconjurau patinoarul. Diana l-a privit cu o expresie timidă, schițând un zâmbet provocator.

— Puteți, fără îndoială, să patinați mai repede decât atât, nu-i așa, domnule Coddington?

Tatăl lui Percival fusese industriaș, iar mama lui – o femeie ștearsă, măcinată de tuberculoză – cea de a treia fiică dintr-una dintre ramurile familiei Livingston. Era evident pentru toți cei care și-ar fi bătut capul să observe acest amănunt că fiul lor cel mare moștenise personalitatea mamei lui. Deoarece Percival a intrat în posesia averii tatălui său, nu s-a remarcat nici în afaceri, nici în societate, deși era renumit pentru pasiunea lui de a colecționa arme din diverse culturi. Dar nu și pentru curajul sau pentru talentul lui de patinator. În timp ce Diana patina în fața lui, tot ceea ce o înconjura – copiii care țipau, muzica ce se auzea în depărtare, copacii și cerul – începea să se estompeze. Înconjura acum patinoarul cu un scop bine determinat, simțind cum mușchii picioarelor se încălzesc tot mai tare. Se apropiau din nou de locul unde gheața era crăpată, dezvăluind privirilor ei apa întunecată.

Diana i-a dăruit lui Percival un alt zâmbet, a mai făcut doi pași în față și și-a tras mâna dintr-a lui. Și-a mascat însă mișcarea, întorcându-se cu fața spre el și făcând cu brațele o figură artistică. Apoi a început să patineze cu spatele. Percival o privea cu ochii lui înguști și depărtați, impresionat. În curând însă, a început să-și fluture brațele ca să-și regăsească echilibrul, dar era evident că nu știa cum să schimbe direcția. Patinele îl duceau înainte și când și-a dat seama unde va ajunge, pe chipul lui s-a putut citi spaima. Diana nu a stat să asiste la căzătura inevitabilă a lui Percival. A continuat să patineze cu spatele prin mulțime, în timp ce buclele castanii îi fluturau în aer, acoperindu-i bărbia mică și ascuțită.

Când a auzit strigătele de ajutor și a văzut mulțimea năpustindu-se spre locul unde crăpase gheața, a știut că Percival va scăpa viu și nevătămat. Și-a

dus mâna la gură și și-a permis să chicotească. Se simțea mult mai ușoară acum pe gheață, mulțumită că îi demonstra lui Percival că – deși nu era o partidă la fel de bună ca sora ei – nu era de vânzare. O baie în apele reci ale lacului îi va reaminti că nu era de nasul surorilor Holland. Singurul regret care îl încerca era faptul că Henry Schoonmaker nu fusese acolo ca să aprecieze orchestrarea magnifică a acestei pedepse binemeritate.

Trecuse mai bine de o lună de când vorbise ultima dată cu Henry. Și el era în doliu după Elizabeth și – deși logodna lor nu fusese rezultatul unei iubiri pasionale – nu știa că ea trăia. Pentru el, moartea ei era palpabilă și cât se poate de tristă. Dar pe Diana o iubea el cu adevărat. Cel puțin, așa i s-a părut ei, cu o lună în urmă, când le-a făcut o vizită mamei și mătușii ei, Edith – una dintre acele vizite melancolice când nimeni nu rostea nici un cuvânt și stăteau cu toții cu privirile ațintite în ceașca cu ceai. Și el o iubea și acum. Diana era sigură de asta.

A ajuns la marginea lacului și a urcat câteva trepte crăpate până la o bancă din lemn. Mulțimea forma un zid întunecat în jurul locului în care Percival căzuse în apă. În depărtare, peisajul alb părea încremenit în timp, iar clădirile de locuințe Dakota se înălțau rigide deasupra copacilor. S-a aplecat și și-a desfăcut șireturile patinelor cu degete agile. Înainte de a apuca să și le scoată din picioare, un băiat a și apărut dintr-o baracă, aducându-i ghetete din piele neagră. Și-a îndesat mâna în buzunarul de la haină ca să-i dea un bacșiș, dar probabil că nu voia să piardă nimic din spectacolul de pe gheață, căci nu a mai așteptat să i-l dea. Dezastrul îi fascinează pe oameni, și-a spus ea.

După ce și-a încheiat ghetetele, a observat un bărbat care se desprinsese din mulțime și se îndrepta acum spre ea. Purta o căciulă rusească din blană și un costum maro, care nu părea destul de călduros pentru o zi petrecută pe gheață. Patina cu mâinile la spate, ținută care îi scotea în evidență distincția, își spuse Diana, o poză caracteristică poate doar lui Henry. Când și-a dat seama că avea umerii prea lați și era prea corpulent ca să fie iubitul ei, s-a simțit copleșită de tristețe, de parcă cineva ar fi trezit-o dintr-un vis frumos.

Când a ajuns la câțiva pași de ea, bărbatul s-a oprit brusc, și-a scos căciula și a salutat-o. Înfățișarea lui – pomeții proeminenți, nasul ascuțit și sprâncenele ca niște păianjeni păroși și încovrigați – i se părea cunoscută Diane; avea părul negru, tăiat scurt și o privire pătrunzătoare. Și-a pus căciula pe ceafă, spunându-i:

— Mi-e teamă că escorta dumneavoastră nu poate să vă însoțească acasă.

— O, da? a întrebat Diana, afișând un aer inocent. Bănuiesc că acesta este motivul întregii tevaturi.

— Sunt Davis Barnard, a continuat el, fără alte comentarii și oferindu-i mâna. Vreți să vă însoțesc eu?

— O!... Domnule Barnard! Când i-a pronunțat numele, a făcut imediat mai multe legături. Sunteți autorul rubricii „Curtezanul vesel”, nu-i așa?

Noua ei cunoștință a zâmbit vag și a încuviințat din cap. După ce a schimbat patinele cu ghetete, s-au îndreptat în tăcere spre trăsura lui. Diana știa că nu se cuvenea să accepte să călătorească împreună cu bărbați pe care nu îi cunoștea, dar se considera o persoană nonconformistă și în plus, se întrebese adesea cum arăta un gazetar. De abia când a văzut-o așezată comod sub pătură pe bancheta din piele, a început să-i ofere explicații.

— Am fost întotdeauna un mare admirator al surorii dumneavoastră, domnișoara Holland..., a început el, când caii au pus trăsura în mișcare.

— Da, îmi amintesc. Diana știa că nu trebuia să meargă mai departe, dar a continuat. Ați scris lucruri frumoase despre ea. Mama v-a apreciat întotdeauna pentru asta.

— A fost o tragedie, a spus el, lucru care a determinat-o pe Diana să adopte din nou expresia tristă pe care o afișa de câteva luni. Îmi este foarte greu să scriu despre familia dumneavoastră de la moartea domnișoarei Holland. Neștiind cum să reacționeze, Diana a preferat să păstreze tăcerea. Dar citesc tot ce-mi pică în mână, firește. Articolul din ediția de astăzi a ziarului *Gazette*, care face speculații referitoare la...

S-a oprit pentru a vedea reacția Diane.

Ea nu a putut să pună stavilă sângelui care i-a înroșit obraji și nici nu a încercat să-și ascundă iritarea. Era adevărat că familia Holland, una dintre cele mai vechi și mai nobile din Manhattan, se confrunta în prezent cu mari probleme financiare și, deși Diana nu se considera o persoană materialistă, nu suporta să fie compătimită.

— Speculații referitoare la ce? a întrebat ea pe un ton agresiv.

— Nu are nici o importanță. Barnard și-a rezemat bărbia în palma uriașă și a început s-o ridice în slăvi. Vă trageți din două seminții nobile și, chiar dacă unii ziariști scriu lucruri lipsite de fundament despre situația dumneavoastră, familia Holland continuă să fie una dintre cele mai distinse din oraș. De aceea, mă bucur că v-am cunoscut. Și aș vrea să vă spun că —

dacă auziți povești interesante, povești care *mie* mi s-ar părea interesante – mi-ar face plăcere să vă *răsplătesc*... cu o vizită. S-a oprit pentru ca replica sa să obțină efectul scontat, susținând în același timp privirea Dianei. Puteți conta pe discreția mea.

În timp ce trăsură ieșea din parc, Diana a schițat un zâmbet amuzat. În curând, aveau să traverseze Fifth Avenue. Barnard i-a întors zâmbetul, iar ea și-a dat capul pe spate, în stilul ei fermecător, și a izbucnit în râs.

— Mă îndoiesc că vă pot fi de folos în această privință, domnule Barnard, deși vă sunt recunoscătoare pentru că v-ați oferit să mă însoțiți. Sper să mă invitați la dans data viitoare când ne vom întâlni la același bal, a conchis ea, dându-i astfel de înțelese că nu avea de gând să-i spună nimic.

Și asta în ciuda faptului că știa multe despre unele idile pasionale, fiind surprinsă de faptul că reușise să păstreze secretul atâta amar de vreme.

— Bine, domnișoară Diana, a răspuns el, cu același zâmbet misterios. Și mă bucur să vă spun că – acum, după ce v-am văzut de aproape – sunteți la fel de frumoasă ca sora dumneavoastră.

S-au despărțit în termeni amicali în fața casei familiei Holland din Gramercy Park South, numărul 17; domnul Barnard a ajutat-o pe Diana să coboare din trăsură, i-a sărutat mâna și a rugat-o să nu-i uite propunerea. A insistat să-i dea cartea lui de vizită și, înainte de a pleca, i-a reamintit că putea conta pe discreția lui. Când Diana a urcat treptele din piatră spre veranda împrejmuită cu fier forjat, a zâmbit la gândul că ar putea să vândă bârfe pentru bani. Căci – deși era adevărat că averea familiei se redusese la niște venituri modeste – nu era singurul secret pe care Diana îl păstra cu sfințenie.

Într-o scrisoare pe care Elizabeth i-a trimis-o imediat după dispariția ei, i-a mărturisit Dianei că știa ce sentimente nutrește sora ei pentru Henry. Știa de noaptea pe care o petrecuseră împreună în sera familiei Schoonmaker și de bilețelele pe care și le trimiteau unul celuilalt în timpul logodnei nefericite dintre Elizabeth și Henry. Era chiar de acord cu idila lor.

Și astfel, Diana știa că – atunci când perioada de doliu va lua sfârșit – îl va putea vedea peste tot. La operă, la balurile de caritate și la petrecerile de Crăciun organizate în New York. În curând, Henry o va cere de soție, în condițiile în care singura persoană care avea un cuvânt de spus în această poveste îi acordase deja permisiunea de a-i accepta propunerea.

Va scăpa astfel atât de privirile compătimitoare ale celor din jur, cât și de aluziile vulgare conform cărora trebuia să găsească o soluție prin care să

facă rost de bani. De după-amiezile petrecute în compania unor indivizi dezagreabili precum Percival Coddington și de perspectiva tristă a unei lungi căsnicii cu unul dintre ei. Căci era un fapt bine cunoscut că Henry Schoonmaker nu era doar un bărbat chipeș și fermecător, ci și unul foarte bogat, ceea ce însemna că problemele ei se vor rezolva de la sine. Alături de Henry, viața ei va fi atât de frumoasă și de incitantă, încât nu va mai avea timp de griji și probleme inutile.

Câmpul acoperit cu un covor de iarbă aurie se întindea în fața ei, jucându-i feste, astfel încât timp de o clipă Elizabeth Holland credea că o mai despart doar câțiva pași de locul în care dorea să ajungă, ca apoi să-și dea seama că se afla la câțiva kilometri depărtare. S-a oprit și a privit orizontul pe sub borurile pălăriei, care nu reușea să-i protejeze tenul ca de alabastru pentru care oamenii o invidiau cândva. Chipul ei în formă de inimă, cu trăsături fine și o gură rotundă, căpătase o nuanță cafenie, pe care nu o mai văzuse niciodată la o femeie, iar părul ei blond se decolorase din cauza soarelui. A privit în urma ei, în direcția în care se afla orașelul San Pedro, dotat cu cale ferată, de unde venise și ea cândva. Îi era imposibil să spună cât de mult a mers sau cât mai avea până ajungea acasă.

Deși „acasă” nu era un cuvânt tocmai potrivit. În toți cei optsprezece ani ai săi, cuvântul „acasă” a fost sinonim cu clădirea impunătoare din Gramercy Park. Trei generații ale familiei Holland au trăit acolo, împodobindu-i camerele cu tot soiul de bibelouri și obiecte de artă, înveselind și îndulcind atmosfera cu discuții elevate, dar și cu aromele plăcute de ceai. Era casa în care tatăl ei și-a trăit viața atât de scurtă. Prin ferestrele înalte ale salonului lor, puteai vedea parcul închis și acoperit cu frunze, unde se plimbau în voie numai oameni îmbrăcați elegant. „Acasă” era acum un loc îndepărtat.

Dar Elizabeth a crescut în sânul familiei Holland și a adus cu ea, în întinsurile nemărginite ale Californiei, trăsăturile distinse ale seminției ei nobile. Era îmbrăcată cu aceeași rochie din bumbac în dungi alb și albastru pe care o purtase în ziua în care părăsise New Yorkul, cu talie îngustă, cu mâneci trei sferturi și guler pătrat. Albul nu mai era alb, dar chiar și în acest loc îndepărtat făcea tot ce-i stătea în putință ca s-o păstreze curată. Încă mergea cu spatele drept și cu umerii trași înapoi ca o domnișoară din înalta societate. Elizabeth și-a urmat glasul inimii și nimeni nu regretă un asemenea gest. Cu toate acestea, se gândea încă la mama, la sora și la mătușa ei, Edith, pe care le-a abandonat în Gramercy Park, lăsându-le pradă sărăciei. Căci Elizabeth era cea care ar fi trebuit să le salveze, căsătorindu-se cu Henry Schoonmaker, renumit pentru averea sa impresionantă, dar ea a preferat să dispară pur și simplu.

Dar nu era simplu – nu ar fi putut să fie simplu, o știa prea bine. Deținea prea puține informații despre situația familiei ei, deoarece sora ei, Diana, îi scria rar. Cu toate acestea, ar fi fost periculos pentru Elizabeth să corespundă frecvent cu sora ei mai mică. Și-a permis, de fapt, să-i trimită doar două scrisori – ca s-o anunțe că era în viață și ca să-i dea adresa oficiului poștal Western Union din San Pedro. Diana i-a comunicat, într-una din misivele ei criptice, că mama lor nu se simțea prea bine. Îngrijorată de această veste, Elizabeth se ducea în oraș ori de câte ori putea, și tot de acolo se întorcea și în ziua aceea, deși nu primise nici o scrisoare din New York. A cumpărat în schimb ziarul *Bakersfield* în eventualitatea că va găsi în paginile lui câteva informații despre situația din Est și și-a început lunga călătorie spre casă.

Înainte de a ajunge în California, îl auzise pe Will vorbind doar de două orașe din acest stat îndepărtat, Los Angeles și San Francisco. A sosit în San Francisco, temătoare și nesigură, dar hotărâtă să-l găsească cu orice preț pe Will. Și atunci l-a văzut – așteptând în gară de parcă ar fi știut că ea avea să sosească exact cu acel tren. În realitate, i-a mărturisit el mai târziu, s-a dus în gară în fiecare zi, sperând că la un moment dat o va vedea pe Lizzy coborând dintr-un vagon negru și îndreptându-se spre el printre maldăre de bagaje. Curând după aceea, au traversat Central Valley și au trecut prin orașe cu nume și aspect prăfuit – Merced, Modesto și San Joaquin – cu străduțe din șindrile și trotuare din lemn. N-au ajuns nici măcar în Los Angeles.

La început, dorul de casă a mistuit-o fără milă. La New York, atingerea perfecțiunii în toate aspectele vieții – ținută, vestimentație, etichetă și reputație – devenise un obicei pentru Elizabeth. Nu putea să renunțe prea ușor la aceste lucruri. Dar acum, după două luni petrecute în Vest, unde nici îmbrăcămintea, nici manierele nu erau dictate de reguli stricte și complicate, simțea că trăiește într-o stare de reverie. Cerul de un albastru pur – cum nu mai văzuse vreodată în New York – se întindea spre orizonturi nemărginite și singurul sunet pe care îl auzea era murmurul ierbii în nuanțe de ocru, care se agita în bătaia caldă a vântului. Dar asta era totul.

Nu se obișnuise încă să nu mai audă zgomotul roților de trăsură, șuieratul îndepărtat al trenurilor, glasurile gălăgioase ale spălătoarelor sau ale fetelor de la bucătărie. În timp ce mergea, își ținea pe cap pălăria din paie cu boruri late și scruta cu privirea două lucruri: arcada albastră a cerului și dealurile galbene și abrupte, care se ondulau în depărtare.

Zgomotul pe care îl făcea Elizabeth zdrobind iarba cu picioarele și călcând pietricele de pe drum părea aproape orchestral.

Un tropot de copite s-a auzit deodată în spatele ei. A simțit mirosul puternic de cal, iar cineva a strigat-o pe nume, alintând-o.

— Lizzy!

A tresărit, dar când și-a ridicat privirea, l-a văzut pe Will, pe Will al ei, călărind calul bălțat pe care îl cumpărase în Lancaster. Când ochii li s-au întâlnit, a văzut că el zâmbea.

— Unde crezi că te duci? a întrebat-o Will, râzând.

Elizabeth și-a mușcat buza, încercând să reziste impulsului de a izbucni în râs alături de el. Ironia, cu toate manifestările ei (de la zâmbetul vag la ușoara ezitare din glasul lui) nu a trecut neobservată – ironia generată de faptul că o fată care făcea față oricărei situații din societate nu reușea să se orienteze într-un ținut rural. Ar fi trebuit să anticipeze venirea lui Will, dar nu o făcuse.

— Mă duceam... acasă.

— Mă întrebam dacă nu cumva fugi de mine, a continuat el, cu același zâmbet pe buze, când te-am văzut trecând la câțiva metri de casuță și îndreptându-te spre vest cu un pas hotărât.

Elizabeth s-a întors repede, protejându-și ochii de soare cu ziarul împăturit. O putea vedea bine acum, dincolo de deal – căbănuța provizorie, din pânză și lemn, pe care o construise Will. O lăsase mult în urmă, dar o vedea foarte bine.

— Poate că ai mutat-o! a spus ea, întorcându-și privirea spre el și clătinând din cap acuzatoare și ușor ironică. Nu era acolo acum douăzeci de minute. Sunt sigură de asta!

Ea a așteptat răspunsul lui, dar după un moment îndelungat, a înțeles că nu avea de gând să spună nimic. O cerceta cu ochii lui de un albastru-deschis, depărtați, pe chipul lui ars de soare, buzele lui groase părând încremenite într-o grimasă aproape imperceptibilă. O privea cu atenție, gândindu-se – Dumnezeu știe la ce – uimit, poate, de cât de mult se schimbase. Înainte de moartea tatălui ei, Will Keller a fost valetul lui, iar trăsăturile sale puternice îl distingeau de toți Henry Schoonmaker din lume. Dar când au crescut, frumusețea fizică a lui Will a atras-o și mai mult pe Elizabeth, considerându-i chipul perfect modelat drept cel mai de preț atu al lui, dar și secretul ei inestimabil.

— Îți place să te urmăresc, nu-i așa? a întrebat-o el în cele din urmă.

— Da, i-a răspuns ea, zâmbind. El i-a dăruit, la rândul lui, un alt zâmbet. Ea a tras adânc aer în piept și a făcut apoi un pas spre el. Atunci mă duci acasă?

— Nu, a răspuns Will, descălecând de pe cal. Mai întâi, vreau să-ți arăt ceva.

A prins calul de căpăstru, apoi a luat-o și pe ea de mână și s-au îndreptat împreună spre un deal din nord. Ea mergea ușor în urma lui, ținându-l strâns de mână și rezemându-și capul de umărul lui puternic.

— Am văzut locul acela alaltăieri când am cercetat împrejurimile, a continuat el, deși Elizabeth nu avea nevoie de explicații.

Îl urmase într-un ținut nemărginit, cunoscându-i doar vag planurile prin care dorea să-și găsească norocul în Vest, și cu atât mai puțin avea acum nevoie de cuvinte ca să urce un deal de unde avea să vadă terenul lor închiriat. A privit panta lină a colinei și a văzut un câmp acoperit de maci portocalii, la fel de strălucitori ca vestitele candelabre de pe Fifth Avenue. Atunci, i-a strâns mâna și mai tare.

— E atât de frumos, a murmurat ea.

— Da, nu-i așa?

— Am avut întotdeauna flori acasă, îți mai amintești? Dar nimic nu se compară cu priveliștea de aici.

— Poate pentru că acestea sunt flori sălbatice și în plus, nu mai suntem acasă.

Elizabeth n-a știut ce să-i răspundă, așa că s-a mulțumit să-i zâmbească. I-a zâmbit până când el i-a cuprins fața cu mâinile și a sărutat-o. Apoi, a tras-o spre el și i-a strâns trupul firav în brațe, făcând-o să uite că a mai existat vreodată un alt loc în afară de acesta.

La New York, timpul pe care l-a petrecut cu Will și dragostea pe care și-o purtau unul altuia au fost ținute în taină, furând câteva ore de iubire târziu în noapte sau dis-de-dimineată. Acum, în Vest, când îi vedeau doar cerul nemărginit și calul care păștea, Elizabeth se simțea atrasă de Will cu o pasiune aproape înspăimântătoare. Tânjea, poate, după timpul pierdut. El a luat-o în brațe, purtând-o spre locul unde se afla calul, apoi a scos din geanta prinsă de sa o pânză groasă.

— Domnișoară Elizabeth! a spus el, aruncându-i o privire sinceră și scrutătoare.

O mai striga uneori așa, chiar dacă l-a rugat să nu-i mai spună astfel. Era un obicei la care se străduia să renunțe. O purta încă pe sus, iar ea se

rezema de brațele lui, cuprinzându-l cu mâinile de după gât. A scuturat pânza aspră, alb-gălbuie, și a pus-o pe jos. Apoi, s-a aplecat și a depus-o cu grijă pe Elizabeth pe pământ.

— Ce voiai să-mi spui? l-a întrebat, când el s-a așezat lângă ea.

S-a ridicat puțin, întorcându-se ca să-l poată privi în ochi.

Will i-a scos pălăria și a început să se joace cu părul ei, adâncit în gânduri.

— Că într-o bună zi îți voi construi o casă adevărată, a spus el pe un ton domol. Cu un salon în care să iei masa și cu un salon de primire a oaspeților și cu nenumărate vase în care să pui toți macii pe care îi dorești.

— Știu că așa vei face! a spus ea, aplecându-și capul și râzând.

Apoi, i-a dat un ghiont, iar el s-a ridicat deasupra ei, acoperind albastrul cerului. Ea s-a așezat pe spate, cu părul ciufulit, simțind sub cap perna moale a florilor de maci și a zâmbit, văzând expresia gravă de pe chipul lui Will. El avea părul atât de lung, încât a trebuit să-l îndese sub gulerul cămășii. Culoarea lui castanie căpătase o nuanță roșcată din cauza soarelui. Părea că orașul nu-i fusese prielnic, și aici, la mii de kilometri depărtare, într-un ținut nemărginit, și-a recăpătat puterile. Și-a atins buzele de ale ei, contopindu-le într-un sărut pasional, iar când și-a ridicat din nou capul ca s-o privească, ea s-a înroșit până în vârful urechilor.

Se simțea ușoară ca un fulg, dar și copleșită de evenimentele care au adus-o în aceste locuri. Tăcerea care s-a așternut apoi părea că nu se mai sfârșește și s-a întrebat, la început, dacă nu îi rezervase și o altă surpriză. Dar studia de mult timp clipele de tăcere ale lui Will și a înțeles imediat că mai voia să-i spună ceva.

— Nu doar mâna hazardului ne-a ajutat să ajungem aici, a spus el, cu gravitatea lui tipică, ce i-a cucerit inima cu mult timp în urmă, ridicându-se apoi în capul oaselor.

— Nu? l-a întrebat ea ușor.

— Nu. Știam de existența acestui loc. Tatăl tău mi-a povestit despre el.

Elizabeth și-a ținut respirația și și-a simțit ochii plini de lacrimi. Amintirea părintelui ei a rămas la fel de puternică, tulburându-i adesea sufletul. Întruchipase sensibilitatea și frumusețea familială, dar n-a știut niciodată să-și administreze moștenirea. A luat decizii proaste și a trăit numai într-o lume a lui. Ea s-a ridicat și s-a rezemat într-un cot ca să-și ascundă emoția.

— Dar cum...?

— În perioada în care lucram ca vizitiu, purtându-l peste tot, și discutam – Will rostea clar și răspicat fiecare cuvânt, așa cum făcea de fiecare dată când răsucise un lucru pe toate fețele – îmi povestea despre locurile pe care le-a vizitat. M-a sfătuit să văd multe dintre acele ținuturi, dar dacă vreau să mă îmbogățesc, acesta era locul pe care trebuia să-l caut. Mi l-a descris până în cele mai mici detalii. Mi-a spus că va fi...

— O, Will! Elizabeth a simțit un fior în ceafă, ca o suflare rece de vânt. Tata spunea foarte multe lucruri frumoase, dar era un visător. O știi prea bine. Will își ținea privirea ațintită în direcția căsuței lor, fără să spună nimic. Nu vreau să-ți faci speranțe deșarte. Am citit chiar azi-dimineață în ziar cât de greu este să găsești petrol, cum foarte mulți oameni au venit din Pennsylvania și au dat greș. Și aveau experiență. Nu au putut să reziste pe piață în fața marilor companii; numai acestea reușesc în afaceri.

— Ți voi dăruia viața la care ai fost nevoită să renunți. El s-a întors atunci spre ea și și-a pus ușor mâna pe gâtul ei. Tatăl tău mi-a spus cum să fac asta.

În momente ca acestea, Elizabeth își dorea să-l sărute pe Will mai mult ca niciodată.

— Nu am nevoie de bani, Will, a șoptit ea, cuibărindu-se în brațele lui și sărutându-l încă o dată.

Mai târziu, când au pornit la drum, contopindu-se într-o îmbrățișare caldă, ea s-a simțit din nou fericită. Atât de fericită că, pentru o clipă, a încetat să se mai întrebe dacă ultima ei replică – referitoare la faptul că nu avea nevoie de bani – reflecta adevărul.

Henry Schoonmaker stătea la intersecția a două străduțe înguste din partea veche a orașului și se întreba cât de repede va reuși să scape de parada tatălui său. Trăsura din care Penelope Hayes îi făcuse cu ochiul dispăruse – o luase spre East River, deși destinația finală era, fără îndoială, Fifth Avenue, acolo unde se afla casa ei. Și familia lui Henry locuia în acel cartier rezidențial, cu vile elegante și solide, deși strămoșii acestuia au pus piciorul în Avenue și în societatea newyorkeză cu mulți ani înainte de membrii familiei Hayes. Dar acum acest lucru nu mai avea nici o importanță. Nimănui nu-i mai păsa de unde sau când veniseră strămoșii familiei Hayes în New York. Penelope a reușit să scape repede de paradă, erijându-se însă în ocrotitoarea evlavioasă a oamenilor sărmani. Era inteligentă – Henry o admira pentru asta.

— Ce domniță elegantă a devenit domnișoara Hayes! a spus tatăl lui Henry, William Sackhouse Schoonmaker, traversând intersecția. Henry privea din urmă cum tatăl lui străbătea, hotărât, strada pavată cu cărămizi. A fost frumos din partea ei că a participat la mica noastră operă de caritate și că a stat atât de mult.

— Și cât de istovită trebuie să fie! a intervenit soția lui, Isabelle. La cei douăzeci și cinci de ani ai ei, era doar cu cinci ani mai mare decât Henry și vorbea cu o voce pițigăiată, ca o domnișorică, lucru care îi conferea mereu un aspect frivol. Purta o haină de ocelot și o pălărie a cărei calotă era împodobită cu petale catifelate de trandafir și pene de vrabie. Deși se ținea cu putere de brațul soțului ei, continua să se clatine în timp ce mergea. Așa cum sunt toate doamnele,

a conchis ea.

— Domnișoara Hayes s-a schimbat pentru totdeauna, ca noi toți, de altfel – a continuat domnul Schoonmaker, adresându-i-se reporterului de la *New York World*, care l-a însoțit și i-a notat conștiincios observațiile de-a lungul după-amiezii – după pierderea domnișoarei Holland. Vedeți doar cât de marcat este fiul meu.

Amândoi s-au întors spre Henry, care mergea în urma lor. Purta un joben și un palton negru, lung până la genunchi, care îi scotea în evidență statura zveltă. Căci – deși moartea lui Elizabeth Holland și-a pus amprenta

asupra atitudinii nepăsătoare pe care o manifesta cândva față de viață – nu era chiar atât de marcat încât să nu-i pese de ținuta lui vestimentară.

— Vedeți și dumneavoastră, l-a auzit pe tatăl lui spunând, după ce și-a întors privirea de la fiul său. Este de neconsolat. Modul în care primarul în funcție a investigat moartea lui Elizabeth este motivul principal pentru care vreau să-l provoc în alegeri.

Bătrânul Schoonmaker și-a continuat discursul, dar Henry îl auzise de prea multe ori. Tatăl lui luase recent hotărârea – în ciuda averii sale uriașe și a puterii pe care i-o conferea aceasta – să intre în politică. Dorința lui de a deveni primarul unui oraș recent consolidat, precum New York, a fost unul dintre motivele pentru care l-a obligat pe Henry să se logodească cu Elizabeth Holland, dar și motivul pentru care ea a avut parte de o moarte atât de tragică. În ziua în care Elizabeth și-a găsit sfârșitul, Henry s-a întâlnit cu logodnica lui și imaginea ei – singură și înspăimântată pe un trotuar din Manhattan – nu lăsa loc de interpretări.

A stat acolo câteva clipe, privindu-l întrebătoare. Erau logodiți doar de câteva săptămâni și, la insistențele familiilor lor, urmau să se căsătorească peste câteva zile. Henry nu era mândru de comportamentul lui din perioada aceea, deși putea să spună cu mâna pe inimă că aceea a fost una din puținele dăți când a fost sincer cu o fată. Nu cu cea, însă, care îi era logodnică. Nu era mândru nici de conduita sa din anii dinaintea logodnei, de pe urma căreia căpătase – pe bună dreptate – reputația de mare crai. Cu toate acestea, n-a putut să renunțe la felul său de a fi în noaptea de dinaintea întâlnirii cu Elizabeth din colțul străzii – noaptea de dinaintea morții sale. Căci în noaptea aceea a invitat-o pe sora ei mai mică, Di, în sera familiei Schoonmaker. Deși nu-i stătea în fire, a petrecut o noapte fără să treacă un anumit prag; ea i-a șoptit toată seara cuvinte de iubire și l-a sărutat cu o suavitate și o inocență pe care evenimentele ulterioare ar fi putut să le distrugă. În dimineața următoare, Elizabeth i-a surprins împreună pe Henry și Diana și, din privirea ei pătrunzătoare, el și-a dat seama că a înțeles tot ce s-a întâmplat între ei. Acest lucru a determinat-o să-și caute sfârșitul – doar nu te arunci și dispari într-un râu dintr-un alt motiv. Henry nu putea să nege acest fapt devastator.

Dar tânărul Schoonmaker nu se considera singurul vinovat. La fel de vinovat era și tatăl lui, motiv pentru care nu putea să înghită discursurile domnului W.S. Schoonmaker legate de Elizabeth, de parcă era o martiră a cauzei lui politice. S-a întors și s-a strecurat printre membrii bandului care

veneau în spatele lor. În jurul lui se înălțau clădiri, unele dintre ele aparținând companiei tatălui său, cu fațade lipsite de imaginație și decorațiuni de inspirație italiană. Înfloriturile din ghips, care deja se sfărâmau, îl deprimeau peste măsură pe Henry. S-a împiedicat la un moment dat de un trombon, provocând o mică degringoladă printre muzicieni, care au pierdut pentru o clipă ritmul muzicii. Dar aceștia știau cine le semnează statele de plată, așa că nimeni nu a avut nimic de comentat. Purtau, la urma urmei, uniforme în culorile familiei Schoonmaker – albastru și auriu.

Henry a continuat să meargă printre membrii bandului, ale cărui instrumente, cornii, îi spărgeau timpanele, trecând apoi prin grupul doamnelor, ce purtau mănuși albe și pălării sofisticate. Le-a auzit rostindu-i numele și știa că și-au întors capul după tânărul care le oferea un spectacol atât de inedit, mergând împotriva curentului mulțimii și a paradei tatălui său. Știa că gestul lui va stârni ulterior comentarii. Tatălui său îi plăcea să-l amenințe că îl va renega dacă nu se va comporta așa cum trebuia să se comporte fiul unui viitor primar, deși a mai renunțat la genul acela de amenințări de când a realizat că își putea baza campania pe superficialitatea cu care contracandidatul său a tratat cazul morții unei debutante din înalta societate, dar și pe spectacolul pe care îl oferea suferința fiului său.

— Schoonmaker!

Henry a scrutat cu privirea chipurile oamenilor înghesuiți pe trotuar și ale participanților la paradă până când a dat, fericit, cu ochii de vechiul lui prieten, Teddy Cutting. Lângă Teddy, se afla sora lui mai mică, Alice, care era la fel de frumoasă ca fratele ei, având aceiași ochi cenușii, pe care acum îi ținea, timidă, în pământ. Henry o sărutase cândva în grădina casei familiei Cutting și de atunci ea nu mai îndrăznea să-l privească. Era cea mai mică dintre surorile lui Teddy, credea Henry, deși nu era sigur, deoarece Teddy era singurul băiat dintre copiii familiei Cutting. Teddy avea prea multe surori, aceasta era descrierea pe care o auzise de nenumărate ori despre prietenul lui.

— Domnișoară Cutting! a spus Henry, luându-i mâna înmănușată și sărutându-i-o. Este întotdeauna o plăcere să vă revăd.

Teddy a încercat să-l avertizeze din priviri să nu meargă mai departe.

— Se pare că te-ai cam săturat, i-a spus el.

Henry le-a dăruit celor doi frați zâmbetul lui fermecător, spunând:

— Mi s-a acrit până peste cap.

— Atunci hai să mergem! a răspuns Teddy, punând o mână pe umărul lui Henry. De la evenimentele nefericite din octombrie, acesta i-a stat mereu alături, oferindu-i compasiunea sa. Știu un restaurant în apropiere.

Și-au luat la revedere de la Alice, care s-a alăturat unui grup de tinere, iar ei s-au pierdut printre mulțimea de oameni obișnuiți, cu chipurile ațintite în pământ. Jobenul negru și strălucitor al lui Henry și croiala elegantă a paltonului său din lână le trădau statutul de membri ai elitei newyorkeze, ca și jacheta maronie din lână de vicuna a lui Teddy sau pălăria lui de fetru, care purta emblema unei celebre case de modă din Union Square. Cu toate acestea, nu au atras atenția celor printre care treceau și când au ajuns pe o străduță lăturalnică, au oprit prima trăsură care li s-a ivit în cale.

Restaurantul lui Teddy era curat și luminos, cu podeaua din plăci albe și octogonale din cărămidă și oglinzi convexe înșirate pe pereți. S-au așezat la o masă rotundă din lemn solid și au cerut bere germană, pe care chelnerul le-a servit-o în pahare înalte cu felii de lămâie. Henry avea nevoie de un răgaz după atâtea ore petrecute în public și îi era recunoscător prietenului său pentru că a păstrat tăcerea până când au luat amândoi o înghițitură de bere.

— Cum poți să suporti? l-a întrebat Teddy, punând paharul pe masă. Își scosese pălăria, dezvăluindu-și părul blond, pieptănat cu grijă într-o parte. Văzând zâmbetul circumspect de pe chipul lui Henry, a continuat: Fac eforturi considerabile ca să ascult discursurile tatălui tău și nici măcar nu sunt rudă cu el. Abia dacă a cunoscut-o pe Elizabeth și acum se folosește de moartea ei în scop politic...

Cuvintele au rămas suspendate în aer, iar Teddy a clătinat din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

— Hai să nu mai vorbim despre asta! Henry a sorbit din bere, dându-și seama că nu se mai simțea atât de deprimat. Drumul ăsta este presărat de ipocrizie și tristețe și nu e cazul să-l urmărim, nu-i așa?

— Da, ai dreptate, a spus Teddy, zâmbindu-i la rândul lui. Să ne bucurăm atunci că am scăpat de paradele astea ridicole!

Au ciocnit și au băut, Henry întrebându-se cum să deschidă subiectul pe care îl abordaseră în trecut cu două luni în urmă.

— Va trebui să găsești o modalitate ca s-o liniștești pe Alice, a început Teddy înainte ca prietenul său să rostească vreun cuvânt. A încercat să-i arunce acestuia o privire dezaprobatoare, dar nu și-a putut reprima zâmbetul

pe care farmecul vechiului său amic i-l stârnea întotdeauna, chiar și în momente triste. Devine mută de fiecare dată când te vede.

— Sora ta e prea bună pentru mine, i-a răspuns Henry, izbucnind în râs. Va înțelege în curând asta, iar problema se va rezolva de la sine.

— Respinge din start acest argument, a spus Teddy, râzând din toată inima, dar nu te pot contrazice.

Henry a mai luat o înghițitură de bere și după ce a pus paharul pe masă, l-a privit pe Teddy.

— Perioada oficială de doliu aproape s-a încheiat.

— Știu. Slavă Domnului! a răspuns Teddy, bând și clătinând din cap. Lumea a fost plictisitoare fără tine.

— Ne vom distra.

— Da, a spus Teddy, cu o privire melancolică. Vom lua masa la Sherry's sau poate vom participa la o partidă de vânatoare în Tuxedo.

Henry își răsucea jobenul în poală.

— Cred că mă voi duce la deschiderea stagiunii de la operă. Chiar și tata agreează ideea – este mai ușor să-și facă cunoscut punctul de vedere referitor la modul superficial în care Van Wyck a tratat moartea lui Elizabeth, cu atât mai mult cu cât vor fi și ziariști acolo. Doar am trăit o poveste de dragoste gen *Romeo și Julieta*, nu?

— Trebuie să planificăm ceva după aceea.

— Da. Henry a privit pălăria și a început s-o răsucescă în sens opus. Apoi, și-a ridicat din nou privirea spre Teddy și a reluat subiectul care-l interesa atât de mult. Dar acum vreau să vorbim despre altceva.

Teddy a ridicat ușor din sprâncenele frumoase și distins.

— La un moment dat, tata îmi va sugera să-mi găsesc o altă logodnică... Henry a făcut o pauză ca să-și dreagă glasul. Și fata la care mă gândesc este Diana Holland.

Paharele zăceau goale pe masă, iar unul dintre chelnerii cu șorturi albe s-a apropiat ca să le ia. Teddy i-a mai cerut un rând și apoi s-a întors spre prietenul lui cu o expresie îndurerată, dar severă. Faptul ca Teddy era mai mare decât el nu părea să aibă vreo importanță pentru Henry, dar chipul lui aspru i-a reamintit acum de cei doi ani care îi despărteau.

— Dar acest lucru este imposibil, a spus Teddy cu o voce joasă, privind în jur ca să vadă dacă trăgea cineva cu urechea.

— Dar *de ce*? Henry nu putea să-și ascundă exasperarea din glas. Știi doar că eu și Elizabeth nu manifestam nici o atracție unul față de celălalt.

Toate zvonurile referitoare la faptul că nu mai au bani sunt, probabil, întemeiate, acesta fiind și motivul pentru care a acceptat să-mi devină soție. Nu reușea nici măcar să-mi zâmbească. Diana va fi exact în aceeași postură ca sora ei, dar – spre deosebire de aceasta – va avea șansa de a fi fericită alături de mine. Iar eu voi fi fericit alături de *ea*.

— Știi doar că societatea nu va accepta logodna voastră.

Henry a clătinat din cap și a privit în jur.

— Lumea va uita.

— Nu vreau să știu ce s-a întâmplat între tine și mezina familiei Holland. Teddy a făcut o pauză când chelnerul le-a adus băuturile și a luat o înghițitură înainte de a continua: Dar dacă ții puțin la ea, și se pare că așa stau lucrurile, atunci încearcă să fii rațional! Sora ei a fost logodnica ta, și a murit în împrejurări care nu au fost elucidate. Împrejurări pe care tu le asociezi cu nunta care urma să aibă loc. Poate că Diana este îndrăgostită acum de tine, dar – când va crește, când va înțelege adevărata semnificație a morții și a familiei și când va realiza că a trădat-o pe Elizabeth, căsătorindu-se cu fostul ei logodnic – va fi distrusă. Și știi foarte bine că oamenii îi vor reaminti toate astea. Lumea *nu* uită.

Henry sorbea îndelung din bere, încercând să nu se supere pe prietenul lui pentru că i-a năruit viitorul pe care și l-a imaginat de atâtea ori în cele mai triste momente ale ultimelor luni. Își amintea cum a stat în fața Diane în salonul familiei ei în primele săptămâni de doliu, închipuindu-și clipa în care privirile li se vor întâlni din nou, tristețea se va spulbera, iar ei vor putea, în sfârșit, să fie împreună. Diana era singura fată care îl făcuse să-și dorească să se căsătorească.

— Ura îi va sfâșia sufletul – ura la adresa ei, dar și a ta, a concluzionat Teddy, clătinând din cap.

Fără să-și dea seama de ce, Henry a revăzut atunci chipul jalnic al lui Elizabeth din ziua morții ei și a început să se întrebe ce rol a jucat reputația lui de crai în acțiunile ei ulterioare. Logodnica lui l-a surprins împreună cu sora ei mai mică; poate că acest lucru a fost suficient să pună capăt dorinței de a trăi a unei fete cândva pline de viață.

— Hai să mergem! a spus Teddy pe un ton domol.

Henry și-a terminat berea și a lăsat o bancnotă pe masă. Mai abordase subiectul și în trecut și își dorise apoi să nu fi spus nimic. Nici acum nu mai era nimic de zis.

Până acum, Henry ignorase întotdeauna sfaturile prietenului său, pe propria lui răspundere, și nici acum nu reușea să-și scoată din minte imaginea Dianei. Chiar și atunci când a afișat un zâmbet resemnat și și-a pus pălăria pe cap, nu se gândea decât la buclele rebele și la pielea ei frumoasă, dar și la nesăbuiința care se potrivea atât de bine cu a lui.

Lina Broud se răsucea în toate părțile, copleșită de o pasiune pe care nu o cunoscuse până atunci. Oriunde se uita, vedea haine brodate cu fir de aur, cusute de mână sau festonate cu pene de pasăre. Erau frumos aranjate pe mesele din lemn de mahon care se întindeau cât vedeai cu ochii sau, cel puțin, cât să atingi una dintre sutele de oglinzi care reflectau opulența magazinului Lord & Taylor.

— Tristan! a spus ea, cu o voce răsunătoare.

Își perfecționa dicția și a ajuns la concluzia că acustica marilor magazine din cartierul Ladies' Mile era ideală pentru asta. În trecut, a avut doar rareori ocazia să-și arunce privirea în magazinele de lux de pe Fifth Avenue și Broadway, care le atrăgeau pe

femeile în slujba cărora lucra Lina. Asta în ciuda faptului că negustorii cu amănuntul și magazinele

micilor comercianți erau doar la câteva blocuri depărtare de Gramercy Park, unde locuiau încă doamnele unde lucrase Lina. Cele mai multe dintre ele, în orice caz.

— Ador mănușile acestea.

Tristan Wrigley, care lucra ca vânzător la Lord & Taylor și era primul prieten pe care și-l făcuse de când abordase noul stil de viață, s-a apropiat de ea – poate prea mult decât s-ar fi convenit să se apropie în public un bărbat de o femeie cu care nu este înrudit – și i-a spus:

— Firește, *mademoiselle* Carolina. Dacă îmi permiteți...

Deși Lina nu era stânjenită dacă o vedea cineva în public fără mănuși – lucrase în cea mai mare parte a vieții ei cu mâinile goale – s-a simțit ușor stingheră când Tristan i-a scos mănușile ca să i le pună pe cele noi. A observat imediat calitatea net superioară a mănușilor cusute de mână, în nuanțe de cenușiu-albăstrui, comparativ cu cele pe care le purta. I se potriveau pe mâini într-un mod aproape nefiresc, iar tușeul lor mățos i-a dat imediat senzația de bunăstare.

— Sunt pe gustul domnișoarei?

Ca toți vânzătorii de la Lord & Taylor, Tristan a obținut postul datorită înfățișării sale distinse – un atu valoros pentru atragerea clienților, în special a celor de sex feminin – și vorbea întotdeauna cu o politețe aproape

exagerată. Era persoana ideală în preajma căreia își juca noul rol al vieții sale, motiv pentru care îi permitea uneori s-o însoțească la o plimbare în parc sau la un ceai pe care îl beau împreună la hotel. Doar uneori – căci își perfecționa rolul și nu voia să încurajeze prea mult relația lor. Inima ei aparținea altcuiva.

— O, da!

Tristan avea o față prelungă, cu un nas frumos conturat și pomeți care îl distingeau de semenii lui. Purta o vestă maro, care i se potrivea foarte bine, și o cămașă de culoarea fildeșului, cu butoni. Ochii lui căprui aveau o culoare aproape hipnotică, astfel încât Lina nu reușea să-i susțină privirea mai mult de două secunde. Dar asta nu o deranja câtuși de puțin. Faptul că îi evita privirea o ajuta să păstreze imaginea iluzorie pe care și-o crease: era moștenitoarea unei topitorii de cupru din Vest (din Utah, dacă cineva insistă să-i spună locul exact, deși nimeni nu o făcuse până acum) și rămăsese de curând orfană.

La început, a fost surprinsă de cât de repede a înghițit Tristan povestea ei. Ziua în care l-a cunoscut a marcat începutul noii sale vieți, dar și comiterea unei grave greșeli. A fost, de asemenea, prima zi în care a băut bere într-o tavernă, aventură care nu s-a sfârșit prea frumos. Episodul a dovedit încă o dată un fapt bine cunoscut: nu era o doamnă, iar originile ei erau cât se poate de umile.

Dar a cunoscut apoi – în noua ei locuință, hotelul New Netherland, și în timpul vizitelor făcute la magazinul Lord & Taylor – milionari adevărați, care erau mai neciopliți și mai înclinați spre gafe decât ea. Căci Lina Broud – Carolina, cum îi plăcea să-și spună – știa câte ceva despre conduită, maniere și ținută vestimentară. Le învățase în casa regretatei Elizabeth Holland, unde lucrase ca servitoare. Observase, de pildă, cât de important este să adopți o atitudine distantă, căci îți subliniază importanța.

Elizabeth a fost însă cea care – prin averea și perfecțiunea ei, atuuri recunoscute de toată lumea, împotriva cărora Lina nu putea să lupte – a câștigat inima lui Will Keller, vizitiul familiei Holland, pe care Lina îl iubea în taină de mult timp. Această rană a constituit motivul pentru care a vândut secretul stăpânei sale fostei prietene a lui Elizabeth, Penelope Hayes, spunându-i acesteia că Elizabeth și Will își petreceau nopțile în șopron. Asta a ajutat-o pe Lina să câștige cinci sute de dolari, o avere la vremea respectivă, care însă s-a redus la mai puțin de jumătate după ce a plătit

mesele, cazarea la hotel, rochiile și bijuteriile ieftine, ce aveau să o ajute – spera ea – să scape de eticheta de fată modestă.

A fost extrem de dezamăgită când a realizat că o sumă atât de mari de bani nu te propulsa prea mult în viața elitei sociale, viața pe care a dus-o Elizabeth. Și nici nu era mândră că noul ei stil de viață, demn de o doamnă, era consecința unei tranzacții atât de sordide. Dar a făcut ce trebuia să facă. Scopul ei nu era să devină o fată din înalta societate – voia doar să semene cât mai mult cu Elizabeth pentru ca atunci când va pleca în Vest în căutarea lui Will, acesta să-și dea seama că pe Lina o dorise toată viața lui. Sau, cel puțin, când va afla de moartea lui Elizabeth, noua înfățișare a Linei îi va alina golul din suflet.

Pe Lina n-a deranjat-o niciodată perspectiva de a-i lua locul lui Elizabeth, iar moartea stăpânei sale i-a netezit drumul. Își dorea să-l găsească pe Will cu aceeași ardoare din totdeauna. Credea că sosise

momentul – așa și trebuia să fie, căci altfel va rămâne în curând fără bani.

Tristan îi împacheta mănușile, eșarfa din dantelă, manșonul din lână de miel persan și ciorapii negri ca onixul, care au costat doi dolari și douăzeci și cinci de cenți – Tristan i-a arătat, iar ea și-a dat seama că nu mai putea să trăiască fără ei, fără tușeul lor magic. Lina privea cu o bucurie amețitoare, dar și cu o oarecare teamă cum vânzătorul împătorea, așeza și împacheta piesele vestimentare. Din clipa în care se aflau în cutie, însemna că erau ale ei și trebuia să

le plătească.

— Le trimit la hotel?

— Nu...

Lina a ezitat și s-a uitat în jur. Lumina după-amiezii târzii se infiltra prin ferestrele înalte, în stil romanesc*, ce dădeau spre stradă. Ziua părea să-i scape printre degete și nu putea să spună că, acum la apus, se simțea mai distinsă decât în zori. Când va părăsi magazinul, se va fi lăsat deja înserarea și toți oamenii care ieșeau de la muncă, oameni de care voia cu orice preț să se disocieze, se vor înghesui în fața vitrinelor din sticlă ale magazinului ca să se holbeze la ornamentele de Crăciun. În momente ca acelea, nu-și putea stăvili sentimentul de tristețe, amintindu-și cât de distrusă s-a simțit când, într-o noapte, după ani de zile, cât a tânjit în taină după Will, i-a mărturisit dragostea ei, iar el a respins-o. Voia să fie sigură că nu va mai îndura încă o

umilință, așa că, își spunea neîncetat că transformarea ei trebuia să fie completă înainte de a-l reîntâlni.

— O să iau o birjă, firește – mă descurc singură. Dar te rog să trimiți nota de plată la hotel.

Lina nu-și mai lua peste tot mica ei avere – pentru care-i generase, la început, o adevărată obsesie – și a început treptat să adopte luxul de a plăti mai târziu. Păstra banii de la Penelope într-o punguță de mătase, legată cu un șnuruleț din piele, în sertarul unde își ținea lenjeria intimă din dantelă. Din propria ei experiență ca servitoare, acest sertar era înzestrat cu o aură intangibilă; bănuia că și cameristele de la hotel credeau același lucru și nu vor scotoci prin el.

— Firește, *mademoiselle*. Tristan a ezitat și a zâmbit într-un mod pe care o doamnă adevărată l-ar fi considerat prea familiar, spunând: V-aș putea însoți dacă aveți nevoie de ajutor.

— Nu, mă descurc, a spus Lina, evitându-i privirea și refuzându-l subtilă. Dacă mă ajuți să mă îmbrac, o să-mi văd de drum.

Lina a coborât la intersecția dintre Fifty-ninth Street și Fifth Avenue. După ce și-a pus la punct povestea și a stabilit detaliile noului său rol, a înlocuit hotelul sordid de pe Twenty-sixth Street cu New Netherland, unde personalul purta uniforme bleumarin. Era o clădire impresionantă, în nuanțe maronii, cu turnuri și ferestre boltite, care se înălța falnică deasupra celorlalte construcții ca un castel minunat din nisip. Auzise undeva că Netherland era cel mai înalt hotel din lume, așa că l-a ales în defavoarea hotelului Savoy, din vecinătate, sau a hotelului Plaza, din partea vestică a bulevardului. Cele trei hoteluri alcătuiau un colț în apropierea intrării din Central Park și dominau cu maiestuozitate vilele familiilor Huntington, Vanderbilt și Hayes. Gândul că locuia atât de aproape de oameni de talia acestora încă îi conferea Linei o plăcere electrizantă.

Nu a ales una dintre camerele cele mai bune și cu toate acestea, costa douăzeci și nouă de dolari pe săptămână. Nu putea să continue în stilul acesta la nesfârșit, o știa prea bine, dar nu o interesa prea tare de vreme ce avea să fie în curând alături de Will. Puternicul și priceputul Will o să aibă grijă de ea. Între timp, însă, spera să-și însușească măcar o părticică din stilul elegant al vieții de la hotel. Îi plăcea să se întoarcă în camera ei și să descopere, ca printr-o minune, covorul măturat și patul aranjat. Îi plăcea să vadă că o birjă staționa pe stradă, de parcă îi anticipase sosirea.

Lina l-a privit pe birjar și i-a făcut semn să o ajute să-și care pachetele. Și-a îndreptat umerii și a pășit, cu mersul ei hotărât și îndelung exersat, spre intrarea boltită. În ciuda pistruiilor – care îi acopereau nasul și îi întunecau tenul chiar și în timpul iernii – înfățișarea ei avea un aer aristocratic înnăscut. Își ținea buzele ușor țuguiate, ochii aveau culoarea lichenilor, iar nasul era ușor în vânt. Purta un palton maro, cu revere impresionante, care îi puneau în valoare talia

și umerii lipsiți oarecum de feminitate, și o pălărie asortată, cu o pană neagră, care se agita în timp ce se apropia de birou.

— Bună ziua, domnișoară Broud, a întâmpinat-o micuțul recepționar din spatele uriașului birou din mahon.

Așa cum se întâmpla în momente ca acestea, Lina își ascundea cu greu plăcerea pe care i-o provocau toate cele care o înconjurau. Podeaua era confecționată dintr-un mozaic luxos și strălucitor, iar lumina electrică a candelabrului scotea în evidență scările din marmură, creându-ți iluzia că pășești prin unul dintre palatele regale din Europa. Holul mirosea a parfum și cafea, sugerându-ți în taină că nu exista un alt loc mai distins ca acesta. *Dacă Will m-ar vedea acum*, se gândea ea în timp ce stătea acolo, *ar uita că a iubit-o vreodată pe Elizabeth; ar vedea în fața lui o fată elegantă, căreia hainele ponosite și viața umilă i-au ascuns adevărata grație și frumusețe.*

Lina și-a înclinat capul în semn de recunoaștere tacită.

— V-aș ruga să-mi dați cheia, domnule Cullen.

Când recepționarul s-a întors să ia cheia, a simțit o prezență în spatele ei. Și-a răsucit brusc capul – a crezut că a fost cât se poate de explicită atunci când i-a spus birjarului să aștepte la ușă până când unul dintre băieții de serviciu îi va lua lucrurile – și a dat nas în nas cu un bărbat mult mai bine îmbrăcat. Purta un smoching din catifea roșie și pantaloni negri, iar gulerul de culoarea fildeșului îi încadra bărbia bărbierită cu grijă. Avea trăsături fine, cu excepția nasului, care îi trăda atracția față de alcool. Îi zâmbea într-un mod care putea fi considerat provocator. Dar nu era sigură de asta, pentru că era mai în vârstă – mult prea în vârstă ca să flirteze cu o fată de șaptesprezece ani, își spuse ea. Dar erau multe lucruri pe care încă nu le înțelegea.

Recepționarul s-a întors cu cheia, dar când a dat cu ochii de bărbatul în smochingul roșu, l-a privit cu respect și a uitat să-i mai dea cheia Linei. Ea a așteptat ca domnul respectiv să vorbească, dar – când a văzut că tăcerea se

prelungeste – inima a început să-i bată cu putere de teamă că acesta îi cunoștea secretul.

— Acelea sunt lucrurile dumneavoastră? a întrebat-o el, arătându-i-l pe birjar, care aștepta răbdător la ușă, cu pălăria în mână și cu ochii ațintiți spre tavanul boltit, afișând o atitudine umilă, așa cum îl instruisese Lina. Pentru că băieții de serviciu de aici – iartă-mă, George, pentru că spun asta – sunt lipsiți de experiență și nu li se pot încredința lucruri atât de prețioase.

Lina nu s-a mai aflat niciodată într-o asemenea situație și nu știa ce să răspundă. Recepționarul îi evita privirea.

— Vă cer iertare, a spus domnul, înclinându-se ușor în fața Linei, fără să-și ia ochii de la ea. Domnul Longhorn, la dispoziția dumneavoastră.

Numele lui întreg era Carey Lewis Longhorn. Știa asta de la sora ei, Claire, a cărei pasiune era citirea rubricilor mondene. Era mai în vârstă decât își imaginase și foarte bogat – moștenitorul unui imperiu bancar – asta în cazul în care Lina nu îl confunda cu altcineva. Era renumit pentru tinerețea lui aventuroasă, pentru nenumăratele logodne rupte și idile cu contese și doamne din înalta societate, dar și pentru colecția impresionantă de portrete care înfățișau frumusețile vremii. Lina a observat cu uimire că el încă îi zâmbea. Ochii, de un albastru-deschis, îi trădau pofta de viață, iar obrajii subțiri i se deformau ușor din cauza zâmbetului.

— Vă mulțumesc, a răspuns Lina în cele din urmă, fără să-și poată ascunde ezitarea și nedumerirea.

În spatele domnului Longhorn, îl vedea pe valetul lui care lua cutiile din mâinile birjarului, plătindu-l pentru serviciile sale. Recepționarul i-a oferit cheia domnului Longhorn – cu același respect profund și fără să mai menționeze că aceea era, de fapt, cheia Linei – iar ea s-a trezit apoi urmându-l pe hol.

— Stați la hotel împreună cu părinții dumneavoastră? a întrebat-o domnul Longhorn când au urcat în lift.

Liftierul a închis ușa din mahon, împodobită cu vitralii. Lina și-a ațintit privirea asupra dantelăriei din fier a tavanului în timp ce liftul elegant îi purta de la un etaj la altul. Privirea îi reflecta mai mult uimirea în fața tehnicii extraordinare a acestei mașinării verticale decât tristețe, dar cuvintele domnului Longhorn nu i-au dispăcut câtuși de puțin.

— M-am gândit eu că lucrurile nu stau așa. V-am mai văzut pe aici de câteva ori, dar întotdeauna singură. Viața este presărată de greutate, în special pentru orfani. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Lina și-a coborât privirea în podeaua acoperită cu plăci de gresie în nuanțe de alb și negru.

— Tata a murit în mină, a mințit ea. În timpul unui control de rutină. A insistat întotdeauna să facă totul cu mâna lui, pentru că nu avea încredere în angajați. Se ocupa cu topirea cuprului și avea câteva mine. Mama nu a putut să îndure șocul pierderii lui și s-a stins după o lună. Au muncit din greu ca eu să mă bucur de toate astea... A ezitat, indicând cu mâna liftul elegant, în timp ce buza de jos îi tremura parcă de durere. Și, deși nu-mi este ușor, cred că îmi doresc să mă bucur în continuare de viață.

Domnul Longhorn a ridicat ușor din sprâncenele cenușii și Lina s-a temut pentru o clipă că a fost necuviincioasă. Căci – deși o parte din povestea ei era adevărată – ambii părinți muriseră, lăsând-o, așadar, orfană, nu moștenise absolut nimic, simțindu-se uneori o escroacă de anvergură. Se pare, însă, că domnul Longhorn nu era de aceeași părere, pentru că a conchis cu un zâmbet plin de compasiune:

— Mi-ați cucerit inima.

— Etajul nouă, i-a anunțat liftierul când ascensorul s-a oprit.

Acesta a deschis ușa și – când au ieșit pe hol – Lina a observat că nici el nu îndrăznește să-și ridice privirea spre domnul Longhorn. Se simțea impresionată de respectul pe care acest bărbat sobru îl impunea celor din jur, chiar și atunci când i-a oferit brațul, străbătând împreună holul acoperit de un covor moale din pluș spre camera ei. Auzea în urma lor pașii valetului care îi ducea cutiile prețioase.

Când au ajuns în dreptul camerei ei, domnul Longhorn s-a aplecat ca să descuie ușa grea din stejar. Spre încântarea ei, el nu a încercat să intre. I-a dat cheia, spunându-i:

— Cu permisiunea dumneavoastră, Robert vă va pune lucrurile pe masă.

Camera Linei era prea mică și nu avea masă, așa că s-a bucurat când s-a auzit venind cu o altă propunere:

— Le poate lăsa pe canapeaua de lângă fereastră.

Valetul și-a îndeplinit misiunea tăcut și eficient.

— A fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară...

— Broud. Carolina Broud.

— Domnișoară Broud! Bătrânul domn s-a aplecat și i-a luat mâna ca să i-o sărute. Valetul a ieșit din camera ei și a așteptat răbdător în spatele lui. Vă sunt recunoscător pentru amabilitatea de a-mi permite să vă însoțesc

câteva clipe. Sper că veți dori să faceți acest lucru și diseară. Lina s-a uitat la valet, de parcă ar fi vrut să-i confirme că toate acestea sunt neașteptate și poate chiar puțin necuviincioase, dar el nu și-a ridicat privirea spre ea. Am rezervat o lojă la operă pe toată durata stagiunii – a continuat domnul Longhorn, cu o sclipire în ochi – și în seara asta va avea loc deschiderea. Nu am cu cine să mă duc cu excepția lui Robert, aici de față. V-ați supăra dacă v-aș ruga

să mă însoțiți?

Micuța și modesta Lina Broud, într-o lojă la operă; nimic nu ar fi surprins-o mai mult – nici dacă i-ar fi dăruit o diademă de diamante și ar fi încoronat-o regina Persiei. Și-a petrecut toată dimineața îmbrăcată ca o doamnă din înalta societate, dar diseară, în loc să rămână în camera ei, invizibilă ca de obicei, avea șansa să-și etaleze eleganța înaintea nobilimii newyorkeze. Va fi răvășitoare și invidiată de toată lumea, la fel ca fata de care Will credea că s-a îndrăgostit. Primul ei gând a fost să-i ceară iertare lui Robert pentru că îi lua locul, apoi s-a gândit însă că ar fi mai bine să zâmbească.

— O, da! a spus ea, fără să-și poată ascunde entuziasmul. Mi-ar face mare plăcere.

Puține lucruri mobilau căsuța pe care Keller o construisese pe pământul luat în arendă, dar toate erau meșterite de mâna lui pentru Elizabeth. În mijlocul podelei murdare, se afla o masă pătrată, făcută de Will, iar într-un colț, un pat vechi cu cadru din alamă, pe care îl cumpăraseră de la un căutător de petrol din Lancaster, ajuns în pragul falimentului, același care le-a vândut și calul. Deasupra ligheanului de cositor, se afla o oglindă ovală, cu cadru din alamă – amândouă având aceeași proveniență – în fața căreia Elizabeth își aranja părul în fiecare seară, înainte de masă, legându-l într-un coc la spate. Acum, după ce și-a strâns părul și a adus apă proaspătă de la fântână, s-a concentrat asupra unei activități ce-i era total necunoscută. Elizabeth Holland încerca, încă o dată, să pregătească masa.

Un buchet de maci portocalii, pe care îi adunase ieri de pe câmp, stătea într-un urcior vechi, în mijlocul mesei acoperite cu aceeași pânză pe care o foloseau pentru diverse lucruri. Lângă urcior, se aflau cărțile lui Will – *Tehnici geologice pentru descoperirea petrolului la suprafață* și *Cum să sapi un puț*. Reușise să aprindă focul în soba de fier din colț, dar desfacerea cutiilor cu fasole se dovedea o operațiune prea dificilă pentru ea. Deschizătorul de conserve era ruginit – bănuia că Will îl găsisese pe undeva – un chilipir pe care l-ar fi considerat minunat în alte condiții, dar care acum se dovedea atât de stresant, încât ar fi vrut să țipe.

Lucru pe care l-a și făcut, de altfel. A scos un țipăt care ar fi putut să fie – gând ce i-a trecut prin minte când gâtul a început să-i vibreze, iar plămâni i s-au eliberat de aer – cel mai puternic zgomot pe care l-a făcut vreodată. Când s-a așternut din nou liniștea, era la fel de singură, dar se simțea mai bine. Și-a pus mâna pe abdomen și a închis ochii. Buzele i-au schițat un zâmbet vag; era amuzant, la urma urmei, să se gândească la toate lucrurile rafinate pe care le-a învățat și pe care acum le-a lăsat în urmă și să-și dea seama că nu se pricepea la treburi mărunte. Era o descoperire cu totul nouă pentru ea.

A pus deoparte conserva și s-a așezat la masă. Traversa exact momentul acela al zilei când conștientiza faptul că era de foarte mult timp singură, în timp ce Will stătea de ore bune pe câmp împreună cu Denny, partenerul pe care îl găsisese în Oakland. Ce făceau ei acolo depășea puterea ei de

înțelegere. Universul plin de trudă și sudoare al lui Will a reprezentat întotdeauna un mister pentru ea, motiv pentru care acum se simțea puțin vinovată. Știa că – în loc să exploreze câmpurile – își irosise timpul construindu-i casa, un lucru cât se poate de firesc pentru altcineva. Elizabeth nu-și dorea nimic altceva decât să fie alături de Will, dar în momente ca acestea, când la New York soarele apunea deja – voia doar să țină pasul cu el. Își dorea cu ardoare să pregătească o cină în sălbăticie măcar cu jumătate din entuziasmul cu care își întreținea în fiecare duminică oaspeții în salonul familiei sale.

Stătea acolo, gândindu-se la toți oamenii aceia pe care îi lăsase în urmă și la cele câteva mii de kilometri care îi despărțeau. Nu ar fi măcinat-o atât de tare dorul de ei dacă ar fi putut să afle câte ceva despre soarta lor, dacă distanța imensă dintre ei ar fi fost mai ușor de acoperit. Citea uneori câte un ziar vechi, care menționa în treacăt evenimentele din New York, dar veștile sumare îi alimentau neliniștea, căci vorbeau despre sănătatea șubredă a mamei ei sau despre Diana.

— Lizzy! a strigat-o Will înainte de a intra pe ușă.

Elizabeth s-a ridicat de la masă și s-a trezit imediat în brațele lui. A săltat-o în aer și a început să o învârtă de jur împrejur. Ea se ținea strâns cu brațele de gâtul lui, simțind din nou că acesta era locul unde trebuia să fie. Se îmbăta cu mirosul lui – un amestec de sudoare și săpun ieftin – în timp ce el îi vorbea pe un ton domol.

— Astăzi ne-a zâmbit soarta.

A lăsat-o jos, iar când a atins podeaua cu picioarele, i-a scrutat chipul cu privirea. Era senin și cald ca soarele, iar ochii de un albastru-deschis îi oglindeau bucuria.

— Cum v-a zâmbit?

— Am găsit petrol. A ezitat, încleștându-și buzele groase și privind-o cu intensitate. Pieptul îi pulsa odată cu fiecare respirație sub cămașa cu gulerul jerpelit și mânecile întoarse. Părul căpătase nuanțe întunecate din cauza transpirației în locurile în care soarele nu îl decolorase. Denny și cu mine – l-am găsit. Am găsit petrol – petrol negru și lucios. Îl poți mirosi de aici. Știu că sub pământ există o pungă de petrol. Se prelinge printre stânci. Aerul miroase a sulf. Vom urma instrucțiunile din carte, vom instala o sondă și o vom vinde rafinăriei din Lancaster. Apoi vom angaja mai mulți muncitori. Un timp, va trebui să cheltuim tot ce câștigăm. Dar l-am găsit – stăm pe o pungă de petrol, care ne va ajuta să ne îmbogățim.

Will vorbise atât de repede și cu atât entuziasm, încât a trebuit să se oprească pentru a putea respira. Dar chipul și trupul debordau de energie. Și-a scos pantalonii din serj, pe care îi îmbrăca în fiecare zi când pleca de acasă, pentru că erau murdari de pete negre și cleioase. Și-a pus izmenele pe care le purta când dormea, explicându-i în tot acest timp cum se extrage petrolul, cât de mare credea el că era zăcămintul și cu cât se vindea barilul de petrol brut. Elizabeth i-a pus pantalonii pe tăblia patului ca să nu murdărească celelalte lucruri și l-a privit pe Will cum desfăcea conservele de fasole și continua să vorbească despre echipa pe care va trebui s-o angajeze și despre câștigurile pe care le vor obține.

Elizabeth a schițat unul dintre zâmbetele ei senine, pe care le irosea în trecut în timpul evenimentelor mondene. A descoperit cu surprindere că nu perspectiva averii o făcea să zâmbească – totul părea încă un vis îndepărtat. Ci noua imagine a lui Will. Va cunoaște succesul, fie în industria petrolieră, fie în alt domeniu, și va deveni una dintre personalitățile despre care se va scrie în revistele de specialitate – despre tinerețea lui legendară, despre spiritul său întreprinzător care l-a ajutat în afaceri și despre hotărârile inteligente pe care le-a luat. Va da dovadă de perspicacitate și fermitate, dar va fi în același timp corect și demn. Va fi capul unei familii și îi va ajuta pe cei nevoiași.

Chipul lui va căpăta trăsături mai aspre, dar nasul acvilin îi va conferi întotdeauna farmec. Vor îmbătrâni împreună și vor vedea împreună cum se va schimba lumea. S-au privit îndelung, apoi ea s-a apropiat de el și și-a contopit trupul cu al lui, simțind cum i se accelerează bătăile inimii.

— Nu lași pe cineva să cadă în apă printr-o crăpătură în gheață, a spus doamna Edward Holland, născută Louisa Gansevoort, care păstra încă prezența socială inimitabilă a celor două nume de familie implicate.

Era îmbrăcată în haine cernite de doliu – atât pentru soțul ei, cât și pentru fata ei mai mare – și stătea într-unul din colțurile dormitorului Dianei, luminat cu gaz, privind-o cu ochi scrutători. Părea însă mai mică de statură – de parcă o umbră îi furase o parte din aerul ei imperial de altădată. Era bolnavă, Diana realiza asta în unele momente, deși apoi își spunea că era doar într-o dispoziție proastă care se va risipi în clipa în care ea va accepta să se căsătorească.

— Să spui asta e puțin cam exagerat, a răspuns Diana veselă. Stătea la măsuta de toaletă cu ochii ațintiți la buclele negre care îi încadrau fața ca o inimioară și la tenul ei trandafiriu. Servitoarea lor, Claire, care a ajutat-o să se îmbrace, stătea lângă ea. Diana nu părea, nici pe departe, interesată de grijile mamei sale. Nu mă poți învinui pentru stângăcia unui individ ca Percival Coddington, a adăugat ea, întorcându-se atât cât să întâlnească privirea mătușii ei, Edith, care stătea pe patul cu tăblie roz, îmbrăcată cu o rochie de culoarea fildeşului.

— E o minune că incidentul n-a fost relatat în presă, a continuat mama ei pe un ton tăios. Sau că el nu s-a rănit grav. Dar sunt mulți ochi și multe guri în oraș, Diana. Vor începe să spună în curând că nu știi să te porți. În momentul în care mai multe persoane confirmă acest lucru, știrbindu-ți reputația, va fi greu să te reabilitezi.

Și-a ațintit apoi privirea în zare și s-a cufundat și mai adânc în fotoliul cu tapițeria uzată – fotoliul în care Diana se cuibărea când citea până târziu în noapte romane cu eroine urmărite de bărbați îngrozitor de frumoși și în care se lăsa pradă fanteziilor romantice. Dar gata cu aceste vise! Amintirile recente cu Henry Schoonmaker îi populau acum gândurile.

A zâmbit ușor, văzându-și chipul în oglindă. Apoi, adoptând o expresie gravă, i-a aruncat lui Claire o privire plină de subînțeles, așteptând ca doamna Holland să-și continue pledoaria.

— Când eram copilă, a spus aceasta, ni se zicea că numele unei femei trebuie să apară în ziare doar de trei ori: când se naște, când se căsătorește și

când moare.

— Ei, bine, a spus Edith, rezemându-și capul de brațul care îi ținea loc de pernă, în cazul generației noastre chestia asta nu mai e valabilă.

Numele Dianei apăruse deja de câteva ori în paginile ziarelor – de obicei, spre rușinea mamei ei – dar acest lucru nu o împiedica să-și imagineze fotografia ei și a lui Henry, surprinși în timp ce coborau treptele bisericii, însoțită de un titlu cu litere de-o șchioapă: MEZINA FAMILIEI HOLLAND SE C|S|TOREȘTE CU SCHOONMAKER.

Claire i-a desăvârșit coafura Dianei legându-i părul cu o panglică de culoarea nectarului, asortată cu rochia pe care o purta. Aceasta îi pune în valoare talia și îi dezvăluia clavicula; la umeri, era împodobită cu niște pufuleți din pene în aceeași nuanță. Sora ei o cumpăraseră de la Paris vara trecută. Ideea de a retușa rochia surorii sale decedate li s-a părut tuturor macabră și nimeni nu a agreat-o. Dar nu aveau bani pentru una nouă, lucru pe care mama ei i l-a reamintit prin aluzii mai mult sau mai puțin directe, astfel că în final, au optat cu toții pentru această variantă.

— Dacă numele tău va apărea în paginile ziarelor după evenimentul din seara asta, a revenit doamna Holland, ignorând comentariul cumnatei ei, sper să nu fie legat de faptul că erai gata să-l omori pe Spencer Newburg.

Diana s-a ridicat atunci în picioare și s-a întors spre mama ei, chipul trădându-i sentimentele contradictorii. Ar fi vrut să-i spună micii tirane că – dacă nu s-ar mai strădui cu atâta disperare să-și mărite fata – n-ar mai fi avut motive de îngrijorare pentru soarta acelor domni. Faptul era evident pentru Diana. Dar numele lui Spencer Newburg avea acum conotații muzicale. Nu datorită calităților extraordinare ale domnului în cauză, care era un bărbat văduv, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, cu o față prelungă, trăsătură care se accentuase de la moartea tinerei doamne Newburg, răpuse de febră reumatică. Numele lui îi suna plăcut Dianei de când a citit în ziare și a realizat că seara petrecută în compania lui la operă îi va oferi șansa de a-l revedea pe Henry după atâta amar de vreme. Inima îi fremăta la gândul că în seara aceea se va afla sub același acoperiș cu el, că privirile li se vor întâlni și poate chiar își vor atinge mâinile. Rolul pe care avea să-l joace Spencer Newburg în această întâlnire de vis îi asigura un loc aparte în sufletul său.

Mama ei s-a ridicat și ea de pe scaun. Venele și oasele capului îi ieșeau în evidență prin pielea subțire a gâtului și a feței.

— Oricum, doamna Gore este gazda mea, așa că nici nu știu dacă îl voi întâlni pe domnul Newport, a spus Diana, ignorând parțial adevărul. Căci – deși sora mai mare a domnului Newburg a fost cea care a invitat-o oficial în loja familiei sale – i-a spus fără echivoc, în timpul celor două vizite pe care le-a făcut familiei Holland, că de dragul fratelui ei o invita pe Diana. În plus, era un fapt bine cunoscut că soția lui Grover Gore își asumase misiunea, în sezonul acela, de a-i găsi fratelui ei o partidă bună care să-i aline inima zdrobită. Mezina familiei Holland știa că mama ei se aliase în acest sens cu familia Gore de ani de zile. Dar dacă îl voi întâlni, a continuat ea, mă voi purta cu mânuși cu el.

Gâtul doamnei Holland părea și mai lung în clipa în care și-a ridicat bărbia spre tavanul filigranat din ipsos. Diana a privit-o, așteptând alte muștrări din partea ei, dar încordarea a dispărut de pe chipul mamei sale, lăsând locul unei aparente relaxări. Părea în pragul leșinului.

— Cred că o să mă duc la culcare, a spus ea brusc. Să fii cuminte, Diana!

Atmosfera tensionată a continuat să plutească în cameră chiar și după ce a închis ușa în urma sa. Diana a clipit și apoi s-a întors spre mătușa ei.

— Uite, am băgat-o în sperieți chiar și pe mama!

— Arăți minunat, Di, a răspuns Edith din pat, făcându-i cu ochiul. Sora mai mică a regretatului domn Holland semăna puțin cu nepoatele ei, iar în tinerețe, a avut reputația unei femei pasionale. Căsătoria ei nereușită cu un nobil spaniol s-a încheiat cu un divorț și acum își reluase numele de fată. I-a plăcut întotdeauna s-o privească pe Diana îmbrăcându-se. Și să nu crezi că doar domnul Newburg o să observe asta, a adăugat ea, cu o anumită inflexiune a vocii, care a făcut-o pe Diana să se întrebe dacă nu cumva mătușa ei i-a ghicit dorințele.

Fata s-a aplecat deasupra oglinzii ca să-și studieze pentru ultima dată imaginea și a descoperit că mătușa ei avea dreptate – nu va atrage doar atenția domnului Newburg. Avea ochii negri și misterioși, gura mică și buzele cărnoase. Se temea însă că această frumusețe avea să dispară până să-l găsească pe Henry. Și-a revenit însă repede, spunându-și că în clipa în care mama ei va înțelege că Henry o iubea, iar ea îl iubea pe el, atunci va pune capăt acelei campanii frenetice prin care urmărea să-i găsească un partener de viață.

Au ajuns târziu la Metropolitan Opera de pe Broadway și Fortieth, după obiceiul aristocraților. Strada era încă înțesată de trăsuri când Diana și

doamna Gore au pus piciorul pe caldarâm și li s-au alăturat altor femei în rochii din brocart, care își croiau drum spre intrarea rezervată doamnelor. Au pierdut scena balului mascat, dar și-au ocupat locurile – spre fericirea Dianei – exact în momentul în care baritonul a început aria *Mab, la Reine des Mensonges*. Tatăl ei, care acorda o importanță covârșitoare acestor lucruri, considera că lucrarea lui Gounod – *Romeo și Julieta* – nu era pe gustul lui, dar Dianei îi plăcea muzica tulburătoare, cu atât mai mult cu cât era corelată cu doi îndrăgostiți despărțiți de circumstanțe.

Diana a scrutat sala cu privirea – rândurile de dedesubt, dar și lojile de deasupra, înțesate de oameni îmbrăcați în ținute strălucitoare, cu chipurile îmbujorate, ascunse parțial în spatele evantaielor. Stătea lângă doamna Gore, care purta o rochie din catifea albastră, ce-i scotea în evidență formele, așa cum nimeni nu și-ar fi imaginat-o vreodată pe când era încă Lily Newburg. Fratele ei mai tânăr abia dacă a rostit câteva cuvinte pe drum și acum s-a retras în garderoba lojii familiei sale, unde se odihnea pe canapea și fuma adâncit în gânduri.

Tânăra lor invitată nu se gândea însă la el. Abia se abținea să nu se aplece peste balustrada din alamă șlefuită ca să-i vadă mai bine pe actorii de pe scenă. Muzica era tulburătoare și plină de viață; întotdeauna i-au plăcut cuvintele triste și misterioase din piesa lui Shakespeare, îndrăgind și opera la fel de mult. Din cauza acordurilor impresionante ale orchestrei, a uitat pentru o clipă de perspectiva de a-l vedea pe Henry. Dar numai pentru o clipă.

— Am auzit că Henry Schoonmaker își va face apariția în seara asta, a spus gazda ei, îndepărtându-și de la ochi lornionul cu diamante. Dar nu-l văd în loja familiei Schoonmaker.

Diana a simțit dorința de a-și pune ochelarii ca să vadă singură, dar a reușit să-și reprime impulsul, rostind în schimb un simplu:

— Aha!

— Păcat că sora ta nu a reușit să se căsătorească cu el. Este un tânăr fermecător, genul de bărbat *ideal* pentru căsătorie, a concluzionat doamna Gore, fără să intuiască implicațiile dureroase ale comentariului său, atât de îngrijorată era de faptul că un mire chipeș fără mireasă își irosea în van potențialul.

Apoi, și-a pus din nou lornionul pe nas și a început să cerceteze celelalte loji, unde stăteau membrii elitei newyorkeze, spionându-se unii pe alții și

privind cu condescendență rândurile de jos, unde un alt gen de oameni ascultau muzica.

— Știi, a continuat doamna Gore, cu aceeași lipsă de tact, circulă un zvon conform căruia sora ta n-a murit, că ar fi trebuit să i se găsească trupul neînsuflețit, că restul poveștii nu se potrivește, că poate ea a devenit amnezică sau a căzut în mâinile unei bande de hoți... Bănuiesc că nu există nici un dram de adevăr în povestea asta, nu-i așa?

Diana a clătinat ușor din cap și s-a hotărât să ignore, măcar zece minute, loja familiei Schoonmaker. A încercat să pară puțin indignată în speranța că va reuși astfel să pună capăt altor speculații referitoare la faptul că Elizabeth ar fi în viață. Și-a ațintit privirea asupra scenei, unde Julieta și-a făcut apariția, cu buclele ei negre revărsându-i-se în cascadă pe spate. Candelabrul strălucitor din mijlocul sălii lumina diademele și colierele de diamante din loji, care desăvârșeau ținutele somptuoase din mătase și puneau în valoare pielea albă a posesoarelor. Diana simțea cum lumina se răsfrângea și asupra ei și dorea să atragă privirile celor din jur. Astfel, după scurgerea unui minut lung, și-a întors capul spre stânga, descoperind că în loja familiei Schoonmaker se aflau doar doamna Schoonmaker – strălucitoare în ținuta ei roz – și sora mai mică a lui Henry, Prudence. Nimic nu trăda o altă prezență în penumbra stacojie din spatele lor.

Diana și-a întors capul, încercând să nu-și exteriorizeze dezamăgirea. Și-a mutat apoi privirea de la primadona de pe scenă, al cărei piept amplu fremăta cu o pasiune pe care numai ea o putea înțelege, la trupul mlădios al lui Penelope Hayes, care se afla la câteva loji în dreapta.

Pleoapele îi acopereau, plictisite, ochii mari și albaștri și își ținea capul ușor aplecat într-o parte. În păr avea o pană neagră de egretă și o rochie neagră ca tăciunele, tivită cu o panglică neagră de jur împrejurul decolteului. Își ținea brațele lungi și albe în poală, afișând o ținută afectată, care făcea parte, probabil, din imaginea ei de sfântă despre care s-a scris recent în paginile mondene. Cu toate acestea, Diana și-a reamintit – așa cum se întâmpla de fiecare dată când o vedea pe Penelope – descrierea pe care i-a făcut-o Henry în seara în care au stat tot timpul de vorbă. *Sălbatică* – a fost cuvântul pe care l-a folosit. Și sora ei a avertizat-o să fie cu ochii în patru când era vorba de Penelope. Dar ce simțea în acele momente nu era neîncredere, ci vulnerabilitate.

Căci Penelope, cea care stătea în loja familiei Hayes, îmbrăcată într-o rochie nouă, neagră, creată special pentru ea, și cu părul strâns la spate, fără

cârlionți ridicoli, îl cunoscuse pe Henry mai mult decât ea. Nu mai bine, ci poate mai îndelung și într-un mod mult mai intim. Pe scenă, Romeo a zărit-o pe Julieta; tenorul dădea glas fericirii sale. Privirea Dianei a zăbovit asupra lor doar o clipă, dar când a revenit la Penelope, a observat că întreaga ei ținută era cu totul alta. Nu mai părea deloc plictisită, iar atitudinea ei îi trăda încrederea și fermitatea. Un murmur aproape imperceptibil s-a auzit atunci printre spectatorii din loji. Toate privirile s-au întors spre stânga Dianei; și ea a făcut același lucru și atunci l-a văzut.

Henry își ocupa locul lângă sora lui. Tatăl lui s-a așezat, încet și greoi, pe scaunul de alături, fără ca fiul său să-i acorde prea multă atenție.

— Încă pare trist, trebuie să recunoaștem asta, a spus doamna Gore, care nu și-a mai folosit ochelarii ca să se bucure de o priveliște privilegiată. Dar asta îi pune și mai mult în valoare frumusețea, trebuie să admiți asta, chiar dacă a fost cât pe ce să-ți devină frate.

Diana nu a mai avut puterea să-i răspundă. Nici nu era conștientă de agitația din spatele lojii familiei Newburg, unde Webster Youngham, arhitectul preferat al „aripii” *nouveau riche* din New York, își făcuse apariția, distrăgându-i atenția, cel puțin pentru o clipă, doamnei Gore.

— Vreau să ți-o prezint pe domnișoara Holland, a spus gazda Dianei. Asta însemna că trebuia să-și desprindă, fără voia ei, privirea de la Henry, al cărui guler alb și scrobit contrasta cu pielea lui aurie. Fiica mai mică a doamnei Edward Holland.

— Domnișoară Holland, a spus domnul Youngham, sărutându-i mâna. Condoleanțele mele pentru pierderea surorii dumneavoastră. Mă bucur să vă văd în public. Dar complimentele mele ar trebui să ajungă la mama dumneavoastră – căci faceți cinste zvonurilor care circulă pe seama frumuseții dumneavoastră.

Diana a zâmbit și și-a lăsat ochii în pământ. În septembrie, îl sărutase pe asistentul lui în garderobă în timpul unui bal organizat în vila cea nouă a familiei Hayes – un amănunt de care el nici nu-și mai amintea, era convinsă de asta, pierdut cum era în aburii vinului. Firește, asta s-a întâmplat înainte ca lumea ei să se schimbe. A tras cu ochiul în direcția lojii familiei Hayes și a descoperit, spre marea ei dezamăgire, că Penelope privea spectacolul de pe scenă cu aceeași verticalitate imperturbabilă.

Murmurul din loji fie încetase, fie era acoperit de acordurile puternice ale muzicii. Diana s-a întors spre vizitatorul lor, spunându-i:

— Vă rog să mă scuzați o clipă – muzica este realmente copleșitoare, a mințit ea.

Când s-a ridicat de pe scaun, s-a uitat în spate și a văzut că Henry o privea. A grăbit pasul, trecând prin garderoba de unde domnul Newburg i-a aruncat o privire dezaprobată, și apoi a străbătut coridorul șerpuitor. Era întunecat, luminat pe alocuri de felinare prinse pe pereți. A întâlnit în cale doar câțiva bărbați care vizitau lojile prietenilor lor. A ajuns în curând în fața lojii 23, pe care o închiriasă familia Schoonmaker pe toată durata stagiunii. S-a oprit acolo ca să-și aranjeze ținuta, dar cineva a dat la o parte cortina stacojie.

Umbra îi cădea pe chip, ascunzându-i trăsăturile frumoase, statuare, iar ea abia îi putea vedea ochii misterioși. Respirația i se părea la fel de zgomotoasă

ca șuieratul unei locomotive cu abur. În imaginația ei, ea și Henry au avut o relație intimă, așa că a rostit replica pe care o repeta de două luni:

— Mă întrebam, domnule Schoonmaker, când aș putea să am din nou plăcerea de a vizita sera dumneavoastră?

A spus aceste cuvinte cu un glas sfios și delicat, aproape imperceptibil. Cuvântul *seră* avea conotații magice pentru ea din seara pe care o petrecuseră împreună acolo și l-a rostit cu o tonalitate aparte.

— Di..., a început Henry în cele din urmă. Ea a făcut un pas înainte și a zâmbit ușor în speranța că și el va face același lucru, confirmându-i astfel că s-a gândit tot timpul la ea. Dar așteptările ei s-au dovedit a fi deșarte. Domnișoară Diana, a spus el apoi, cu un glas din ce în ce mai scăzut. Ea a observat că avea gulerul atât de înalt încât îi stânjenea mișcările capului. Știți foarte bine că acest lucru nu este posibil.

Brusc, tot ceea ce o înconjura și-a pierdut stabilitatea – podeaua, etajele inferioare, galeriile subterane, pline de piese de recuzită, de șobolani și de Dumnezeu știe ce altceva – totul părea să se clatine. Sângele a năvălit în obrajii Diane și fata și-a reamintit siguranța pe care o afișa Penelope cu puțin timp în urmă.

— Nu înțeleg, a șoptit ea.

— Poate că v-ați gândit că noi doi... Henry a ezitat iar și a clătinat din cap, deranjat parcă de o muscă. Vocea îi era glacială când i s-a adresat din nou: Dar nu puteți crede așa ceva. Indiferent ce lucruri frumoase v-am spus atunci, știți foarte bine că nu vor deveni niciodată realitate.

Diana s-a încruntat, nedumerită de tonul formal pe care îl adoptase el și a făcut un pas înapoi. Henry a avut de-a lungul timpul mai multe iubite, după cum singur a mărturisit, și Diana se simțea acum una dintre acestea. Nici măcar nu știa sigur dacă se putea numi *iubită* în sensul propriu al cuvântului.

— Din cauza lui Penelope?

Chipul încordat al lui Henry s-a destins dintr-odată și a schițat un zâmbet.

— Nu... nicidecum. Cum ai...? Nici nu se pune problema.

Diana se lupta să respire.

— Atunci de ce...?

— Toate lucrurile pe care ți le-am spus sunt adevărate, Di, a continuat Henry, luându-i mâna, gest care nu a reușit însă să micșoreze distanța imensă pe care o simțea acum între ei. Era un „vrăjitor” – firește că-și folosea acum toate trucurile ca s-o impresioneze. Nu e vorba de Penelope. Nu e vorba de nici o altă fată. Dar nu se cuvine. Știu că acum nu consideri acest lucru un impediment, dar am fost logodnicul surorii tale. Iar sora ta – aici a închis ochii și a înghițit în sec – a murit.

În acest timp, prietenul lui, Teddy Cutting, a apărut pe coridor. Și el a fost prietenul lui Elizabeth, Diana o știa prea bine. Avea părul pieptănat într-o parte și gelat în cealaltă; venea încet spre ei, cu o privire dezaprobatore.

— Dar...

Diana s-a oprit, afișând pe chip umbra unui zâmbet. *Dar Elizabeth nu a murit* – asta voia să-i spună lui Henry. Asta ar fi vrut să strige în gura mare. Dar nu putea s-o facă – i-a promis surorii ei că nu-i va dezvălui secretul. I-ar distruge viața lui Liz.

Se aflau acum în timpul antractului și mai mulți bărbați, îmbrăcați în veste negre, străbăteau holurile, vizitându-și prietenii. Fumul de țigară îi însoțea peste tot. Când a simțit că Henry își trage mâna, a înțeles că nu mai era nimic de făcut decât să se retragă. S-a întors destul de repede, spera ea, pentru ca nimeni să nu-i vadă mâhnirea ce i se oglindea pe chip.

Diana s-a îndreptat cât mai mândră cu putință în direcția lojii familiei Newburg, deși știa că nu mai avea puterea să zâmbească. Rochia îi împiedica pașii; i se păruse, cu puțin timp în urmă, atât de frumoasă, dar acum devenise un obstacol de netrecut. Speranța pe care o nutrise

săptămâni de-a rândul a fost spulberată în câteva clipe, dar când și-a reluat locul în lojă, se simțea doar rănită.

Mai târziu, la noapte, în camera ei, cu pereții întunecați, care păstrau încă urmele tablourilor dispărute, își va sonda speranțele și năzuințele pe care își clădise ideea de viitor. Atunci, va bea până la capăt din cupa disperării, simțind un gol imens în suflet pe care nimic nu-l va putea umple.

Deocamdată însă, la operă, indiferentă la acordurile fremătătoare ale muzicii, se gândea la mama ei și și-a lăsat ochii în pământ, ascunzându-și mândria rănită. Le răspundea cu sfială, așa cum ar fi vrut doamna Holland, domnului Newburg, doamnei Gore și celorlalți oaspeți care au venit să-i viziteze în loja lor. Pe scenă, Romeo a început să cânte *L'amour, l'amour!*, dar muzica nu-i mai putea bucura sufletul.

Henry o mai văzuse pe Diana îndepărtându-se cu un pas hotărât, dar de data aceasta nu i se mai părea amuzant. Și alte femei au plecat în aceeași manieră, dar atunci, Henry se simțea deja plictisit și își îndrepta atenția într-o direcție mult mai plăcută. Acum, însă, a rămas pe loc, experimentând o senzație cu totul nouă și tristă – senzația că a pierdut ceva. Îi era recunoscător lui Teddy pentru că nu comentase incidentul în nici un fel. Simțea în gură un gust cumplit de amar.

Bărbați cu gulere înalte și cravate albe ieșeau din loji și a realizat atunci că se aflau în timpul antractului. Aceștia ieșeau să bea ceva sau să găsească o spectatoare atât de copleșită de vraja muzicii încât să răspundă avansurilor lor nevinovate.

— Mergem și noi? l-a întrebat Henry, întâlnind ochii cenușii ai lui Teddy.

— Unde? a spus acesta.

Henry a ridicat nervos din umeri. Nicicând nu a mai simțit o discrepanță atât de mare între obiectul dorinței lui și acțiunea sa; dorințele au constituit întotdeauna un soi de busolă morală care îl conducea, invariabil, în locuri fantastice. Nu era, precum eroul de pe scenă, un îndrăgostit de iubire. A căutat întotdeauna în aventurile sale ineditul și distracția. Dar Diana i-a făcut sufletul să vibreze cu frumusețea ei deopotrivă telurică și eterică. Era iute ca argintul viu, nestatornică și dornică să încerce orice, așa cum era și el, dar a alungat-o, iar ea s-a supus fără să protesteze.

— La bar? a răspuns el în cele din urmă și Teddy, ca un prieten vechi ce-i era, l-a condus într-acolo.

Colțul destinat fumătorilor din micul bar era înțesat de domni, iar bătrânul Sam, cu mustața lui pleoștită, stătea acolo, sub spoturile de lumină, îmbrăcat cu vesta lui din lână și purtând un papion negru, ca să le ofere un răgaz binemeritat celor care fugeau de sporăvăiala și supravegherea drastică a doamnelor din loji.

— Două pahare de whisky și apă, a comandat Teddy când s-au apropiat de bar.

— Eu nu vreau apă.

— Prea bine, domnule Schoonmaker, a răspuns Sam, cu o privire atotștiutoare. Domnule Cutting, vă trimit nota de plată la lojă?

— Da, Sam, mulțumesc.

S-au rezemat de bar și când Sam le-a adus băuturile, le-au dat imediat pe gât. Henry a simțit că Teddy voia să spună ceva așa că, după ce a pus paharul pe tejghea și i-a făcut semn lui Sam să-l umple din nou, s-a întors spre prietenul său.

— De ce mă privești așa?

Teddy a ignorat tonul iritat al lui Henry și i-a răspuns cu blândețea lui caracteristică.

— Ai făcut ce trebuia.

Henry a dat rigid din cap, fără să confirme sau să infirme. Trebuia, probabil, să-l creadă pe Teddy pe cuvânt, de vreme ce el nu prea avea experiență în această privință. Știa doar că nu se simțea bine. O faptă bună presupune o răsplată – sau, cel puțin, așa i-au spus guvernantele; îți conferă o lumină interioară.

— Este ușor pentru un bărbat să facă abstracție de propria-i personalitate, a continuat Teddy, să se piardă în prezent și să uite cine este și cum va fi în viitor. Dar eu te cunosc și mă aflu aici ca să-ți reamintesc cum ești tu în realitate. Îți pierzi repede interesul, Henry. Indiferent ce simți acum pentru Diana, totul se va evapora la un moment dat... și ce se va alege de ea când se va întâmpla asta? Poți distruge întreaga familie Holland, Henry, dacă nu ești atent.

Henry a dat din cap în semn de mulțumire când Sam i-a umplut din nou paharul.

— Nu ai de unde să știi asta.

— Nu, ai dreptate, a spus Teddy. Rostea cuvintele în grabă și Henry știa că nu-i era deloc ușor să-i spună toate astea. Încerca să-i expună situația în termeni cât mai obiectivi. Vreau doar să trag un semnal de alarmă. Poate crezi că viața e făcută numai din jocuri și distracție, dar felul tău de a fi... O să-ți ceară mai mult decât o fată oarecare pe care ai pus ochii. Vor fi și altele în viața ta, Henry, și – dacă ar fi să punem ră mâșag – aș paria pe faptul că atenția pe care le-o acorzi femeilor este din ce în ce mai iluzorie.

Henry a luat o înghițitură din paharul său. Nu-l putea contrazice, pentru că era o teorie, ce i-a insuflat curaj pentru o clipă. Într-adevăr, nu acorda prea mult timp atenție unei singure femei și în curând, mâhnirea pe care o simțea acum va dispărea. Va mai avea și alte aventuri și își va relua, în cele

din urmă, viața pe care o avea înaintea de logodna lui cu Elizabeth Holland. Dar la fel ca ideea potrivit căreia a făcut ce trebuia, nici acest raționament nu ducea nicăieri, dorindu-și cu aceeași ardoare să alerge după Diana și să-i spună că a fost un idiot, că nu-și analizase sentimentele, că trebuia să-l ierte și alte lucruri asemănătoare care îi treceau acum prin minte.

— Elizabeth era mult mai cumpătată, dar Diana este pasională. Dacă o faci să se îndrăgostească de tine, Henry, nu se știe ce...

— Teddy, n-am putea să..., l-a întrerupt Henry, arătându-i paharul pe care Sam îl umpluse din nou.

Era al treilea sau al patrulea, nici măcar nu-și mai amintea numărul exact.

— Ba da.

Au ciocnit, fără prea multă tragere de inimă, și și-au terminat băuturile în tăcere. Actul al treilea începuse deja când au ajuns, cu pași împleticiți, în loja 23. În loji, era un continuu du-te-vino și nimeni nu mai pretindea că ascultă muzica, poate doar cu excepția Diane Holland, care stătea împreună cu familia Newburg, în loja din centrul sălii în formă de potcoavă, de la primul etaj, acesta fiind apanajul aristocrației. Se aplecase peste balustradă, cu umerii lăsați și cu buzele ușor depărtate, și îi privea cu intensitate pe cântăreții de pe scenă de parcă ei i-ar fi frânt inima.

Teddy stătea lângă Prudie și încerca sârguincios să-și ducă misiunea la bun sfârșit – cea pe care i-a încredințat-o Henry înainte de a pleca din bar. Prudence abia împlinise șaptesprezece ani și nu devenise deloc mai frumoasă – înfățișarea și manierele ei erau anemice, de parcă nu ieșise niciodată din casă. Răspunsurile pe care le dădea erau în majoritate monosilabice, iar Henry se întreba dacă nu cumva încurajase această conversație doar ca să-l pedepsească pe Teddy. Chiar dacă prietenul lui îi împărtășea părerea, nu o arăta și când s-a rezemat de spătarul scaunului, s-a întors spre Henry și i-a spus pe un ton vesel:

— Sora ta știe foarte multe lucruri despre teatru.

Prudence i-a aruncat lui Henry o privire întunecată, sălbatică, dându-i de înțeles că nu va scăpa nepedepsit.

Henry, a cărui privire era puțin tulbure din cauza whisky-ului, a încuviințat cu un glas pierdut. Apoi, a scrutat sala imensă și a văzut-o pe Penelope Hayes. Ea îl privea cu o umbră de zâmbet pe chip și când a observat că și el și-a ațintit ochii asupra ei, și-a ridicat evantaiul din pene de vultur până la nivelul ochilor și l-a mișcat de câteva ori. El și-a plimbat apoi

privirea dincolo de ea, spre panorama pe care i-o ofereau lojile, unde doamnele şușoteau în spatele evantaielor sau priveau prin lornioane în timp ce însoțitorii lor stăteau, rezervați, în spatele lor. Ele îl priveau, o știa prea bine, încercând să descopere cât de mult suferea după pierderea lui Elizabeth și cât va mai trece până vor putea dezbate din nou problema viitoareii soții a lui Schoonmaker.

Henry și-a ridicat mâna cu un gest sarcastic și a strigat „Salut” destul de tare ca să-l audă oamenii din lojile vecine. Era un strigăt care trăda ceva – ceva ce Henry încă nu reușea să identifice, dar nici nu mai avea importanță de vreme ce spectacolul pe scenă continua, iar în jurul lui domnea liniștea.

— Mie mi s-a adresat? a întrebat Penelope în șoaptă.

Nu a pierdut timpul pentru a se întoarce spre persoana căreia îi era adresată întrebarea. A cercetat, în schimb, sala cu privirea, oprindu-se asupra lui Henry, care a spus „Salut” destul de tare pentru ca spectatorii din lojile private să audă. Se cufundase acum în scaunul lui, cu ochii îndreptați spre brațele încrucișate la piept astfel încât nu aveai cum să-ți dai seama la cine se referise.

— Poate, a răspuns Buck.

Stătea pe scaunul din spatele lui Penelope, în dreapta bunicului ei, Ogden, care nu mai auzea atât de bine încât să aprecieze muzica, dar care vedea suficient de bine ca să emită comentarii obiective – atunci când nu moțăia – despre piepturile generoase din sală. Nu și-a bătut niciodată capul ca să învețe eticheta nobilimii din Manhattan, în ciuda eforturilor sale de a intra în rândurile ei, dar a avut grijă ca fiul lui să nu-i repete greșelile. Richmond Hayes, tatăl lui Penelope, a învățat rapid regulile lumii afacerilor, dar și pe cele ale conduitei personale, motiv pentru care își permitea acum să ocupe o lojă la operă – sau mai bine spus, să stea în fumoarul domnilor – departe de bârfele mondene.

— Nu e adevărat – ești îngrozitor de slugarnic, a ripostat Penelope, pe un ton domol. Ne oferă doar un subiect de bârfă.

— Așa vorbiți voi, copii, în ziua de astăzi? a spus doamna Hayes, care stătea lângă fiica ei în spatele balustradei.

Pentru o clipă, Penelope a privit-o uimită pe mama ei, care urmărea întotdeauna să intervină în discuțiile fiicei sale, dar apoi și-a dus din nou lornionul la ochi și a început să scruteze sala în căutarea unui sâmbure de scandal. Penelope a analizat un timp straturile de grăsime din bărbia mamei sale, părul lipsit de strălucire, rezultatul numeroșilor ani în care și l-a vopsit, și chipul care ieșea în evidență printr-un machiaj strident, lipsit de bun-gust.

— Am vrut să spun că le oferă *celorlalți* un subiect de discuție, s-a corectat Penelope, lăsându-și ochii în pământ și străduindu-se să roșească.

Pielea ei avea sclipirea albă a porțelanului și nu era ușor să afișeze sfiala pe chip, dar după câteva clipe a reușit să-și coloreze obrajii într-o nuanță trandafirie, suficient de vizibilă pentru ca o doamnă care ar fi privit-o în

momentul acela prin ochelari – să vadă cât de stânjenită se simțea domnișoara Hayes din cauza mamei ei caraghioase. Sau un ziarist în căutare de bârfe mondene. S-a răsucit apoi pe scaun și i-a șoptit lui Buck printre penele evantaiului:

— Poți să-mi faci o mică favoare?

— Firește.

Scrisese biletul cu multe ore în urmă – l-a scris, de fapt, de patru ori, având grijă ca hârtia să pară ruptă la întâmplare, iar caligrafia s-o identifice pe autoarea misivei, trădând în același timp o notă de spontaneitate. Când a așternut pe hârtie cele opt cuvinte, gândurile i-au zburat numai la el. Acum a strecurat bucata de hârtie în palma lui Buck.

— Te rog să duci asta la loja 23! i-a șoptit ea.

Buck și-a înclinat ușor capul și s-a ridicat de pe scaun. Chiar înainte de a-i bloca vederea spre garderobă, a observat un tânăr în frac cu gulerul scurt, ridicat. Știa că era Henry, care o scutea astfel de deranjul de a-i mai trimite biletul prin intermediul lui Buck și a simțit un fior în zona umerilor. După o clipă însă, a distins – deasupra papionului alb – trăsăturile și a realizat că îi aparțineau – îngrozitor! – lui Amos Vreewold.

— Domnule Vreewold, spunea Buck, trebuie să onorez câteva vizite. Vă rog să luați loc pe scaunul meu și să-i țineți companie domnișoarei Hayes.

Amos i-a strâns mâna lui Buck și apoi și-a ațintit ochii ușor oblici asupra lui Penelope. Era înalt și avea un nas proeminent, cu o excrescență pe mijloc. Părul negru era întotdeauna ciufulit, de parcă nu știa în ce direcție să se așeze. Cu ceva timp în urmă – acum un secol i se părea acum – el și Penelope se ascundeau după copaci în timpul petrecerilor organizate în grădini, motiv pentru care privea amuzat atitudinea sfioasă pe care ea o afișa acum. Cu toate acestea, comportamentul lui familiar o scotea din sărite; a întins brațul spre el.

— Este întotdeauna o plăcere să vă revăd, domnișoară Hayes, a spus el, aplecându-se ca să-i sărute mâna. S-a așezat apoi în spatele ei, fluturându-și cozile fracului, pe scaunul pe care îl ocupase până atunci Buck. Doamnă Hayes, arătați minunat în seara asta, a adăugat el, deși aceasta purta o rochie roșie din satin, care – în opinia fiicei ei și a tuturor celorlalți – îi scotea în evidență numeroasele kilograme în plus.

— Îți mulțumesc, Amos, a spus mama lui Penelope, fără să renunțe la priveliștea pe care i-o ofereau spectatorii din sală. Pe corsajul mamei tale sunt diamante adevărate?

— Da, a răspuns el, afișând un rânjet, pe care însă l-a șters cât a putut de repede.

Penelope se compătimea pentru faptul că noul rol pe care îl juca o împiedica să-i răspundă în public mamei sale, așa că s-a mulțumit să-i dăruiască vizitatorului ei un zâmbet cât mai nevinovat cu putință.

— Domnule Vreewold, ce vânt vă aduce în loja noastră?

— Dumneavoastră, firește. Nu am mai avut plăcerea să vă revăd frumusețea strălucitoare de la evenimentele nefericite din octombrie.

— Da, cred că aveți dreptate.

— Se pare că ați suferit foarte mult – așa se spune.

— Da, a răspuns Penelope, întorcându-și privirea spre scenă cu o expresie îndurerată. Am fost foarte afectată.

— Dacă aveți nevoie vreodată de un umăr pe care să plângeți pierderea lui Elizabeth...

Penelope s-a prefăcut mânăhă.

— Vă mulțumesc.

— Se mai zvonesc și alte lucruri...

— Da?

Penelope a reușit să-și țină capul drept și privirea ațintită spre scenă, deși nu și-a putut stăvili licărul din ochii ei mari și albaștri.

— Da, este subiectul preferat al tuturor fetelor din oraș. Se vorbește despre suferința profundă a lui Henry și despre melancolia dumneavoastră, dar și despre faptul că – dacă v-ați căsătorit cu el – povestea ar avea un final fericit. Sora mea mi-a încredințat misiunea de a afla adevărul. El s-a aplecat spre ea și i-a șoptit la ureche: Sper însă că nimic din toate astea nu este adevărat.

Penelope și-a ascuns zâmbetul în spatele evantaiului, nădăjduind că senzația minunată a victoriei nu se reflecta în ținuta ei.

— Firește că nu, a murmurat ea. Nu se cuvine să aduceți în discuție atât de devreme o eventuală idilă a lui Henry Schoonmaker.

Mama ei și-a mutat atunci privirea în direcția fiicei sale, iar Penelope s-a simțit copleșită de sentimente contradictorii. Știa că acest zvon – atât de convenabil pentru ea – satisfăcea în același timp și ambiția socială a mamei sale, motiv pentru care se simțea deopotrivă bucuroasă și iritată.

— Bine. Să vorbim atunci despre altceva! a răspuns Amos pe un ton blând, rezemându-se de spătarul scaunului, fără să manifeste nici cel mai mic semn de disconfort.

Și a început să vorbească: despre câinii de vânătoare și reverele de haină, amintindu-i lui Penelope de ce îl considerase plictisitor de la bun început. În timp ce el continua să trăcănească vrute și nevrute, iar mama ei îi scruta cu ochii ei nemiloși pe toți cei care îndrăzneau să-i înfrunte privirea, Penelope a văzut, cu coada ochiului, că Buck a intrat în loja 23. Și-a pus, cu un gest aparent inocent, ochelarii pe nas. Era pentru prima oară când dădea curs impulsului ce o chinuise toată noaptea și în doar câteva clipe – în care se temea că va pierde scena de acolo – a descoperit loja prin lentile.

L-a văzut atunci pe Henry foarte aproape de ea, încadrat de un cerc negru. L-a privit cum îl întâmpina pe Buck cu atitudinea glacială ce-l caracteriza. Nu a reușit să vadă când cei doi și-au strâns mâinile, iar Buck i-a dat biletul. Pe de altă parte, nimic din atitudinea lui Henry nu a trădat faptul că a citit misiva, pentru că expresia nu i s-a schimbat. Dar a înțeles cine i-o trimisese, pentru că în momentul acela și-a ridicat privirea și s-a uitat direct la ea.

Penelope a icnit involuntar și a scăpat ochelarii în poală, dar asta n-a împiedicat-o să vadă ce s-a întâmplat în continuare. Henry i-a făcut semn lui Buck să plece, fără să-i arunce măcar vreo privire, și apoi, privind-o în continuare pe Penelope, a clătinat din cap de două ori. Poate că a și rupt biletul în mii de bucățele. Gestul i s-a părut echivalentul unei palme.

— Poate că ar fi mai bine să plec acum..., l-a auzit ea pe Amos spunând.

Deși prezența lui i s-a șters din minte, i-a părut rău să audă asta. A realizat deodată cât de important era ca Henry și ceilalți membri ai aristocrației s-o vadă bucurându-se de atențiile unor bărbați celibatari – în special, ale acelor care purtau nume vechi olandeze și aveau bani din noile afaceri industriale. Palma dată de Henry o făcuse să uite de campania ei în care se erija în postura unei potențiale mirese. Acum însă nu-și dorea decât să fie considerată un obiect al dorinței masculine. Amos se ridicase deja în picioare. I-a luat mâna și i-a sărutat-o, luându-și rămas-bun.

— Vă mulțumesc pentru vizită, a spus ea, încercând să-și afișeze masca fragilității. Ce bine să ai prieteni ca dumneavoastră în vremuri ca acestea!

Amos i-a făcut cu ochiul, deși nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta, și i-a adresat câteva cuvinte doamnei Hayes înainte de a părăsi loja. Penelope a încercat să se așeze în direcția opusă mamei sale, în așa fel încât umbrele să cadă deasupra pieptului alb și fraged. Și-a îndreptat privirea într-

un anumit colț al scenei astfel încât să poată să mai arunce ocheade în loja familiei Schoonmaker.

Își dorea din tot sufletul să pară elegantă și distantă, dar ceva nu-i dădea pace – o ardoare stringentă pe care nu o putea domoli. Și-a pus mâinile în poală, una peste cealaltă, apoi le-a schimbat poziția. Va trece o veșnicie până când Buck va reuși să-și croiască drum pe coridor ca să-i spună exact ce se întâmplase. Dar a văzut și s-a convins singură cum stăteau lucrurile. Henry nu i-a înțeles planul; îi trata cu indiferență manevrele iscusite. A schimbat din nou poziția mâinilor, jucându-se apoi cu lanțul din aur al ochelarilor până când mama ei a rugat-o să înceteze, lucru pe care l-a și făcut de altfel.

— A devenit o știre oficială. Există multe ținute splendide în sală, dar nici una nu se compară cu cele ale familiei Hayes, a spus Buck, când și-a reocupat locul în lojă.

Penelope a simțit că avea pregătite și alte complimente, dar i-a dat de înțeles, printr-un gest al mâinii, că erau inutile. Ce mai conta faptul că era mai frumoasă decât celelalte fete din sală dacă Henry era atât de orb? Inima îi bătea îngrozitor de tare, gata parcă să-i iasă din piept, dar nu putea nici să-și frământa mâinile, nici să se încrunte. Realiza atunci, pentru prima oară în viață, ce cumplit era să ascunzi un freamăt atât de tulburător în spatele unei măști a perfecțiunii.

— Cine este domnișoara?

Lina a renunțat la priveliștea pe care i-o oferea sala de operă – populată de personalități precum membrii familiilor Vanderbilt, Livingston și Vreewold, ca să nu mai vorbim de ținutele elegante, creațiile unor case celebre de modă precum Worth și Doucet, diademele cu diamante și domnii care șopteau cuvinte dulci la urechile trandafirii ale doamnelor ale căror nume apăreau întotdeauna în paginile mondene ale ziarelor – și s-a întors spre noii vizitatori ai lojii domnului Longhorn. O dominau, cu ținutele lor impunătoare – frac și papion negru, și cu bărbile lor cărunte. Nu erau de vârsta ei, a realizat ea puțin tristă.

— V-o prezint pe domnișoara Broud, o nouă achiziție a orașului nostru elegant, a spus domnul Longhorn, pe un ton ușor exagerat. Vine din Vest.

Lina și-a coborât pleoapele și spera ca el să nu-i fi pomenit originile geografice din cauza rochiei ei demodate. Aceasta aparținuse, la fel ca toate rochiile sale, lui Penelope Hayes; era din șifon albastru și îi acoperea umerii cu straturi de volănașe. Culoarea îi scotea, cel puțin, în evidență pielea și părul și acum, după ce o modificase, fusta îi cădea în valuri, acoperindu-i gleznelor. A fost nevoită să apeleze la ajutorul unei spălătorese de la hotel ca să-și pună corsetul, sub pretextul că nu găsea o servitoare pe gustul ei.

— Domnul este pictorul Lispenard Bradley, a continuat domnul Longhorn, indicându-l pe cel mai înalt dintre cei doi bărbați, care purta o cămașă deschisă la culoare. Iar acesta este Ethan Hall Smith.

Lina le-a zâmbit ușor vizitatorilor, adoptând o atitudine sfioasă, lucru mai mult sau mai puțin necesar. Se simțea puțin stânjenită în compania unor oameni care porunceau servitoarelor ca ea din clipa în care se trezeau dimineața și până la miezul nopții, deși timiditatea reprezenta, deopotrivă, o măsură de precauție, care o ajuta să nu-și trădeze adevărata biografie. Sora ei mai mare, Claire, care încă lucra la familia Holland, citea adesea în ziare povești de acest gen, dar Lina știa că era mult mai bine să le afle la prima mână. Așa că s-a pregătit să colecționeze, tăcută, bârfe.

Și-a întors, sfioasă, privirea de la cei doi bărbați – deși era conștientă că ei continuau s-o privească – și și-a pus cotul pe balustrada din alamă. Dedesubt, la primul etaj al sălii de operă, se aflau toți reprezentanții elitei

sociale. Cu doar câteva săptămâni în urmă – poate doar cu câteva ore în urmă – o priveau cu condescendență. Acum, ea era cea care îi domina de sus – privindu-i și susținându-le privirea de la alte etaje. Simțea parcă îmbrățișarea caldă a spectatorilor de viță nobilă; cu toții o studiau, întrebându-se cine era.

— Poate că într-o bună zi voi avea privilegiul să vă fac portretul, a spus domnul Bradley, aplecându-se spre ea din locul unde stătea – la intrarea spre garderobă. A zâmbit, iar mustața i-a ajuns la urechi. Aveți un chip unic.

— Vă mulțumesc, a răspuns Lina. Ideea de a-și immortaliza trăsăturile pe pânză era tulburătoare, deși un element practic și-a făcut imediat loc printre gândurile ei: Va avea nevoie de o rochie nouă. Și-a amintit că Elizabeth purta întotdeauna o rochie nouă la ședințele de pictură. Mi-ar plăcea foarte mult, a adăugat ea.

Domnul Bradley a încuviințat din cap, iar din expresia pe care el o afișa pe chip Lina a înțeles că agreea ideea. S-a așternut apoi liniștea, iar cei patru ocupanți ai lojii domnului Longhorn își aruncau priviri unii altora. Deși își zâmbeau cu toții, iar atmosfera părea destinsă, Lina se simțea în pericol de a fi demascată. La urma urmei, marea Elizabeth Holland n-ar fi apărut niciodată în public, într-un loc ca acesta, în compania a trei bărbați, fără să fie însoțită. Poate că domnul Longhorn, care aparținea unei generații mai vârstnice, putea să joace rolul de însoțitor; cu toate acestea, instinctul i-a spus că era timpul să se ridice, cu un gest sfios, și să se retragă un timp în foaierul doamnelor.

Domnul Longhorn și prietenii săi au rugat-o să mai rămână, iar ea le-a promis că se va întoarce repede. În timp ce se îndepărta cu spatele drept și pași egali, se felicita pentru flerul care o avertizase să se retragă la timp. Își dezvoltă instinctele unei doamne – calitățile înnăscute ale lui Elizabeth, care l-au făcut pe Will să cadă în mrejele ei. Dar Liz murise, iar Lina învăța tot mai mult în fiecare zi, hotărâtă ca, atunci când îl va revedea pe Will, să-l cucerească cu noua ei personalitate.

Dacă își imaginase însă că va putea pune în practică în foaierul doamnelor o nouă lecție din codul bunelor maniere, a renunțat la idee imediat ce a făcut primii pași. Femeile care se odihneau acolo, pe canapele joase din catifea, și-au ridicat ochii spre ea și i-au aruncat priviri care nu erau nici pe departe la fel de admirative precum cele pe care i le dăruiseră prietenii domnului Longhorn. Expresiile lor erau nepăsătoare și i-au întors spatele, dându-i de înțeles că nu era bine-venită printre ele. Lina s-a înroșit

până în vârful urechilor și și-a dorit pentru prima oară să se piardă din nou în anonimatul pe care i-l oferea statutul ei de servitoare. A deschis gura, dar a realizat că nu avea nici cea mai vagă idee cum să înceapă o conversație cu aceste femei. Se simțea din nou marginalizată.

— Mă scuzați, a îngăimat ea, copleșită de senzația de căldură ce-i inunda trupul pe sub straturile de volane și volănașe ale rochiei și lenjeriei intime.

O femeie într-o rochie roșie, deschisă la culoare, cu părul blond și vâlvoi și cu gene negre, și-a croit drum spre ea și a întrebat-o:

— Te-ai rătăcit cumva?

Chipul Linei a luat foc, iar când a auzit chicotelile care au urmat, s-a hotărât să plece. A apucat doar să se întoarcă cu spatele când o altă fată a venit în fugă printre draperiile grele din damasc și s-a ciocnit de ea.

— Vai! a spus Diana Holland.

Părea mâhnită – a observat Lina, cu respirația întretăiată, realizând, înspăimântată, că a făcut greșală după greșală. Expresia de pe chipul Diane i-a dat de înțeles că o recunoscuse; într-o clipă, adevărul va ieși la iveală. Atunci, tânăra domnișoară Holland – singura domnișoară Holland, de altfel – a clipit și le-a privit pe celelalte doamne, iar când s-a uitat din nou la Lina, își schimbase cu totul expresia chipului.

— Vai!... Chiar speram să te întâlnesc, a spus ea cu voce tare, luând-o pe Lina de braț și conducând-o spre o canapea mică, acoperită cu perne din mătase, ascunsă într-un colț.

Lina și-a recăpătat suflul când s-a așezat pe micul divan. S-ar fi simțit chiar ușurată dacă nu ar fi fost atât de nedumerită. S-a așternut liniștea, timp în care Diana a închis ochii, dezvăluindu-și pentru o clipă suferința. Purta o rochie în nuanțe pastelate de verde pe care Lina o văzuse atunci când despachetase geamantanul lui Elizabeth la întoarcerea ei de la Paris, la sfârșitul verii trecute. A observat că buclele ei castanii i se revărsau la fel de rebele ca întotdeauna. Când Diana a deschis din nou ochii, nu a părut să debordeze de bucurie, dar expresia feței îi reflecta o ușoară încântare.

— O, Lina, a spus ea încet. Mă bucur să revăd acum un chip prietenos. Dar ce cauți aici?

— Am fost invitată, a răspuns Lina, scrutând sala cu privirea și observând că mai multe doamne le priveau, în ciuda atitudinii lor aparent indiferente. Se aflau însă destul de departe, astfel că – dacă păstra tonul șoptit al discuției lor – nimeni nu o va auzi. De către domnul Longhorn.

— Carey Lewis Longhorn? a întrebat Diana, ridicând din sprâncene.

— Da și așa vrea – a spus Lina, făcând o pauză și continuând apoi cu greutate – să-mi spunei Carolina, dacă nu vă supărați. Este prenumele meu întreg – așa mi se spune în Vest, locul unde m-am născut, a conchis ea, cu o voce aproape imperceptibilă.

Spera ca Diana să-i înțeleagă intențiile și să intre în jocul ei.

Lumina dansa în ochii mari și negri ai Diane. Femeile din foaier se foiau pe canapele, foșnindu-și rochiile și vorbindu-și în șoaptă una alteia.

— Îmi place mai mult cum sună Carolina, a spus Diana după câteva clipe.

— Într-adevăr?

Lina a încercat să-și ascundă uimirea în spatele unei expresii grave, deși habar nu avea ce mină avea chipul ei. Se despărțise de foștii ei stăpâni în termeni cât se poate de ostili și – deși ea și Diana nu s-au certat niciodată – nu credea că mezina familiei Holland ar fi împărtășit o opinie diferită de cea pe care o nutrise Elizabeth despre ea.

— Tata a lucrat în metalurgie, în Vest – a spus Lina – dar părinții mei au murit, așa că am venit aici.

— A, da, îmi aduc aminte, a încuviințat Diana, dând grav din cap. Ai cunoscut-o pe sora mea, Elizabeth, la Paris – mi-a povestit despre tine.

— Da, a continuat Lina, rostind apoi două cuvinte pe care nu credea că le va spune vreodată: Sărmana Elizabeth!

— Pari eroina aceluiași roman, a spus Diana, pe un ton melancolic, luându-i mâna Linei. Ai grijă să nu sfârșești la fel de tragic – cei care se ridică prea repede se prăbușesc la fel de repede și n-aș vrea să ai aceeași soartă!

— Vă mulțumesc, domnișoară... Lina a observat atunci că una dintre doamnele din foaier, îmbrăcată într-o rochie aurie din satin, cu paiete, îi zâmbea. Diana s-a purtat atât de frumos cu ea, încât Lina ar fi vrut să-i dezvăluie și restul planului pe care îl pusese la punct ca să-l reîntâlnească pe Will. Dar s-a temut că, divulgându-l, totul se va duce de râpă. Îți mulțumesc, Di.

Diana și-a rezemat capul încadrat de bucle de pernele de pe canapea, dar Lina le-a privit pe femeile din foaier, care – doar cu câteva clipe în urmă – au privit-o cu condescendență și care acum o considerau una de-a lor. Se simțea copleșită de o bucurie fără margini pentru că – deși părea imposibil – se considera pe picior de egalitate cu doamnele din înalta societate.

Și-a amintit atunci o întâmplare care s-a petrecut cu mulți ani în urmă, într-un magazin cu articole de lux pentru femei, de unde mama ei – care era guvernanta fetelor Holland – cumpăra diverse lucruri pentru stăpânii ei. Într-una din aceste vizite, Lina a fost atât de fascinată de un set de piepteni, încât îi vedea chiar și în vis. Astfel, cu ocazia unei alte vizite, a încercat să-i ia din vitrina unde erau expuși. Pasiunea pe care o făcuse pentru obiectele filigranate și aurite i-a întunecat rațiunea, dar acest lucru nu a mai avut nici o importanță în clipa în care s-a văzut în posesia unuia dintre ele. Bucuria pe care o simțea la gândul că era stăpâna unui lucru atât de prețios îi estompa utilitatea practică. Uneori, când era singură, admira pieptenul strălucitor, iar vederea lui îi făcea întotdeauna sângele să pulseze în vene. Aceeași senzație o avea și acum, numai că sentimentul părea mai palpabil, iar obiectivul ei mult mai important.

Sentimentul a însoțit-o tot drumul până la loja domnului Longhorn, după ce ea și Diana s-au despărțit pe hol. El a continuat s-o prezinte tuturor prietenilor care îi vizitau, chiar și atunci când personajele de pe scenă și-au împlinit destinul tragic. Își vedea frumusețea reflectată în ochii acestor vizitatori, convinsă fiind că așa o va vedea și Will atunci când se vor reîntâlni. Încrederea Linei a crescut odată cu bucuria ei, simțind acum mult mai acut lumina aurie și strălucitoare a candelabrului care se răsfârgea asupra frunții și umerilor săi, asupra șampaniei spumoase pe care i-a oferit-o domnul Longhorn și asupra sălii grandioase, unde se simțea deja ca acasă. S-a bucurat de un succes răsunător la operă – sentiment care părea să devină din ce în ce mai palpabil, dovada certă că era pregătită acum să plece în Vest.

— Vă mulțumesc, domnule Longhorn, a spus ea, pe un ton plin de regret, când a ajuns în fața camerei ei de la hotelul Netherland.

— Eu trebuie să vă mulțumesc, a răspuns el, înclinând curtenitor capul și sărutându-i mâna înmănușată.

Stătea în umbră și aștepta, cu trăsăturile chipului ceva mai pronunțate și cu un licăr malițios în ochi. Lina i-a întors zâmbetul – nici n-ar fi avut cum să se împotrivească farmecului său – înainte de a intra în cameră.

Evenimentele din seara aceea îi stăruiau încă în minte, împiedicând-o să doarmă, dacă ar fi vrut s-o facă. Imediat ce a răsucit cheia în broască, scena care i s-a derulat prin fața ochilor i-ar fi tulburat, fără îndoială, somnul. Camera suferise transformările ei obișnuite – patul era aranjat, podeaua măturată, resturile de la micul dejun dispăruseră, iar pe masă o așteptau

flori proaspete – cu toate acestea, un mic amănunt a făcut-o să încremenească.

Săculețul ei din mătase, legat cu un șnuruleț din piele, zăcea în mijlocul podelei. Acesta nu se mișcase niciodată din sertarul dulapului ei, unde se odihnea sub un maldăr de ciorapi. Iată-l însă acum pe covorul în nuanțe stacojii, luminat de becurile electrice. S-ar fi năpustit să-l ridice de jos, dacă ar fi fost convinsă că se afla acolo din cauza neglijenței sale, dar știa deja că nu mai avea nici un rost – era gol.

Diana s-a trezit a doua zi de dimineață, după seara petrecută la operă, cu același gust amar al deșertăciunii și pustiirii. Avea gura uscată, iar părul îi stătea vâlvoi. Nu se simțea în stare nici măcar să facă patul. În mod obișnuit, Claire, servitoarea ei, ar fi trebuit să-i aducă apă și ciocolată caldă, dar – pentru că banii erau tot mai puțini – fuseseră nevoite să renunțe la acest ritual, dispensându-se de serviciile unora dintre servitori. Doamna Holland credea în continuare că motivul dispariției lui Will îl constituia faptul că acesta cunoștea situația lor financiară; de atunci însă, au fost obligate să renunțe și la serviciile fetelor care spălau rufe și vasele; domnul și doamna Faber, majordomul și mai-marea servitoarelor, pleaseră și ei cu o săptămână în urmă când faptul că familia Holland nu-i mai putea plăti devenise o certitudine. Pentru că tot mai multe sarcini cădeau acum pe umerii lui Claire, Diana a făcut un gest eroic, eliberând-o de unele îndatoriri considerate inutile.

Dar în această dimineață de duminică, Diana nu se simțea deloc eroică. De fapt, nu se simțea în stare de nimic. Nu-și putea alunga senzația de pustiire și respingea până și ideea de a mânca. Voia să bea apă, voia să arate bine, voia să-și strige durerea și să găsească alinare în brațele cuiva. Dar nu voia cu nici un preț să-l vadă pe Henry – ideea i se părea respingătoare – dar ar fi vrut să-i explice de ce o respinsese cu atâta cruzime în seara precedentă. Ar fi vrut să-i dea o veste bună mamei sale. Dar cel mai mult simțea lipsa surorii ei mai mari, care știuse întotdeauna să cântărească lucrurile cu rațiune și obiectivitate și care părea acum singura persoană capabilă să evalueze situația Dianei.

Diana s-a ridicat, în cele din urmă, din pat. A găsit puterea de a-și aranja puțin înfățișarea. S-a îmbrăcat cu o fustă lungă și neagră și o bluză de culoarea fildeșului, care avea perle în loc de nasturi – o ținută anostă, ce-ar fi ascuns freamățul lăuntric al oricărei alte fete. Hainele nu reușeau însă să domolească firea năvalnică a Dianei, care a coborât scările casei într-o stare vădită de tulburare, pășind în holul principal al casei, dominat de o liniște apăsătoare. Covoarele persane acopereau încă treptele până la ușa de la intrare, deși multe dintre tablourile care împodobeau cândva pereții dispăruseră, lăsând în loc niște urme triste. În momentul acela, alte câteva

picturi fuseseră depozitate la intrarea principală, așteptându-și cumpărătorul.

Nu cu mult timp în urmă, vânzarea diferitelor obiecte avusese, pentru Diana, conotații romantice – părea o întoarcere la lumea practică, fundamentală, dar de atunci lucrurile se schimbaseră radical. Fusesse ușor să trateze cu superficialitate asemenea aspecte când se baza pe dragostea lui Henry Schoonmaker; acum însă a descoperit că dispariția bibelourilor și a tablourilor era extrem de dureroasă. Acestea erau gândurile care o frământau atunci când a deschis ușa grea și șlefuită și a intrat în salonul familiei sale.

— Bună dimineața, a spus mătușa ei, Edith, ridicându-se în picioare la intrarea Diane.

Purta o rochie albă, veche, cu talie îngustă și bogată la spate, model care nu mai era la modă. Diana a încercat să și-o închipuie pe Edith tânără, cu buclele-i negre revărsându-i-se pe spate, încrezătoare într-o lume plină de posibilități.

— Bună dimineața, a răspuns Diana, îndreptându-se spre scaunele Bergère, pe care mătușa ei stătuse până atunci în fața unei tăvițe cu cești de ceai.

— Ar fi bine să te duci imediat la mama ta, a spus mătușa Edith, ațintindu-și ochii în pământ, de parcă nu-i plăcea să aducă subiectul în discuție. Știi că uneori dramatizează lucrurile, dar de data asta chiar nu se simte bine.

— Aha, a răspuns Diana, considerând comentariul mătușii sale drept un reproș, deși aceasta nu intenționase deloc așa ceva.

Dacă l-ar fi privit cu mai multă atenție, ar fi văzut că pe chipul lui Edith se citeau teama și tristețea pe care le nutrea pentru cumnata ei. Deși nu împărtășea dragostea soției fratelui ei pentru codul social atât de rigid, cele două femei trăiau sub același acoperiș de foarte mulți ani și ajunseseră la o înțelegere mutuală. Doamna Holland o agreea pe Edith – atât cât putea să agreeze pe cineva pentru numele de familie pe care îl purta și pentru admirația pe care o stârnea în jurul ei; credea, pe de altă parte, la fel ca toți locuitorii vechiului New York, că membrii unei familii trebuie să rămână mereu uniți, divergențele dintre ei netrebuind să ajungă la urechile străinilor.

— E bolnavă? a întrebat Diana, după o scurtă ezitare.

Se gândea la indiferența cu care l-a tratat aseară pe Spencer Newburg și la ușurința cu care se dispensase de Percival Coddington cu o zi în urmă, simțind pentru o clipă o urmă de regret. Nu pentru că l-ar fi putut iubi pe vreunul dintre ei. Dar ideea că nesocotise dorințele mamei ei nu i se mai părea acum atât de nostimă.

— Nu știu, a răspuns Edith, privind-o pe Diana și vorbind pe un ton domol. Spune că nu se poate ridica din pat. Cred că ar fi bine să te duci la ea. Fata a încuviințat din cap, deși își simțea picioarele grele. Când a ajuns în cele din urmă la ușă, Edith a adăugat: Nu uita să-i spui că l-ai fermecat pe domnul Newburg!

Felul în care o privea mătușa ei – încurajatoare și plină de speranță – a făcut-o pe Diana să se întrebe, în timp ce zăbovea în prag, dacă frământările sufletești nu i se oglindeau acum pe chip. Căci începea să înțeleagă faptul că, în ciuda sentimentelor ei rănite, dacă Henry nu era îndrăgostit de ea, așa cum crezuse, dacă nu o iubea deloc – atunci va trebui să înfrunte o soartă total potrivnică.

Nicicând nu i-a trebuit mai mult timp ca să urce treptele acelea, iar când a ajuns la etajul al doilea, s-a oprit pe loc. Ușa masivă de la camera mamei ei era întredeschisă, lăsând să răzbată o lumină difuză.

— Diana...? a strigat-o mama ei din dormitor. Fata a făcut câțiva pași. S-a rezemat de ușă și a privit înăuntru. Mama ei avea ochii închiși și își rezema capul de câteva perne albe. Părul, pe care de obicei îl aranja cu grijă și îl acoperea uneori cu o bonetă neagră, îi cădea acum pe umeri. Chipul îi era foarte palid. Tu ești? a strigat ea din nou, cu o voce ceva mai tăioasă.

O senzație de neliniște a pus stăpânire pe Diana și a înțeles că nu putea s-o înfrunte atunci pe mama ei. Trebuia să-i spună acesteia cuvinte de încurajare, dar conștientizarea faptului că Henry nu o iubea răsucea și mai mult cuțitul în rană; îi era cu neputință să-și ascundă suferința.

Elizabeth ar fi reușit să afișeze o atitudine neutră. Ar fi reușit s-o liniștească pe mama ei, chiar și pentru scurt timp. Diana, incapabilă să facă asta, străbătea deja scările în fugă. Și-a pus o haină și un fular. A ieșit pe ușa de la intrare în veranda acoperită de fier forjat, apoi a coborât în stradă, obsedată de ideea că trebuia să-i trimită un mesaj surorii ei.

Câteva ore mai târziu, după ce a ieșit din sediul companiei Western Union, Diana nu se simțea deloc mai bine, dar încerca să-și aline suferința, spunându-și că o să primească în curând vești de la Elizabeth. I-a trimis un mesaj surorii ei, pe numele lui Will Keller, în care i-a povestit ultimele

traume din viața ei, consolându-se cu speranța că sora ei va ști ce sfat să-i dea. Poate că Elizabeth va descoperi cauza pentru care viața surorii ei mai mici se ducea de râpă. Sau, cel puțin, Diana îi va încredința lui Elizabeth o parte din povara greutăților sale, motiv pentru care pășea acum încrezătoare, cu bărbia ridicată. Se afla într-o zonă a orașului unde era puțin probabil să întâlnească pe cineva cunoscut, așa că se simțea eliberată de rigorile propriei sale identități, putând să meargă fără masca prețiozității.

A trebuit să renunțe însă la această presupunere în clipa în care și-a auzit numele rostit – nu foarte tare, dar clar și răspicat – de cel care o urmăsea prin ușile plate din sticlă cu rame din alamă ale companiei de telegraf, în aerul rece al acelei zile de iarnă. A ezitat o clipă înainte de a se întoarce cu fața spre străin. Soarele îi intra în ochi, astfel că a avut nevoie de câteva clipe ca să-l recunoască pe Davis Barnard. Avea aceeași căciulă din blană pe care o purta și ultima dată când se întâlniseră și o privea, ridicând întrebător din sprâncenele lui stufoase.

— Bună ziua, domnule Barnard, a spus ea. Probabil că spiritul surorii ei veghea asupra ei, căci – deși nu avea motive de bucurie – a reușit cumva să schițeze un zâmbet politicos. Sunt surprinsă să vă întâlnesc în această parte a orașului.

— Am trimis o telegramă. Trebuie să mă feresc de spionii din redacție, draga mea. Dar aș putea spune același lucru și despre tine, a răspuns Barnard pe un ton sec, făcând o grimasă. Poate că zvonurile sunt adevărate și i-ai trimis o telegramă lui Elizabeth la Londra, unde a fugit să se căsătorească cu cel de al cincilea moștenitor pe linie succesorală al tronului britanic.

Diana crezuse întotdeauna că stăpâna destul de bine arta minciunii, dar știa că expresia pe care o avea acum întipărită pe chip ar fi dat-o în vileag. Și-a întors de aceea privirea spre pietrele care pavau strada și spre traficul nepăsător al zilei.

— O, Diana! a spus Barnard, lăsându-și ochii în pământ, nu înainte ca fata să citească în privirea lui o urmă de stânjeneală. N-am vrut să fac haz pe seama lui Elizabeth.

Vocea lui a devenit aproape o șoaptă când i-a pronunțat numele și a privit cum doi bărbați în redingote au trecut pe lângă ei. Erau îmbrăcați în costume de afaceri, dar erau la fel de terni ca firmele din lemn, în nuanțe cenușii, și vitrinele mici ale clădirilor care mărgineau strada.

— Nu-i nimic, a spus Diana, privindu-l în ochi ca să-i dea de înțeles că era sinceră.

— Dar îmi pare bine că ne-am văzut – cred că ai putea să-mi furnizezi niște informații pe care eu îmi doresc foarte mult să le obțin...

Diana, convinsă că o avea în vizor tot pe Elizabeth, ceea ce presupunea să adopte iar rolul surorii îndurerate, lucru de care nu se simțea capabilă în momentul acela, a izbucnit mânioasă:

— Nu știi la ce vă referiți.

— La tânăra care l-a însoțit aseară la operă pe Carey Lewis Longhorn, a lămurit-o Barnard pe un ton blând. Am auzit că ai discutat cu ea în foaierul doamnelor. Toată lumea vorbește numai despre asta și toți vor să afle cine este.

— Aha, a spus Diana, mușcându-și buza.

Din cauza frământărilor ei sufletești și a problemelor cu care se confrunta în ultimul timp, întâlnirea ei cu Lina aproape că i se ștersese din minte și uitase să-i spună lui Claire ce bine arăta sora ei. Dar va fi și mai bine dacă va afla asta din paginile ziarelor.

— Sunt convins că nu se cuvine ca o domnișoară ca tine să... dar poate că asta te va stimula, a continuat interlocutorul ei, scoțând un plic.

Avea colțurile aurite, iar când a privit pe furiș înăuntru, a văzut o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Mulțumesc, a spus Diana, luând plicul. Așa e viața, s-a gândit ea cu un zâmbet palid pe chip: Te împinge să faci lucruri nebunești, cu totul neașteptate. Cred că domnișoara la care vă referiți se numește Carolina Broud, a început Diana, prudentă. A cunoscut-o în primăvară pe Elizabeth la Paris și și-a exprimat regretul pentru cele întâmplate. În momentul în care minciuna a început să se deruleze nestingherită, Diana a realizat că nu o deranja deloc acest lucru și chiar a început să mai înflorească pe alocuri povestea: Este orfană și se înțelegeau bine amândouă, de vreme ce ambele și-au pierdut tații. Familia Broud a făcut avere din topirea cuprului, iar Carolina a venit în oraș cu gândul de a descoperi societatea...

— Și bătrânul celibatar a pornit din nou în căutarea dragostei? Diana a încercat să pară cât mai revoltată cu putință și i-a răspuns că nu avea nici cea mai vagă idee. Este, oricum, o informație prețioasă, a continuat el. Pot să vă însoțesc acasă, domnișoară Di?

Diana știa că n-ar trebui să-i accepte invitația, dar s-a consolât cu ideea că un lucru pare greșit doar dacă te vede cineva că l-ai comis. Aerul era rece

și tăios, iar o plimbare pe jos până acasă ar fi secătuit-o de puteri. Barnard i-a făcut semn vizitiului care îl aștepta în trăsură pe cealaltă parte a străzii pavate și – cu gândul încă la plicul aurit – Diana s-a văzut în imposibilitatea de a-i refuza invitația.

— Mulțumesc, a spus ea. Dar v-aș ruga să nu mai adoptați o atitudine atât de familiară. Diana este numele meu întreg.

Barnard a înclinat din cap, de parcă ar fi spus: „Cum vrei” și i-a oferit brațul Diane, pe care aceasta l-a acceptat.

Cina pe care Elizabeth o va pregăti în seara aceea va fi net superioară celei din seara precedentă, când abia s-au atins de fasolea din conservă. În primul rând, se vor delecta cu carne – friptură din cotletele pe care le-a cumpărat în ziua aceea din oraș – cartofi prăjiți în tigaie și salată Waldorf. Cumpărase singură aceste bunătăți cu puțin timp în urmă. Evitase să mai treacă pe la telegraful care devenise la un moment dat destinația ei obsesivă.

— Ați primit vreo scrisoare astăzi, doamnă Keller? au întrebat-o oamenii la magazin.

Credeau că era soția lui Will, căci așa le explicase prezența ei alături de doi bărbați, și îi cunoșteau ardoarea cu care aștepta veștile pentru ea sau soțul ei. Nu agreea minciuna asta – încălca toate principiile ce-i fuseseră inoculate încă de la o vârstă fragedă, principii potrivit cărora un bărbat și o femeie nu pot să trăiască împreună dacă nu sunt căsătoriți – dar era mai bine să lase o asemenea impresie.

— Nu, le-a răspuns Elizabeth, roșind toată pe sub pălărie. Am venit doar să fac câteva cumpărături astăzi, a adăugat ea domol.

Un alt motiv pentru care cina va fi cu totul specială era faptul că Will o va ajuta să gătească – se părea că se pricepe de vreme ce camera lui se afla foarte aproape de bucătăria familiei Holland, și se împrietenise, încă de la vârsta de treisprezece ani, cu bucătăreasa lor, învățând multe de la ea. Will a fost cel care a insistat să sărbătorească evenimentul. Faptul că au găsit petrol însemna că viața lor se va schimba radical, permițându-le să cheltuiască puțin din economiile lui pentru o masă decentă. Elizabeth s-a dus la cumpărături în timp ce el și Danny asamblau sonda de foraj, încercând s-o instaleze cât mai bine cu putință ca să fie la fel de eficientă ca sondele uriașe pe care le foloseau marile companii petroliere.

În drum spre căsuța lor, se gândea la capacitatea extraordinară a lui Will de a economisi bani. A muncit întotdeauna din greu, o știa prea bine, dar o uimea – și aprecia – faptul că a reușit să strângă bani în timp ce membrii familiei pentru care lucra i-au irosit pe ai lor. Apoi, a muncit și a pus din nou bani deoparte în timp ce o aștepta la San Francisco. Aveau, așadar, niște bănuți agonisiți pentru friptură, lucru care o făcea să se gândească la faptul

că Will, și nu Henry, ar fi trebuit să joace rolul colacului de salvare pentru familia ei.

Acest lucru nu părea însă să mai conteze. Acum, deși Will era convins că îi va oferi din nou viața luxoasă cu care fusese cândva obișnuită, a descoperit că nu o mai interesa. Știa ce importanță aveau banii atât pentru mama ei, cât și pentru restul familiei sale, dar asupra ei nu mai exercitau nici o putere. Îi venea aproape să râdă – chiar s-a trezit zâmbind când a dat la o parte pânza care ținea loc de ușă și a intrat în căsuță – gândindu-se cât a speriat-o perspectiva că va trebui să renunțe la rochiile, bijuteriile și toate mărunțișurile ei. Acum, pentru că nu le mai avea, nu se mai gândea deloc la ele.

Gândurile au continuat să-i zboare la băiatul pe care îl iubea până când el s-a întors acasă, debordând de fericire, dar și însuflețit de munca de peste zi. Îl însoțea același miros de sudoare și săpun, dar și un iz cu totul nou – cel de sulf, care îi reamintea lui Elizabeth de sânguința și de celelalte calități care alcătuiau personalitatea lui Will.

— Lizzy! a strigat-o el.

I-a luat din mână cuțitul cu care curăța cartofii și l-a pus pe masă, apoi a luat-o în brațe. După ce a sărutat-o, și-a adâncit privirea în ochii ei și și-a retras buzele, afișând o expresie atât de senină de parcă nici un nor nu le-ar fi putut întuneca fericirea.

A văzut atunci un licăr nou în ochii lui, iar mersul său sprinten i-a reamintit perioada când își mărturisiseră, pentru prima oară, că se iubeau. Nu era un joc de copii, în care își imaginau că, atunci când vor crește, se vor căsători, ci cu totul altceva – ceva mult mai palpabil și mai real. A poruncit atunci construirea unei intrări de serviciu între bucătărie și șopron prin care se putea strecura nevăzută ca să se întâlnească noaptea cu el. Nici unul dintre ei nu împlinise încă șaisprezece ani și nu se gândeau la complicațiile situației lor.

— Unde e Denny?

Ea și-a rezemat capul de pieptul lui și a respirat adânc. Will o ținea strâns în brațe și s-a întors ca să vadă ce mai era de făcut pentru cină.

— L-am trimis în oraș să cumpere niște whisky, a răspuns Will, luând de pe masă o felie de măr și băgând-o în gură.

— Aș fi putut să-l iau eu!

— O doamnă adevărată să cumpere alcool ca orice muncitor de rând?

— Nu cred că oamenii se conduc aici după asemenea principii, a răspuns Elizabeth, ȱuguindu-ȱi buzele.

— Ei nu, dar tu da, a spus el, ȱnghiȱind mȱrul ȱi atingȱndu-i uȱor nasul.

De la sosirea ei ȱn California, Elizabeth a avut momente cȱnd s-a simȱȱ stȱnjenitȱ din cauza manierelor ei, la care i se pȱrea mai greu sȱ renunȱe decȱt la dorinȱa de a avea tot felul de lucruri sau la instinctul de a se cȱsȱtori cu un bȱrbat bogat. Dar a avut ȱi momente ca acestea cȱnd Will ȱi alina freamȱtul interior, dȱndu-i de ȱnȱeles cȱ ȱi era la fel de dragȱ cum ȱi era el ei. A sȱrutat-o pe frunte, apoi au continuat sȱ pregȱteascȱ ȱn tȱcere masa festivȱ la lumina tremurȱtoare a lȱmpii.

Atunci ȱi-a fȱcut apariȱia Denny Planck, spulberȱnd aceastȱ atmosferȱ caldȱ ȱi tihnitȱ. Elizabeth s-a ȱntors ȱi l-a primit cu un zȱmbet pe buze ȱi o uȱoarȱ ȱnclinare a capului, gȱndindu-se – ca ȱn multe alte dȱȱi – cȱ ar fi putut sȱ fie un bȱiat chipeȱ dacȱ tenul nu ar fi purtat amprente de vȱrsatului de vȱnt ȱi n-ar fi avut urechile prea mari. Era ȱnalt, o caracteristicȱ ce-i mai atenua din defecte, iar ochii cȱprui ȱi oglindeau dorinȱa de a se lȱsa cȱlȱuzit de alȱii. Era mai solid decȱt Will ȱi avea o oarecare greutate ȱn exprimare, dar Will ȱl pȱcea ȱi avea ȱncredere ȱn el, fȱcȱnd-o astfel sȱ-l simpatizeze ȱi ea.

— Miroase bine, a spus el cu un zȱmbet pe buze.

— Denny! i-a rȱspuns Elizabeth, cu rȱsetul ei cristalin. Nici n-am pus ȱncȱ mȱncarea pe foc.

Will i-a venit ȱn ȱntȱmpinare ȱi i-a pus mȱna pe umȱr. Elizabeth nu-ȱi amintea sȱ-l fi vȱzut vreodatȱ pe iubitul ei atȱt de vesel. ȱntreaga lui ȱinutȱ degaja ȱncredere ȱi relaxare.

— Atunci aratȱ bine, a rȱspuns Denny, cu acelaȱi zȱmbet pe buze. Uite! a continuat el, scoȱȱnd sticla ȱnfȱsuratȱ ȱn hȱrtie pe care o ȱinea la subraȱ. Am cumpȱrat whisky.

— Bravo! Will a luat sticla, a scos-o din hȱrtie ȱi a aruncat ambalajul ȱn foc. Luȱnd trei borcȱnele, ȱn care se aflaserȱ cȱndva gem ȱi sardine, a turnat pentru fiecare dintre ei cȱte un deget din lichidul cafeniu. Le-a dat apoi cȱte unul lui Elizabeth ȱi lui Denny, iar pe al lui l-a ridicat ȱn aer, spunȱnd: Pentru succesul nostru!

Au ciocnit ȱi au bȱut. La balurile pe care le frecventa la New York, Elizabeth obiȱnuia sȱ bea numai ȱampanie, ȱn cantitȱȱi modeste, dar nu pusese niciodatȱ gura pe whisky, iar acum, cȱnd l-a gustat, a simȱȱ cum ȱi

arde limba. Dar nu a deranjat-o. Totul făcea parte din această nouă și uluitoare experiență pe care o trăia.

— Pentru succesul nostru! a repetat și Denny, punând pe masă borcânelul. O, Will, a venit ceva pentru tine la poștă! Mi-au spus că doamna Keller – Denny i-a făcut atunci cu ochiul într-o manieră care nu a fost deloc pe placul lui Elizabeth – a uitat probabil să o ia când a trecut prin oraș.

Elizabeth s-a prefăcut preocupată de salata Waldorf, amestecând ingredientele – nuci, mere și țelină – într-un castron bleumarin din cositor în timp ce Will a pus borcânelul pe masă. S-a dus să deschidă telegrama galbenă, sigilată, iar ea s-a întors să-l privească în timp ce Denny s-a așezat la masă și a luat o mână de alune, pe care și le-a îndesat apoi în gură. Nu voia să se mai gândească la conținutul telegramei, dar a descoperit că numai într-acolo îi zburau gândurile, împiedicând-o să se concentreze asupra salatei. După o clipă, Will și-a ridicat privirea spre ea, afișând pe chip o expresie gravă.

— Liz! a spus el.

— Ce s-a întâmplat?

Will s-a uitat la Denny, care își turna încă o porție de whisky, apoi și-a întors din nou privirea spre Elizabeth. I-a arătat ușa cu capul, dându-i de înțeles să vină după el.

— Denny, ne întoarcem imediat, bine? Apoi, a adăugat, pe un ton vesel: Ia-o mai încet cu whisky-ul, pentru că în felul ăsta nu o să mai avem cu ce să sărbătorim succesul nostru!

La auzul cuvintelor sale, Denny a izbucnit în râs, iar Elizabeth și Will au ieșit în întunericul de afară. Au mers un timp în tăcere, îndepărtându-se de lumina palidă din căsuță. Cât timp Elizabeth a stat înăuntru, soarele portocaliu dispăruse de pe cer, lăsând locul stelelor strălucitoare.

Will a fost cel care a rupt, în cele din urmă, tăcerea.

— Știam că așa se va întâmpla, a început el încet. Dar nu atât de repede.

— Ce scrie în telegramă? a întrebat Elizabeth, în șoaptă, înspăimântată de expresia întipărită pe chipul lui Will.

— E de la Diana. Spune că are nevoie de ajutor și că mama ta nu se simte bine.

Elizabeth a simțit cum un fior rece îi străbate trupul.

— E grav?

Will a clătinat cu putere din cap.

— Spune doar că este bolnavă, Lizzy. Este foarte lapidară. În plus, știi foarte bine că sora ta nu are simțul realității. Nu avem de unde să știm ce se întâmplă cu adevărat.

În fața ochilor lui Elizabeth a apărut atunci imaginea mamei sale – ținută la pat de suferință. Gândul i-a provocat o durere sfâșietoare, așa cum nu și-a imaginat că va simți vreodată.

— Trebuie să mă duc la ea.

Will a încuviințat din cap, cu ochi mari și vigilenți.

— Atunci voi veni cu tine.

Elizabeth și-a dus mâna la gură, încercând să nu plângă. Știa că durerea din piept o va face să izbucnească în lacrimi, dar și-a spus că ar da dovadă de egoism, că mama ei era oricum prea departe ca să-i vadă suferința, iar lacrimile ar oglindi doar propria-i vinovăție.

— Dar, Will, ce faci cu petrolul?

— Este acolo de mult timp, i-a răspuns el, cu un zâmbet pe buze, luându-o în brațe. Cu o mână a mângâiat-o pe spate, în timp ce cu cealaltă i-a dat la o parte părul de pe față. Îl vom găsi tot aici când ne vom întoarce. Trenul pleacă din San Pedro mâine după-amiază.

Elizabeth s-a lăsat cu totul în voia lui. Toate temerile legate de familia ei, pe care până acum a reușit să le țină la distanță, s-au întors să-i bântuie nopțile. Se întreba dacă va mai putea să doarmă în seara aceea sau în cele ce vor urma până nu va ajunge din nou la ei. A încercat să nu se gândească la tot ce era mai rău, dar imaginația ei bogată, care dădea naștere unor supoziții îngrijorătoare, o luase deja razna.

— Cel puțin, arăți foarte bine, a spus Agnes Jones, aruncându-i ocheade Dianei, care purta o jachetă din catifea în nuanțe de verde-închis.

Era o discuție lipsită de sens, în opinia Dianei, deoarece înfățișarea ei nu avea nici o legătură cu subiectul abordat cu puțin timp în urmă – vremea, care era senină și rece. Dacă nu ar fi fost supărată, ar fi putut să se gândească la faptul că Agnes evita, din politețe, să vorbească despre obiectele care dispăruseră din salonul familiei Holland sau despre zvonurile tulburătoare care circulau pe seama lui Elizabeth ori despre lipsa focului în șemineuri, în ciuda pojghiței de gheață de pe trotuare.

— Îți mulțumesc, a răspuns Diana, aranjându-și trufașă reverele jachetei. Avea mânecile bufante, care se îngustau însă la manșete, era cambrată pe talie, iar culoarea îi scotea în evidență nuanțele roșcate ale buclilor ei castanii. O cumpăraseră ieri din banii primiți de la autorul rubricii „Curtezanul vesel” în schimbul unor bârfe, și – deși până și o piesă vestimentară prêt-à-porter era o extravaganță pe care cu greu o putea justifica – se dovedea extrem de utilă într-o casă complet neîncălzită. Îi conferea, pe de altă parte, un sentiment de bine, lucru pe care oaspetele ei nu avea cum să-l înțeleagă. Agnes, își spunea Diana, ușor meschină, nu cunoștea noțiunea de eleganță și rafinament, apanajul fetelor frumoase. Și tu arăți bine, a continuat ea.

Agnes a ridicat modestă din umeri. Purta o rochie de promenadă din șeviot, în nuanțe cafenii, care nu-i venea deloc bine, și o bonetă care îi acoperea cu totul căpșorul pătrat. Diana a observat aceste mici amănunte fără muștrări de conștiință. Agnes era una dintre prietenele lui Elizabeth – o prietenie legată mai mult din milă, deoarece Agnes a avut un debut nefericit în viață și acum era orfană, bazându-se pe o independență financiară precară – dar nimeni altcineva din familia Holland nu i-a acordat prea multă importanță. Dar la câteva săptămâni după dispariția lui Elizabeth, a insistat – sub pretextul că își reamintea astfel de prietena pe care o pierduse – să vină să ia ceaiul în casa familiei Holland, chiar dacă ei renunțaseră la aceste vizite de curtoazie. Chiar înainte ca doamna Holland să se îmbolnăvească, obișnuia să se ascundă prin camerele de la etaj.

— Camera asta nu mai pare la fel fără Elizabeth, a remarcat Agnes.

Și-a ațintit ochii asupra ușii masive din stejar, a lambriurilor, a ornamentelor îmbrăcate în piele oliv, a scaunelor antice. Spre deosebire de vremurile

trecute, încăperea era mult mai sărăcăcios mobilată – acesta era adevărul.

— Nu, nimic nu va mai fi la fel, a răspuns mezina familiei Holland, gesticulând nerăbdătoare.

Fetele își terminaseră ceaiul, pe care îl făcuse chiar Diana ca s-o mai scutească pe Claire. Îl lăsase prea mult să fiarbă, iar tăria licorii, combinată cu lipsa poftei de mâncare din ultimele zile, i-a generat o stare de nervozitate, motiv pentru care discuția lor s-a desfășurat într-o atmosferă ceva mai tensionată decât de obicei.

— Trebuie să plec, a continuat Agnes după o scurtă pauză.

— Da, cred că da.

În prag, Diana a reușit să afișeze o expresie amabilă, adresându-i invitația de a veni din nou în vizită. Elizabeth ar fi fost încântată, și-a spus ea, lucru mai mult sau mai puțin adevărat. Apoi s-a întors în holul întunecat și a privit tava din argint de pe podea – piesa prețioasă de mobilier, pe care tava obișnuia să stea cândva, căzuse și ea victimă greutăților financiare cu care se confrunta în prezent familia Holland. Acolo, se aflau câteva cărți de vizită. Le-a luat dintr-o vagă curiozitate – la urma urmei, dacă voia să mai facă afaceri cu Barnard, trebuia să acorde mai multă atenție persoanelor care lăsau cărți de vizită – și s-a oprit la cea pe care stătea scris numele lui Teddy Cutting. A întors-o pe partea cealaltă și a citit următoarele cuvinte:

Domnișoară Diana,

:mi pare rău că nu v-am prins acasă,

dar am aranjat totul pentru luni seară.

Voi veni să vă iau cu trăsura la ora șapte.

Cu stimă,

Teddy

Diana l-a considerat întotdeauna pe Teddy ca fiind un tip anost – îi plăceau lucrurile terne, lipsite de culoare, la fel ca lui Elizabeth – dar manifesta un interes aparte pentru el, deoarece era prietenul lui Henry. A urcat iute treptele la etaj, ridicându-și puțin fusta lungă și neagră ca să nu-i împiedice mersul. A bătut de două ori la ușa mamei sale și apoi a intrat fără să mai aștepte vreun răspuns. Perdele albe învăluiau baldachinul, iar draperiile grele din creton obturau lumina ferestrelor dinspre nord.

Atmosfera sumbră nu a oprit-o pe Diana, care s-a apropiat de pat și s-a așezat pe cuvertura albă, matlasată.

N-a irosit nici o clipă, spunând:

— Mamă, mă bucur să aflu că te simți mai bine.

Doamna Holland, care își odihnea capul pe un maldăr de perne și își ținea închise pleoapele străbătute de vinișoare albastrii, a ezitat o clipă înainte de a-i răspunde:

— Nu mă simt deloc bine. Mi-am făcut griji pentru tine toată noaptea. Unde ai fost ieri-dimineață?

— Am ieșit să iau puțin aer, a spus Diana, fără să ezite.

Dacă i-ar fi spus adevărul mamei sale – că i-a trimis o telegramă surorii ei care era în viață – oare i-ar mai fi alinat mâhnirea? se întreba ea.

— După tot ce s-a întâmplat cu Elizabeth, aş fi crezut că vei fi mai cuminte și nu-mi vei da atâtea motive de îngrijorare.

Ea a deschis ochii și i-a aruncat Dianei o privire muștrătoare. Fiica ei i-a susținut-o cât a putut de mult, apoi și-a dus mâna la față ca să-și aranjeze câteva șuvițe rebele de păr.

— Îmi pare rău, mamă, a spus ea fără tragere de inimă. Ce înseamnă cartea asta de vizită de la domnul Cutting?

— A, domnul Cutting... Doamna Holland a închis din nou ochii. Păi, draga mea, de vreme ce domnul Newburg și domnul Coddington nu par să manifeste nici cel mai mic interes pentru tine, m-am gândit că ar fi bine să te întâlnești cu unul dintre vechii prieteni ai lui Elizabeth. Domnul Cutting căuta o domnișoară care să-l însoțească la dineul pe care îl organizează sora lui în această seară.

— Cum ai aranjat să...? a început Diana, vădit nedumerită.

În clipa aceea, îi venea greu să creadă că mama ei era bolnavă.

— Sper că nu ai uitat cine ești, Diana, a spus doamna Holland, deschizând ochii și întorcându-și fața astfel încât lumina difuză care se strecura în cameră să cadă asupra bărbiei sale ascuțite. Cine *sunte*.

Privirea i s-a oprit atunci asupra jachetei celei noi pe care o purta Diana și pentru o clipă, inima i-a stat în loc la gândul că o va întreba de unde o are.

— Îmi pare rău că este atât de frig, Diana, a murmurat mama ei. Claire mi-a spus că furnizorul de lemne a stopat livrările, așa că i-am dat bani ca să plătească factura.

Apoi, a închis din nou ochii, iar Diana a plecat. Ajungând în camera ei, a început să se întrebe ce se ascundea în spatele „afacerii Teddy”. Totul era ciudat și misterios, iar starea mamei sale stârnea și mai multe suspiciuni. Era evident că doamna Holland se ridicase din pat cu o zi în urmă, având încă destulă forță și influență ca să aranjeze ca fiica ei să participe la un dineu în compania unuia dintre cei mai râvniți celibatari din New York. Pe de altă parte, faptul că observase jacheta verde a Diane și – în loc s-o descoasă cu privire la proveniența ei – a compătimit-o pentru că suferea de frig ridica și mai multe semne de întrebare. Un asemenea lucru nu stătea în firea Louisei Gansevoort Holland. Era o fină observatoare a bunurilor materiale. Era ciudat, așadar, ca un lucru nou și elegant să scape privirii ei agere.

Diana s-a așezat în fotoliul auriu din camera ei, copleșită de un sentiment de neliniște. Și-a rezemat capul de spătarul moale și și-a plimbat degetele pe brațele lui din mahon, adâncită în gânduri. După un timp, a ajuns la concluzia că nu avea altă șansă decât să-și aleagă o rochie destul de spectaculoasă ca să-l

impresioneze pe Teddy. Acesta va fi scopul ei. Nu doar să-i atragă atenția lui Teddy – ci să-l captiveze cu frumusețea ei. Apoi, el i-o va descrie, în termeni generoși, prietenului său, Henry.

Lina ar fi trebuit să știe că acel prim moment triumfal din viața ei va coincide cu spulberarea tuturor viselor sale. De asemenea, dacă numele ei avea să apară vreodată în paginile ziarelor, avea să fie scris greșit. Dacă Will va răsfoi gazetele, era puțin probabil să coreleze numele din ziar cu persoana pe care o cunoscuse cândva. Se născuse printre oamenii obișnuiți și devenea aproape o certitudine faptul că avea să moară în aceeași lume lipsită de orizont. A mers prea departe, împinsă de dorința de a ajunge în înalta societate, și acum, văzându-și numele întreg, *Carolina*, pe primele pagini ale ziarelor, s-a simțit copleșită de îndrăzneala de a-și fi imaginat un viitor atât de strălucit pentru o persoană menită să dispară în anonimat. Plătise până vineri camera la hotel; după aceea, va începe lunga prăbușire despre care îi vorbise Diana.

În primul rând, a rămas fără bani. Luase în calcul și această posibilitate – cheltuisese jumătate din ei într-o perioadă scurtă de timp. Dar restul i-ar fi ajuns ca să plece din oraș și să pornească spre Vest în căutarea lui Will. Plănuise să drămuiască fiecare bănuț ca să ajungă mai întâi la Chicago și apoi la San Francisco. Trebuia apoi să străbată coasta spre unul dintre orașele despre care îl auzise pe Will vorbind, locuri despre care citise, fără îndoială, în cărțile sale. Și sperase că își va face apariția într-o manieră grandioasă, în stilul lui Elizabeth Holland. Dar toate visurile și planurile ei se spulberaseră acum brusc.

Asemenea gânduri au ținut-o trează toată noaptea, iar sufletul i-a fost cuprins de mânie. Căci banii nu s-au evaporat pur și simplu. Cineva i-a luat. Cineva îi cheltuia deja – probabil pentru un scop mult mai meschin, nicidecum atât de important cum era căutarea dragostei ei. Numele celui care i-a luat nu a apărut – scris corect sau nu – în rubrica „Curtezanul vesel” din ediția de luni.

S-a întrebat, la început, dacă nu cumva jaful a fost orchestrat din umbră de domnul Longhorn. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat – prima ei ieșire la operă i-a oferit șansa să privească spectacolul dintr-o lojă scumpă și elegantă. Dar era îngrozitor de bogat – acest fapt era incontestabil – de ce și-ar fi bătut el capul cu bruma ei de avere? Apoi, s-a gândit că autorul ar fi putut să fie Robert, valetul domnului Longhorn, dar Robert i-a așteptat toată

seara în fața operei. S-a gândit atunci la recepționar și la cameriste – la întregul personal invizibil al hotelului – dar s-a oprit acolo. Povestea edulcorată a vieții ei, pe care le-o prezentase în termeni cât se poate de echivoci, o împiedica să facă o plângere. Mai târziu, când va fi mai bătrână și va ajunge la statutul de doamnă, acest raționament illogic i se va părea complet pueril. Dar acum ideea de a provoca scandal la hotel era la fel de înspăimântătoare ca și pierderea banilor.

Dacă ar mai putea să facă rost măcar de jumătate din suma furată, și-a spus ea, ar pleca imediat după Will. Aceste gânduri nu i-au dat pace toată dimineața și apoi, în jurul prânzului, și-a amintit că mai avea ceva de vândut.

— Domnișoara Carolina Broad, a anunțat-o majordomul familiei Hayes din colțul unei camere care părea să fie o uriașă sufragerie.

Lina, zăbovind în spatele lui, a zărit-o pe cea care i-a dat pentru prima oară speranța unei noi vieți. Stătea pe o canapea, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz, afișând o expresie vădit nemulțumită. Penelope a ridicat privirea la auzul numelui vizitatoarei și și-a întors, visătoare, capul într-o parte. Poate a remarcat că-și schimbase numele, s-a gândit Lina, sau poate că nu – era greu de spus.

— V-aș fi prezentat cartea ei de vizită, domnișoară – a continuat majordomul, îngreunând și mai mult situația, și așa stânjenitoare, a Linei – dar nu are așa ceva.

Cu nervii la pământ și cu inima cât un purice, Lina a străbătut o cameră decorată în stil rococo Louis XV ca să ajungă la stăpâna casei. Deși o mai întâlnise pe Penelope, vizita ei nu putea fi considerată una de curtoazie. Lina își târa picioarele încălțate în botinele din piele cu șiret – un cadou pe care i-l făcuse Tristan când s-au întâlnit a doua oară – pe podeaua neagră din lemn de nuc. I se părea îngrozitor de greu să adopte o ținută naturală.

Penelope și-a ridicat privirea spre Lina numai când aceasta a ajuns în fața ei. Tânăra stăpână a casei mângâia cu degetele ei lungi capul unui cățeluș cu pete albe și negre.

— Rochia aceasta a fost a mea.

Lina a privit materialul în nuanțe palide de roșu, cu picouri, ținută pe care o purtase de câteva ori în toamnă. Și-a amintit ce i-a spus Penelope atunci când i-a dăruit-o – fusese una dintre rochiile ei preferate, iar Lina se întreba acum dacă nu cumva cineva de la hotel și-a dat seama de unde provenea.

Bărbatul solid, cu fruntea feminină și pielea moale, care citea un ziar pe scaunul de lângă Penelope, trebuia să fie – chiar dacă Lina nu-l văzuse niciodată – acel Buck de care Elizabeth vorbea în termeni nu prea cordiali. El a comentat fără să-și ridice ochii din paginile ziarului:

— În nici un caz nu-i vine cum îți venea ție.

— Aha..., a spus Lina, privindu-și rochia și dorindu-și să nu se fi aflat acolo.

A fost o greșeală – o greșeală pe care ar fi înțeles-o mai devreme dacă nu ar fi fost atât de disperată. Dar *era* disperată, așa că a mai făcut un pas spre fosta ei „parteneră de afaceri”.

— Nu-mi imaginez ce vânt te aduce pe aici, a spus Penelope pe un ton tăios.

— Este neobișnuit, a completat Buck.

Lina s-a făcut roșie la față ca vinul de Bordeaux.

— Aș putea să vă vorbesc între patru ochi?

Penelope i-a aruncat o privire de parcă Lina ar fi obligat-o să-și facă singură patul.

— Tot ce vrei să-i spui domnișoarei Hayes poți să-mi spui și mie, a răspuns Buck, punând în sfârșit capăt unei tăceri care a întins la maximum nervii Linei.

Și-a plimbat privirea de câteva ori de la Buck la Penelope și s-a hotărât, în cele din urmă, să-și ducă planul la bun sfârșit.

— M-am gândit că am putea încheia un alt târg.

— Un alt târg? a exclamat Penelope, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Sper că n-ai pomenit nimănui despre asta.

— Firește că nu, a răspuns Lina, mușcându-și buza de jos și întrebându-se dacă pe chip i se citea disperarea. Dar cred că ce am de spus vi se va părea interesant.

Penelope a adoptat o expresie neutră și și-a mișcat ușor cotul – care ieșea în evidență prin mâneca strânsă din mătase – pe brațul canapelei.

— S-auzim! Despre ce e vorba?

— Despre familia Holland, a continuat ea cu greutate. Am descoperit asta când mai lucram încă în serviciul lor. Un bărbat – cred că se ocupă de antichități și de lucruri de acest gen – venea la ei acasă și lua diverse obiecte. Facturile neachitate erau tot mai multe. Așa am înțeles... eu și sora mea, Claire... că nu mai au bani. Claire încă lucrează acolo și de la ea știu că au fost nevoiți să renunțe la aproape tot personalul.

— Carolina Broad ai spus că te cheamă? Lina a încuviințat din cap. Carolina..., a continuat Penelope, cu un ușor zâmbet. Poate că era un semn bun, și-a spus Lina. Pentru o clipă, s-a simțit mai în largul ei în camera aceea imensă cu oglinzi incrustate cu bronz aurit, cu tablouri vechi și valoroase și cu podeaua orbitor de strălucitoare. Vrei să spui că celebra familie Holland a ajuns în pragul sărăciei?

— O, da, a răspuns Carolina, zâmbind acum ușor. Sunt absolut sigură de asta.

— Dumnezeuule, ieși afară! a exclamat Penelope, cu chipul grav, gesticulând.

S-a întors cu spatele la vizitatoarea ei, exact în clipa în care Lina s-a aplecat spre ea, dornică să afle cu ce-a greșit.

— Dar înainte să luați hotărârea asta...

— Familia Holland a ajuns în pragul sărăciei? a continuat Penelope cu o voce pe care până și cățelușul, care se lupta să-și elibereze coada de sub rochia ei, a considerat-o puțin cam stridentă. Toată lumea știe *asta*. Dacă ai fi venit să-mi spui de ce nu mă iubește Henry Schoonmaker, atunci poate că... dar asta este o ghicitoare al cărei răspuns îi pune în dificultate pe oameni mai inteligenți ca tine. Chiar credeai că o să-mi poți vinde informații vechi, proastă ce ești?

Lina a rămas cu gura căscată, cuvintele lui Penelope părând să aibă impactul unei lovituri. Era într-adevăr proastă.

— Încercam doar să vă fiu de ajutor, a îngăimat ea în cele din urmă.

— O, nu, nu, a intervenit Buck din umbră. Încercai să ne vinzi ceva, draga mea.

Lina se simțea atât de nefericită și de debusolată, în mijlocul acelei camere ostile, încât i-a fost recunoscătoare lui Penelope pentru următoarea ei lovitură.

— Rathmill! a strigat ea. Lina s-a întors și l-a văzut pe majordom apărând în prag. Domnișoara *Broad* a nimerit din greșeală la noi. Așa că poți s-o conduci afară.

Majordomul a înțeles foarte bine aluzia, s-a îndreptat spre fata pierdută cu totul, îmbrăcată într-o rochie în nuanțe palide de roșu, și a luat-o de braț. Lina a plecat fără să protesteze, clătinând din cap tot drumul până la ieșire.

— A fost neplăcut, l-a auzit ea pe Buck spunând în timp ce majordomul o împingea pe holul imens. Și tocmai când te pregăteai să pleci.

Lina a închis ochii în timp ce majordomul o „conducea” fără prea multă delicatețe spre ieșire. Îi trecuse pragul, copleșită de emoție și speranță ca acum să ajungă din nou aici, dar cu toate speranțele spulberate. Penelope avea dreptate: Lina era o proastă, care nu-și va găsi niciodată drumul în viață.

A doua doamnă Schoonmaker nu era cunoscută doar pentru mesele organizate în zilele de luni, ci și pentru colecția ei de mobilă veche, stil Louis XIV, moștenită în parte de la predecesoarea ei. Isabelle era renumită pentru miniaturile sale, pentru chipul ei mic și rafinat și, firește, pentru compania ei exclusivistă. Lydia Vreewold și Grace Vanderbilt – care aparțineau aceleiași generații și aveau tinerețea și vivacitatea gazdei lor – stăteau pe o canapea mică, acoperită cu mătase în nuanțe palide de turcoaz, și vorbeau despre hainele pe care intenționau să le cumpere de la Paris în primăvara aceea; James De Ford, fratele mai mic al Isabellei, stătea lângă una dintre ferestrele înalte, cu vedere spre Fifth Avenue, și îl asculta pe pictorul Lispenard Bradley, care glorifica frumusețea nudurilor. (Un alt aspect pentru care devenise vestită actuala doamnă Schoonmaker era faptul că admitea în cercul ei accesul artiștilor.) Penelope Hayes – îmbrăcată impecabil într-o rochie de mătase roz și coafată astfel încât fruntea albă și înaltă îi era acoperită de un breton negru – și-a făcut intrarea în scenă printre piesele valoroase de mobilier și oaspeții de înaltă clasă.

— Draga mea Penelope, arăți minunat! Te invit la masă, a spus Isabelle, luând-o de braț și străbătând împreună covorul de pe podeaua care susținea scaune elegante, statui din marmură și oameni importanți, ce purtau relaxați conversații interesante.

Deși nu avea de gând s-o contrazică pe Isabelle, Penelope s-a mulțumit totuși să-și lase sfioasă privirea în pământ și să murmure un „mulțumesc” timid. A scrutat pe furiș camera – cu chipul ațintit asupra modelelor purpurii ale covoarelor din Hamadan – sperând să-l zărească pe Henry.

— Sărmanul Henry! a continuat Isabelle, citindu-i parcă gândurile lui Penelope. Tatăl lui și-a vărsat nervii pe el pentru mica diversiune pe care a creat-o la operă. Ce *prostie*! Dar exact de asta aveam cu toții nevoie în momentul acela, nu-i așa?

— Da, probabil că ai dreptate, dar nu-mi amintesc despre ce diversiune vorbești, a răspuns Penelope, încercând să adopte un ton ceva mai intim. A luat mâna mică și moale a Isabellei într-a sa și s-a aplecat, într-un gest familiar, spre femeia mai în vârstă, întrebând-o: Domnul Schoonmaker a fost aspru?

— Da. A țipat atât de mult la sărmanul Henry când acesta a ajuns acasă, a răspuns Isabelle, pe un ton confidențial, în timp ce se îndreptau, cu o ținută regală, spre masa unde se servea ceaiul.

Câțiva oaspeți au remarcat sosirea lui Penelope, dar Henry, care stătea întins pe o sofa într-un colț retras, avea întipărită pe chip o expresie mohorâtă și își ținea ochii ațintiți spre tavan. Nu o văzuse pe Penelope, lucru care a stârnit mânia acesteia.

— Se teme ca faptele viitoare ale lui Henry să nu arunce o lumină proastă asupra familiei, mai ales acum când campania lui pentru postul de primar a fost primită cu atât entuziasm, a continuat Isabelle, pe același ton. Dar, firește, succesul se datorează în mare parte compasiunii oamenilor față de suferința lui Henry provocată de pierderea lui Elizabeth... așa că este un punct în favoarea lui Schoonmaker – de aceea, nu-l poate pedepsi *prea* mult.

— Nu, probabil că nu.

Au ajuns la masa plină de delicatese și băuturi răcoritoare, iar Isabelle nu a irosit deloc timpul, ci a pus imediat pe o farfurioară câteva prăjiturile delicioase. Penelope i-a aruncat lui Henry, fără să se mai sfiască, o privire scrutătoare, pe care el însă nu i-a întors-o. Purta, ca de obicei, smochingul lui negru și pantaloni comozi, iar în jurul ochilor frumoși, aproape feminini, avea cearcăne.

Isabelle a turnat ceai pentru amândouă, examinând-o în acest timp pe noua ei prietenă. Și-a dat la o parte de pe ochi o buclă blondă și a spus aproape în șoaptă:

— Schoonmaker a fost destul de blând, dacă ne gândim la accesele lui cumplite de furie. Cred că Henry este atât de trist pentru că suferă încă după moartea lui Elizabeth. Doamnele și-au luat ceșcuțele și s-au așezat pe niște scaune lângă fereastră, lucru care le permitea să profite din plin de lumina după-amiezii; Penelope și Isabelle au înțeles, tacit, avantajele pe care le presupunea locul acela. Cred că atunci când un bărbat își pierde soția, a continuat Isabelle, nu este o lovitură atât de mare, pentru că au trăit o bucată de vreme împreună. Dar pierderea unei logodnice seamănă cu un meniu apetisant, care dispare însă înainte de a reuși să guști din el...

Penelope a încuviințat din cap, cu o expresie de compasiune pe chip, deși era convinsă că Elizabeth nu făcea parte din preferințele culinare ale lui Henry. Isabelle a oftat și a înghițit jumătate din prăjiturica verde și fragedă, îndreptându-și privirea spre tavanul boltit.

— Cred că pierderea logodnicei sale l-a maturizat foarte mult pe Henry, a spus Penelope, pe un ton delicat, fără să spună însă adevărul, uitându-se peste marginea ceșcuței ca să se încredințeze că subiectul discuției lor nu se uita la ele.

— Da, așa este, deși Schoonmaker nu este deloc de aceeași părere, a spus Isabelle, aplecându-se spre Penelope și punându-i mâna pe braț. Îl îngrozește ideea că Henry ar putea să renunțe oricând la masca tristeții.

— Dar acest lucru este cât se poate de mercantil, a spus Penelope.

I se părea îngrozitor de greu să nu răbufnească, dar imediat ce cuvintele i-au ieșit de pe buze, s-a întrebat dacă nu cumva comentariul ei ar putea să pară critic la adresa viitoarei sale familii. Nu era ușor să joace rolul Domnișoarei Cumsecade.

— Dar este îngrozitor ce spui. Mai ales că ai fost prietena lui Elizabeth. Isabelle a băgat, cu tristețe, în gură bucățica de prăjitură și a înghițit-o. Soarta a fost crudă cu Elizabeth și cu familia ei, a continuat ea. Ce bine ar fi fost pentru ei dacă *s-ar fi căsătorit* cu Henry! Ai auzit zvonurile care circulă despre situația lor?

Penelope a dat din cap cu o expresie gravă, abținându-se cu greu să nu zâmbească. Uitase aproape de tot de vizita jalnică a fostei servitoare a familiei Holland, dar și-a amintit acum de ea cu o oarecare satisfacție. Nimic nu era mai patetic decât un servitor care își trădează stăpânii.

— Ar fi fost extraordinar ca Elizabeth să devină doamna Henry Schoonmaker. Ar fi fost o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, a spus Isabelle, oftând și punând farfurioara goală pe mica masă din marmură cu soclu arcuit. Apoi, s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a întors cu fața spre Penelope. Obrajii au căpătat o culoare adolescentină, iar în ochi, în locul îngrijorării afișate mai devreme, i-a apărut un licăr malițios. Știi ce se spune – nu-i așa? – că viața unei doamne începe abia după căsătorie. Habar nu am avut cât de adevărată este această teorie decât abia *după* ce m-am căsătorit.

— Într-adevăr? a întrebat Penelope, cu același licăr răutăcios în ochi. Întotdeauna a compătimit-o pe Isabelle, care părea o fată plină de viață și care a avut, ca debutantă, mulți pretendenți – printre care, credea Penelope, și fratele ei, Grayson – pentru ca, în final, să se căsătorească cu un bărbat bătrân, autoritar și lipsit de umor. Se bucura să afle că nu era chiar atât de

rău să fii doamna William Schoonmaker. Dar mă tem că mariajul înseamnă să te supui voinței soțului și *asta* nu mi se pare prea nostim.

— O, *nu*, nu trebuie să gândești așa, draga mea. După ce te căsătorești, nimeni nu te mai bănuiește de nimic, a spus Isabelle, făcându-i cu ochiul și apoi privind-o scrutător și în tăcere pe Penelope. Fata se simțea examinată din cap până în picioare, lucru pe care de obicei îl făcea ea. Părea că Isabelle încerca să-i sondeze adâncurile sufletului. Știi..., a continuat ea, întotdeauna am considerat că Elizabeth ar fi făcut cinste titlului de doamnă Henry Schoonmaker... dar nu pe ea aș fi ales-o ca noră.

Penelope nu și-a putut reține un zâmbet la auzul acestei replici. Și-a întors privirea într-o parte, ca să nu pară prea nerăbdătoare, și și-a odihnit degetele palide pe fleuronul din stejar al scaunului ei.

— Ce noră ai fi preferat?

— A..., a spus Isabelle, mișcându-se gânditoare pe scaun. Una care să nu fie atât de... *bună*, probabil. Elizabeth ar fi fost mai catolică decât papa și m-ar fi certat dacă i-aș fi răspuns necuviincios unui boșorog plictisitor, nu crezi? Penelope a dat din cap, poate prea repede. Nu trebuie să-i vorbim de rău pe morți, a continuat gazda ei. Dar cineva care să semene puțin... puțin cu tine ar aduce un aer proaspăt în familia Schoonmaker și asta mi-ar plăcea foarte mult. Cele două femei s-au uitat una la cealaltă, înțelegându-se din priviri. Acum spune-mi ce mai face fratele tău! Îi simțim lipsa aici la New York...

— Grayson?

Penelope a zâmbit și s-a supus, oferindu-i amfitrioanei sale cât mai multe informații despre fratele ei mai mare, care era în străinătate de câțiva ani, unde se ocupa de afacerile familiei. Cele două doamne au continuat să discute în termeni cordiali, în timp ce rochiile lor lungi din mătase măturau podeaua, până la apariția majordomului, care l-a anunțat pe Teddy Cutting. Atunci, Isabelle și Penelope și-au ridicat privirile și l-au urmărit cu vădit interes cum a străbătut camera, îndreptându-se spre colțul unde stătea Henry și a început să vorbească cu el pe un ton șoptit, fără să se așeze.

— Ce nepoliticos din partea domnului Cutting să nu te salute! a murmurat Penelope.

— Sunt de acord cu tine, a răspuns Isabelle, fără să pară deloc jignită, deși trebuie să recunoaștem că *asta* e și casa lui Henry.

Între timp, Henry se ridicase în picioare; era evident că stabiliseră ceva.

— Domnule Cutting! l-a strigat Isabelle. Toată lumea din cameră și-a întors privirea, lucru care însă a lăsat-o cu totul indiferentă pe gazda lor. I-a luat din nou mâna lui Penelope, de parcă făcuse asta de dragul ei. Nu cred că ai de gând să pleci fără să mă saluți.

Oaspeții și-au îndreptat acum atenția spre cele două scaune de lângă fereastră; Penelope s-a aplecat puțin pentru ca lumina soarelui să-i scoată și mai mult în evidență frumusețea. L-a văzut pe Teddy încremenind pe loc și aranjându-și stânjenit haina, care oricum îi stătea bine. Tăcerea s-a prelungit, iar Teddy s-a uitat la Henry, întrebându-l parcă din priviri ce să facă. Dar Henry – spre dezamăgirea și furia tacită a lui Penelope – a închis ochii nerăbdător și s-a îndreptat spre ușa din stejar, bogat ornamentată.

Penelope abia l-a zărit pe Teddy, care s-a îndreptat, stânjenit, spre gazda lui, salutând-o și sărutându-i mâna.

— Vă cer iertare pentru că nu am venit imediat la dumneavoastră, doamnă Schoonmaker, a spus el, cu o privire sinceră.

Dacă Penelope nu ar fi fost atât de contrariată de indiferența vădită cu care o trata Henry, s-ar fi întrebat de ce îl privea Isabelle pe Teddy, un individ atât de plictisitor, cu ochi atât de vioi și de flușturatici. Poate că la asta s-a referit când a spus că femeile căsătorite au parte de mai multă distracție. Dar atitudinea misterioasă și rece pe care o afișa Henry față de ea o tulbura pe Penelope.

— Domnișoară Hayes, a spus Teddy, mă bucur să vă revăd.

— Bună, Teddy, a răspuns Penelope, întinzându-i mâna ca să-i simtă atingerea buzelor prin țesătura mănușii. Unde a plecat prietenul tău?

— Henry? Ne ducem în parc să participăm la o cursă de cai și Henry a acceptat să ne însoțească. S-a dus la grajduri ca să le dea instrucțiuni vizitiilor.

Penelope a schițat un zâmbet în timp ce Teddy a făcut schimb de amabilități cu doamna Schoonmaker. Apoi și-a luat la revedere, spulberându-i speranțele lui Penelope de a-l mai vedea pe Henry în ziua aceea.

— Vezi? a spus Isabelle, luându-i din nou mâna într-a sa. Henry este atât de distrus de dispariția lui Elizabeth încât nu mai ține seama nici de bunele maniere.

Înainte, Penelope nu ar fi atribuit morții lui Elizabeth comportamentul inexplicabil al lui Henry; acum însă a început să se întrebe dacă nu cumva acesta era adevăratul motiv. După cum reieșea din glasul și din ocheadele

pe care Isabelle i le arunca lui Penelope, a înțeles că îi era aliată și acesta era motivul, în concepția ei, pentru atitudinea irațională a lui Henry. Penelope a închis ochii și a evocat imaginea lui Elizabeth – atât de practică și de hotărâtă să-și ducă la bun sfârșit planul care o va ajuta să scape pentru totdeauna de New York și de atențiile lui Henry. Nu o crezuse niciodată pe Liz capabilă de așa ceva, iar surprizele nu s-au oprit aici pentru Penelope. Nu cunoștea lumea așa de bine cum își imaginase și probabil că în ziua aceea de decembrie, în sufrageria familiei Schoonmaker, se înșela în privința mai multor lucruri.

— Dar nu-ți face griji! a continuat Isabelle. Îl vom face să înțeleagă că – în ciuda calităților inegalabile ale lui Elizabeth – și alte domnișoare se pot dovedi partenere ideale pentru el.

Penelope a încuviințat din cap și i-a dăruit un zâmbet încrezător. A descoperit că nu o mai deranja atât de tare concepția potrivit căreia melancolia lui Henry se datora dispariției lui Elizabeth, pentru că – dacă era într-adevăr așa – dacă el suferea din cauza „morții” lui Elizabeth și nu vedea că Penelope era femeia ideală pentru el, suferința lui avea la bază o idee preconcepută pe care ea o va putea spulbera cu ușurință.

— Vă simțiți bine, domnișoară Holland?

Diana și-a ridicat capul de pe canapeaua în culorile stridiei, pe care stătea, și i-a întâlnit privirea lui Teddy Cutting. Își odihnea cotul pe una dintre cele trei muchii din mahon ale spătarului arcuit, iar pielea ei albă ca laptele strălucea în lumina roșiatică a veiozei din apropiere. Pereții camerei erau zugrăviți în nuanțe de vișiniu-închis, iar atmosfera caldă și plăcută te îmbia la somn, mai ales după o masă îmbelșugată. Diana, îmbrăcată într-o rochie din șifon de culoarea fildeșului, părea să răspândească lumină în camera întunecată. Rochia, plisată, avea – în față și la spate – două decolteuri în formă de V, iar fusta i se revărsa generoasă pe canapea. Arăta minunat, lucru pe care îl observaseră toți oaspeții de la mica petrecere din casa familiei Ralph Darroll, dar știa că acest mic amănunt îi era total indiferent lui Teddy. Vorbise numai despre sora lui pe tot parcursul mesei.

— Foarte bine, a răspuns ea, cu un zâmbet seducător; nu renunțase la speranța de a-i captiva atenția celui pe care îl considera reprezentantul lui Henry.

Părea să răsucescă singură cuțitul în rană.

— Mă bucur. Pot să mă așez lângă dumneavoastră?

— Da. Diana se simțea chiar recunoscătoare pentru compania lui Teddy. Deși prezența lui nu avea conotații romantice pentru ea, a descoperit în seara aceea că nu-i era cu totul indiferent. În ochii săi sinceri și cenușii se citeau o tristețe adâncă și un sentiment de vinovăție provocat de norocul absurd pe care zeii i l-au hărăzit. Diana nu-i împărtășea însă sentimentul – ea se considera urmărită de ghinion – dar i se părea interesantă concepția lui Teddy. Casa surorii tale este foarte frumoasă, a continuat ea.

Florence Cutting, sora mai mare a lui Teddy, devenise doamna Darroll doar cu o lună în urmă. Ea stătea de vorbă, lângă șemineu, cu un bărbat care nu era soțul ei; părea și mai corpolentă decât în ziua nunții ei.

— Această conversație nu este caracteristică Diane Holland pe care o cunosc eu, a spus Teddy, zâmbind. Dar sunt de acord, este o casă foarte frumoasă. I-a aparținut unchiului meu, care le-a făcut-o cadou de nuntă, cu mobilă cu tot, așa că doamna Darroll nu are nici un merit în această privință.

— Dar i-a conferit amprenta sa, fără îndoială. E frumoasă – în ciuda *surprizei* pe care încearcă s-o ascundă sub rochia jacquard. Cred că vei deveni unchi peste jumătate de an, nu-i așa?

— A, aceasta e Diana pe care mi-o amintesc eu, a răspuns Teddy, ascunzându-și zâmbetul în paharul din care a luat o înghițitură. Dar nu pot să confirm această supoziție.

— Spune-mi atunci ce face Henry!

Durerea și plăcerea de a-i rosti numele erau aproape la fel de intense.

Zâmbetul a dispărut de pe chipul lui Teddy; el a privit-o cu aceeași îngrijorare pe care a arătat-o și atunci când au vorbit, la masă, despre suferința mamei ei. O veioză cu abajur de porțelan, pictat manual, îi lumina părul blond, aruncându-i umbre pe față.

— Ne-am întâlnit în după-amiaza asta.

— Și se simte bine?

— Nu pare prea fericit, a răspuns Teddy, încordat.

— Vrei să spui că suferă mai mult decât mine din cauza dispariției surorii mele?

— Suferă foarte mult, a spus Teddy, privind-o o clipă și apoi întorcându-și capul în altă parte. Deși nu cred că durerea lui se poate compara cu a ta.

— Nu. Diana a ezitat și și-a pus mâinile în poală. A hotărât să-i pună toate întrebările care îi treceau prin minte atât timp cât cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Teddy să nu-i răspundă. Cu toate acestea, a trebuit să-și inima în dinți ca să întrebe cu o voce aproape pierdută: Ce făcea?

— Am participat la o cursă de cai în parc. Am câștigat, lucru foarte rar, ceea ce m-a făcut să cred că se gândea la altceva. Teddy își ținea ochii ațintiți asupra băuturii sale și îi relata faptele pe un ton plat, lipsit de expresie. Înainte de asta, ne-am întâlnit în sufrageria mamei lui vitrege – în zilele de luni, doamna Schoonmaker primește oaspeți.

— Cine nu știe asta? Diana a încercat să zâmbească, dar era conștientă că era un zâmbet mecanic. Și erau multe persoane acolo?

— Da.

Prin cameră răzbătea foșnetul rochiilor, iar lumina se răsfrângea asupra ceșcuțelor de ceai din porțelan și a paharelor din cristal. Se auzeau râsete estompate, întrerupte de trosnetul lemnului în foc.

— Cine?

— Pictorul acela, Bradley, una dintre doamnele Vanderbilt și...

— Penelope Hayes?

Nimeni nu acorda atenție colțului lor retras și – chiar dacă ar fi făcut-o cineva – Diana n-ar fi observat, fiind atât de absorbită de discuția lor, poate în mare parte și de teama răspunsului pe care îl va primi. Teddy a sorbit din pahar și a ezitat mult înainte de a răspunde.

— Da, era și ea acolo.

Mânia a pus stăpânire pe Diana când a auzit răspunsul. Firește că Penelope era acolo. Elizabeth o avertizase să fie mereu cu ochii în patru când era vorba de Penelope, dar ea a stat cu mâinile în sân, convinsă că dragostea lui Henry pentru ea era sinceră și statornică. S-a lăsat pradă pasiunii, uitând că în tot acest timp Penelope făcea tot ce-i stătea în putință ca să-și împlinească dorințele, așa cum a procedat și atunci când a ajutat-o pe sora Diane să plece din oraș. Când a schimbat subiectul, nu a reușit să-și ascundă prea bine amărăciunea din glas.

— I-ai spus că urmează să ne întâlnim?

— Nu, a răspuns Teddy, pe un ton blând, nu a venit vorba despre asta.

Diana a încuviințat din cap, încercând să nu se simtă dezamăgită de faptul că Henry nu vorbea despre ea.

— Teddy, știu atât de puține lucruri despre tine..., a continuat ea, adunându-și toate puterile ca să schițeze un zâmbet curajos și să aducă în discuție un subiect care – spera ea – o va scuti de efortul de a mai vorbi.

Teddy i-a întors zâmbetul și a continuat apoi să vorbească despre poeziile pe care le citea la Columbia College, universitate pe care o absolvise în primăvară, și despre planurile lui de a deveni avocat și de a-și câștiga singur existența, chiar dacă într-o zi avea să moștenească averea fabuloasă a tatălui său. Diana îl asculta doar pe jumătate, dând uneori din cap. Îi privea pe domnii îmbrăcați în frac intrând și ieșind din cameră și salutându-le pe doamnele care se înroșeau până în vârful urechilor pe scaunele lor cu spătar înalt.

Diana îl lăsa pe Teddy să vorbească, răspunzând monosilabic comentariilor lui și asta numai atunci când era necesar. Orice răspuns mai elaborat i-ar fi trădat slăbiciunea și freamătul ce-i sfâșia sufletul. Se temea că bărbia va începe în orice clipă să-i tremure ca unei fetițe neajutorate. Fusesse naivă – o știa prea bine acum. Crezuse că dragostea lui Henry era numai a ei și nu trebuia să depună nici un efort ca s-o păstreze când, de fapt, toate fetele nemăritate se mișcau, cu abilitate și fără scrupule, pe tabla de

șah din Manhattan ca să-l prindă în mrejele lor. Iar una dintre acestea era Penelope Hayes, regina partidei de șah, despre care sora ei o sfătuisese să nu o scape niciodată din ochi.

S-au trezit în mijlocul pustietății – era un teren petrolier – care putea la fel de bine să întruchipeze pustietatea – dar spre sfârșitul zilei, Elizabeth și Will se îndreptau deja spre San Francisco cu un vagon de clasa întâi. Au ajuns cu întârziere la gara din San Pedro și pentru o clipă, Elizabeth renunțase la speranța că bățile inimii ei se vor domoli vreodată. A fost ideea lui Will să călătorească la clasa întâi. Era o extravaganță pe care nu știa dacă și-o puteau permite – cât le vor ajunge economiile lui? Dar aceasta era modalitatea – susținuse el – prin care sărbătoreau iminenta schimbare din viața lor. Elizabeth ar fi putut să protesteze cu mai multă vehemență, dar gândurile îi erau în altă parte.

— Unde crezi că vom fi mâine? a întrebat-o Will, luându-i mâna, în timp ce trenul îi purta prin inima Californiei.

— Nu știu.

Afară, soarele apunea. Elizabeth și-a rezemat capul de canapeaua moale, îmbrăcată în catifea roșie, și și-a mutat privirea de la peisajul care i se derula rapid prin fața ochilor la Will. Pe ușă era scris ELIZABETH ȘI WILL KELLER – promovaseră în continuare imaginea unui cuplu căsătorit ca să poată să împartă cușeta fără să stârnească suspiciuni. După ce și-au ocupat locurile, i-a cerut iertare, promițându-i că nu o va mai obliga să mintă cu privire la un lucru atât de important.

— Am dormit tot drumul data trecută, a spus Will. Ea s-a înfiorat gândindu-se la frământările sufletești care i-au tulburat somnul în timpul acelei călătorii, deși vocea lui părea veselă. Era îngrijorat în privința ei, o vedea prea bine – în ochi i se oglindeau neliniștea și încordarea. De data asta, vreau să văd locurile pe unde trecem, a adăugat el.

Elizabeth și-a ascuns mâna într-a lui și a încercat să zâmbească. Pentru prima oară de când au plecat din New York, purtau amândoi mantouri – în ciuda căldurii din vagoane – pentru că astfel păreau mai eleganți. Se simțea puțin stânjenită pentru că era bronzată și modest îmbrăcată, făcând notă discordantă cu ținutele celorlalți călători, dar spera, cel puțin, că aceștia se distingeau doar prin bogăție, nu și prin rafinament sau clasă socială. Cu toate acestea, Elizabeth ar fi făcut orice să ascundă amprenta timpului de pe rochia ei de bumbac în dungi. În cazul lui Will, petele negre de pe

pantalonii din serj păreau să trezească admirația celor din jur la fel de mult ca și haina lui cafenie.

Trei candelabre luminau vagonul, iar podeaua era acoperită cu un covor. Se îndreptau spre New York, călătorind într-o atmosferă caldă și înmiresmată; cu toate acestea, gândurile nu-i dădeau pace lui Elizabeth.

— Vom ajunge în curând la ei, i-a spus Will, pe un ton blând, de parcă i-ar fi simțit freamătul lăuntric.

Elizabeth a încuviințat și și-a rezemat capul de umărul lui. Will avea dreptate, dar asta nu i-a alinat deloc zbuciumul din suflet, deoarece întrebarea care i-a tulburat somnul cu o noapte în urmă nu se referea la răstimpul în care își va revedea familia, ci la ajutorul pe care trebuia să li-l acorde odată ce va fi ajuns acasă.

Will susținea că stăteau pe o mină de aur, iar ea îl credea, dar știa că era nevoie de timp și muncă asiduă ca să transforme această mină de aur în bani gheață. Și familia ei avea nevoie de bani acum. Elizabeth avea ceva ce se putea transforma în bani, deși nu se putea gândi la asta fără să simtă pe frunte broboane de sudoare. Era vorba de inelul de logodnă pe care i-l dăruise Henry Schoonmaker, un inel din aur cu diamant de la Tiffany.

Îl ținea în buzunar, înfășurat într-o hârtie satinată, apoi într-o foaie de ziar și în final, într-o bucată de pânză. Nu i-a spus încă lui Will că îl luase cu ea de la New York. Era un simbol al trădărilor ei din trecut, la care nu-i plăcea să se gândească. Dar cu ajutorul lui, putea să dăruiască un dram de bunăstare familiei ei – putea să plătească doctorul sau putea să-i cumpere Diane o rochie frumoasă – dăduse deja dovadă de prea mult egoism. Se va simți mai bine, și-a spus în sinea ei, în clipa în care îl va transforma în bani gheață.

Își concepute deja și un plan – știa că trenul avea să staționeze câteva ore în Oakland ca să ia noi pasageri și ca să încarce marfă. Denny i-a spus la un moment dat că în apropierea gării erau case de amanet. Va coborî din tren, sub un anumit pretext, și își va duce planul la bun sfârșit.

— Dacă mai afișezi chipul ăsta mohorât, a spus Will, întrerupându-i șirul gândurilor, cred că o să încep să plâng.

Ea s-a rezemat de umărul lui și i-a promis că va încerca să adopte o mină mai veselă. Își simțea pleoapele grele și nu s-a mai împotrivit somnului. S-a lăsat în voia mișcării legănate a trenului și a reușit – fie și pentru scurt timp – să uite de problemele familiei sale. Înainte de a ațipi, și-

a spus că va reuși să-și ducă planul la bun sfârșit. Va fi ușor și astfel îi va recompensa pe cei apropiați ei pentru toată suferința pe care le-o pricinuiseră.

— Unde vă duceți?

Diana s-a întors încet de la ușă și a scrutat cu privirea holul întunecat. A simțit o ușoară mustrare de conștiință când a văzut-o pe Claire venind spre ea, îmbrăcată în rochia ei simplă și neagră. Claire era prietena ei – poate cea mai bună prietenă, ar fi putut să spună uneori. Servitoarea părea obosită și puțin îngrijorată și – deși Diana ar fi preferat să nu fie nici una, nici alta – sentimentul de vinovăție pe care îl simțea se baza pe faptul că avea să-i spună o minciună.

— Să iau o gură de aer, a răspuns Diana, încercând să pară cât mai naturală cu putință.

— Dar este foarte frig afară și – după cum arată cerul – s-ar putea să cadă grindină și...

— Atunci, o să-mi iau umbrela, a spus Diana, scrutând chipul frumos al lui Claire, încadrat de un păr roșcat, și adoptând ținuta unei persoane inabordabile.

— Nu pot să fac focul când vă întoarceți, pentru că nu avem lemne, și dacă s-ar întâmpla să răciți...

Așadar, mama ei nu i-a dat bani lui Claire pentru lemne.

— Draga mea Claire, a spus Diana, dând drumul clantei din alamă și îndreptându-se spre prietena ei. I-a luat mâna într-a sa și a sărutat-o pe obraji. Comandă lemne!

— Dar au spus că nu mai acceptă nici o amânare a achitării facturilor și că...

— Spune-le că vom plăti când vor face livrarea! Când mă întorc, vom avea banii pentru ele...

A zâmbit, a sărutat-o pe față pe frunte și a ieșit în grabă pe ușă, coborând în fugă treptele din piatră.

— Dar ar trebui să vă îmbrăcați cu o haină mai călduroasă, a auzit-o ea pe Claire strigând în timp ce se îndepărta.

Diana nu și-a mai întors privirea, deși i-a dat dreptate prietenei ei. Nori cenușii se adunau amenințători pe cer și nu-și luase umbrela, așa cum promisese. Mai aveau haine acasă, firește. Mama ei nu le vânduse încă și garderoba. Dar Diana avea o anumită misiune și trebuia să adopte o anumită

ținută. Purta jacheta din catifea verde, care îi venea atât de bine, și o fustă lungă, dintr-un material cadrilat, cu nasturi negri, care se încheiau la șolduri. Mergea cu pas hotărât, lucru care i-ar fi adus dezaprobarea doamnelor din înalta societate dacă i-ar fi cunoscut destinația: *Davis Barnard, 155 East Sixteenth Street, etajul trei* – aceasta era adresa pe care și-o tot repeta în minte. Vântul era tăios și rece, dar abia dacă îi acorda atenție. Fusta îi flutura în spate în timp ce mergea.

Clădirea de locuințe avea patru etaje, o fațadă cafenie și două ferestre la fiecare cat. Nu a primit nici un răspuns la început și, în timp ce aștepta pe caldarâmul rece, a simțit cum frigul îi pătrunde în oase. Adresa nu avusese nici o semnificație pentru ea cu câteva zile în urmă, dar acum, stând în fața clădirii, s-a gândit la conotațiile pe care le avea probabil pentru alții. Căci doamnele care treceau pe acolo, cu căciulile îndesate pe cap și cu rochiile lor simple, cunoșteau foarte bine tainele străzii East Sixteenth, numărul 155. Gândul a făcut-o să se simtă ușor stânjenită și s-a înfofolit și mai bine în jacheta verde, încercând parcă să-și ascundă identitatea. Elizabeth s-ar fi gândit la posibilitatea că cineva ar fi putut s-o recunoască. Elizabeth ar fi luat în calcul și această variantă, în loc să treacă, nechibzuită, la acțiune.

— Hei, tu de acolo!

Diana și-a lungit gâtul și s-a uitat în sus. Își ținea cu mâna pălăria cu boruri și calotă din pai și privea cu ochii mijiți – printre razele palide de lumină – capul lui Davis Barnard, care se ivise la o fereastră de la etajul al treilea.

— A, domnișoară Truscott! a strigat el.

S-a rotit, privind în jur, dar nici o altă fată nu părea interesată de fereastra aceea.

— Cu *dumneavoastră* vorbesc! a continuat domnul Barnard, pe un ton ușor precaut.

— Aha, a spus Diana, ridicându-și din nou privirea spre fereastra de la etajul al treilea. Voiam să urc, a adăugat ea simplu.

— Desigur.

Câteva secunde mai târziu, s-a auzit o cheie, apoi ușa s-a deschis, iar Diana a urcat treptele spre micul apartament locuit de autorul paginii mondene a ziarului *Imperial*.

— Domnișoară Holland, a spus domnul Barnard, invitând-o înăuntru, ce îndrăzneată sunteți!

— Dacă m-ați fi considerat o mironosiță, mă îndoiesc că m-ați fi abordat, a răspuns Diana, îndesându-și mâinile în buzunarele fustei și uitându-se de jur împrejur. A scrutat cu privirea camera lunguiantă și îngustă și a observat că zugrăveala albastră a zidurilor purta amprenta timpului; pe pereți atârnavă gravuri înrămate, iar podeaua era acoperită cu mai multe covorașe. Un bol din sticlă șlefuită pentru punch trona pe birou; pe masă, se aflau claie peste grămadă hârtii, agende și cărți, iar patul părea să fi preluat o parte din rolul biroului, cu excepția câtorva perne, care îi sugerau adevărata menire. Așa arată, așadar, un „apartament de burlac”, a continuat ea.

— Da, sunt *ne plus ultra* în materie de burlăcie.

Diana s-a înroșit până în vârful urechilor auzind o expresie pe care nu o înțelegea.

— Ce înseamnă asta?

Davis s-a mulțumit doar să zâmbescă, deși îi venea să râdă cu poftă.

— Înseamnă că mi-am luat diploma în burlăcie.

— Într-adevăr? a răspuns Diana sec.

S-a îndreptat spre masă și și-a plimbat degetele pe un vraf de cărți.

— N-am spus că sunt *ne plus ultra* în materie de desfrânare. Doar în materie de burlăcie, iar camera mea stă mărturie în acest sens.

Diana a încuviințat din cap, înțelegătoare, fără să afișeze însă o atitudine prea prietenoasă, și s-a apropiat de șemineul în care ardea un foc vesel. Acesta era decorat cu o pereche de mănuși de box, atârnate precum cizmulite de Crăciun.

— Vreți niște cafea?

— Vă rog.

Diana s-a întors și l-a analizat pe amfitrionul ei, a cărui ținută nu mai era atât de îngrijită ca atunci când l-a întâlnit în public. Purta o cămașă în nuanțe de roz-portocaliu și o vestă gri a cărei croială reflecta bunăstarea posesorului. Hainele încercau să-i ascundă burta, care – în ciuda restricțiilor impuse – voia parcă să se reverse. Își tăiase părul atât de scurt, încât trei secțiuni diferite păreau să se contureze în capul lui – una în creștet și două lateral. Privirea îi trăda aceleași grijă și atenție care au determinat-o să-i facă o vizită.

— Cum o doriți? a întrebat-o el în timp ce turna lichidul cafeniu dintr-un ibric de argint.

Diana și-a mușcat buza. De obicei, bea ceai, nu cafea.

— Cum o beți și dumneavoastră.

— Prea bine. Davis a luat o carafă cu alcool închis la culoare de pe un raft unde se mai aflau și alte câteva sticle și a turnat puțin în ceșcuțele lor. Vă rog să luați loc, domnișoară Diana, a spus el, oferindu-i unul dintre recipiente și așezându-se apoi pe marginea patului.

Ea a ales un scaun cu spătar din trestie și a cuprins cu mâinile ceșcuța fierbinte. Mirosul înțepător de whisky se îmbina cu aroma cafelei. Nici în noaptea aceea legendară pe care o petrecuse în sera lui Henry nu simțise cu atâta intensitate, ca acum, faptul că încălca toate regulile impuse de societate. *Mama ar muri dacă ar ști unde sunt acum!* și-a spus Diana, înainte de a-și da seama că perspectiva nu era chiar atât de amuzantă, având în vedere starea de sănătate a mamei sale, moment în care zâmbetul i-a pierit de pe buze.

Poate că Davis i-a citit gândurile, căci a continuat cu aceeași expresie mucalită pe chip:

— Nu m-am gândit niciodată că una din domnișoarele Holland are să-mi facă o vizită acasă.

Diana a ridicat, evaziv, din umeri și a luat o înghițitură din cafeaua înnobilită cu whisky. Apoi, privirile li s-au întâlnit și, descătușându-și baierile sufletului, a spus zâmbind:

— E cea mai bună cafea pe care băut-o vreodată. Dar n-am venit să vorbim despre mine, a adăugat ea pe un ton vesel. Am venit să vă vând ceva.

— Da? a spus Davis, ridicând din sprâncenele sale bogate, înainte de a da cafeaua pe gât. A pus apoi ceșcuța goală pe marginea mesei pline și și-a încrucișat mâinile pe genunchi. Despre ce e vorba?

— Ei, bine – a început Diana, schimbându-și poziția picioarelor și ațintindu-și ochii căprui spre tavan – dacă aș fi scriitoare, aș spune cam așa: „Proaspăta doamnă Ralph Darroll a organizat un dineu intim în noua ei casă din Madison Avenue, un dar de nuntă primit luna trecută de la unchiul ei. Se observă deja că poartă rochii în stil *imperial*.”

— Înțeleg ce vreți să spuneți, a răspuns Davis, ezitând ușor și împreunându-și degetele ca să-și poată rezema bărbia în ele. Dar este o formulare prea subtilă pentru cititorul de rând, nu credeți?

Replica lui a deranjat-o puțin, căci Diana și-a repetat textul toată dimineața, dar – fără să se lase intimidată – și-a înfipt degetele în coapse, a eliminat aerul din plămâni și a încercat o altă variantă:

— Atunci poate ar fi bine să adăugați următorul comentariu: „Oare asta se datorează aceluiași motiv pentru care împărăteasa Joséphine prefera stilul respectiv? Atunci, în mai puțin de jumătate de an, vom avea un Ralph Jr.”

— *Foarte bine*, domnișoară Di. Văd că sunteți o admiratoare a articolelor mele.

Complimentul a făcut-o pe Diana să zâmbească fericită, dar a preferat să ignore cea de a doua parte. A privit pe cămin la vechea fotografie de familie, obținută prin daghereotipie, iar ochii i-au căzut apoi pe un volum de poezii legat în pergament care se afla pe marginea mesei de lângă ea.

— Voi introduce informația în articolele de săptămâna asta, i-a spus Davis. Diana și-a întors privirea spre gazda ei. Nu știa de ce vestea asta îi făcea atâta plăcere, dar s-a trezit bătând din palme ca o fetiță fericită. Vă ofer aceeași sumă, a continuat Davis, cu ochii lui negri, pătrunzători. Dar aș putea să o dublez.

— Cum? a întrebat Diana, lăsându-și mâinile în jos și încercând să adopte ținuta unei persoane pe cale să încheie o afacere serioasă.

— Cititorii rubricii „Curtezanul vesel” sunt întotdeauna dornici să afle ce face familia Holland și, cu siguranță, ar vrea să știe ce căuta domnișoara Diana Holland la dineul organizat de familia Ralph Darroll, când – dacă ținem cont de rigorile sociale – ar fi trebuit să stea acasă, plângând încă pierderea surorii sale, sau să aibă grijă de mama ei, despre care toată lumea spune că nu se simte bine...

Diana i-a evitat privirea. Nu fusese niciodată o fată cuminte, dar acum, stând în acea cămăruță aglomerată, bând whisky cu cafea și dezvăluind secretele oamenilor din lumea ei, i se părea un act cu adevărat indecent. Dar pe de altă parte, era și incitant. S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre fereastra cu draperii decolorate din diftină și perdele vechi din dantelă, unde s-a oprit ca să dea pe gât ultima înghițitură de cafea, care i-a ars gâtul și stomacul.

— Sunteți o sursă prețioasă de informații, a continuat Davis, pe un ton mult mai grav. N-aș îndrăzni să scriu nimic fără acordul dumneavoastră. Mai știu, de asemenea, că mama dumneavoastră are concepții învechite. Dar mai știu și că ați ieșit cu trei domni în doar câteva zile, de aceea cred că obiectivul ei nu va avea nimic de suferit dacă vă menționez numele...

Firește că Diana, care privea furnicarul de oameni ce ieșeau de la muncă și se îndreptau spre casă, îmbrăcați în hainele lor simple și închise la culoare, nu se întreba ce va spune mama ei când va citi articolul. Și-l

imagina, în schimb, pe Henry, care va spumega de furie când va afla că ea s-a întâlnit cu prietenul lui și îl va provoca, probabil, pe Teddy la duel. Nu-și dorea ca să fie cineva rănit, desigur, dar numai așa îi puteai reaminti unui bărbat care sunt adevăratele lui sentimente. Firește, nu cunoștea cu exactitate sentimentele lui Henry, nu știa dacă o iubea mai mult pe Penelope decât pe ea, dar voia să-l facă să regrete că a pierdut-o. Voia ca regretul lui să fie pe măsura regretului ei. Voia chiar să-l întreacă pe al ei.

S-a gândit atunci, privind pe fereastra acelei cămăruțe și vânzând informații, care ar fi trebuit să se evapore în aer și care, în schimb, se vor imprima pe hârtie, că nu mai era deloc o neștiutoare. Cândva, nutrise sentimentul că viața îi oferise destulă experiență, ca apoi să descopere că era la fel de naivă ca întotdeauna. Acum însă depășise un anumit hotar, era sigură de asta.

— Cred că acesta ar fi un subiect interesant, domnule Barnard, a spus ea, întorcându-se cu spatele spre fereastră și rezemându-se de pervaz. Dacă îmi mai turnați puțin din cafeaua dumneavoastră fermecată, vă voi ajuta să concepeți articolul.

Davis i-a dăruit zâmbetul lui onctuos și s-a întors spre birou.

Diana a scrutat cu privirea camera caldă și lunguiață, care întruchipa ideea ei de mansardă literară, și a oftat mulțumită.

— Aș începe cam așa: „Încântătoarea domnișoară Diana Holland a fost surprinsă purtând o conversație intimă cu...”

— Ai observat vreo diferență? i-a șoptit Isabelle lui Penelope, care stătea lângă ea la masa lungă a familiei Schoonmaker, exact când li se servea friptura de căprioară udată cu vin de Porto. Purta o rochie din tul în nuanțe de galben-pal, cu dantelă tricotată, care i se revărsa pe umeri și amenința – atunci când se apleca spre Penelope să-i șoptească ceva cu glasul ei adolescentin – să-i intre în farfuria cu cartofi parizieni. Am încălcat vreo regulă? a continuat ea.

Penelope a observat că toate doamnele stăteau pe același rând și – deși ar fi preferat să fi fost așezată lângă Henry – a înțeles stratagema inteligentă a amfitrioanei lor. Prea puține dintre ele ar fi putut s-o eclipseze pe tână domnișoară Hayes, iar faptul că stătea lângă Prudence Schoonmaker îi puneă și mai mult în valoare calitățile, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat lângă un domn. La stânga ei, Isabelle i-a distras atenția pe tot parcursul primului fel, vorbind despre rochii, subiect pe care Penelope l-ar fi considerat interesant în oricare altă zi, dar cu totul fascinant când a venit vorba de modelele preferate ale lui Henry. La dreapta ei, Prudie nu scosese, din fericire, nici un cuvânt încă.

— Este mult mai distractiv așa, a continuat gazda ei.

— Divin, a răspuns Penelope, sorbind din șampanie. În curând, toate celelalte amfitrioane îți vor urma exemplul. Firește, trebuie să fii foarte atentă, căci altfel toți bărbații din New York te vor acuza că le-ai corupt soțiile.

Penelope i-a oferit lui Prudie – care s-a mulțumit să scoată un mormăit inestetic la auzul acestui comentariu – priveliștea uluitoare a umerilor ei albi și frumoși și i-a zâmbit discret Isabellei, care s-a întors spre prietena ei, Lucy Carr, o prezență aproape fantomatică prin paloarea și statura ei uscățivă. Ea era divorțată de câțva timp și stătea acum de cealaltă parte a Isabellei.

— Lucy, ai auzit ce-a zis Penny? Că toți bărbații din New York vor spune că le-am corupt soțiile și...

Pe partea cealaltă a mesei, printr-un buchet de orhidee, Penelope l-a zărit pe Henry. Era prins într-o discuție cu Nicholas Livingston, care putea să vorbească ore în șir despre iahturi, ignorând-o pe tot parcursul serii.

Indiferența lui o sufoca, dar nu i-a subminat hotărârea de a-și duce la bun sfârșit misiunea. Fremăta toată gândindu-se la planul pe care îl concepușe și pe care intenționa să-l pună în aplicare la petrecerea familiei Schoonmaker. Se îmbrăcase pentru această ocazie într-o rochie din voal, care îi încadra bustul cu volănașe vaporoză, și crepe de Chine, care i se revărsa în cascade până la călcâie, acoperindu-i pantofii cu tocuri înalte. Nuanțele roz ale rochiei păreau aproape albe, dar culoarea ei preferată era reprezentată de micile medalioane roșii de la umeri și de sutele de podoabe minuscule care îi decorau tivul. Îi venea extraordinar de bine; Penelope petrecuse toată ziua de ieri la croitoreasă, verificând totul până în cele mai mici detalii.

Servitorii se agitau în jurul mesei somptuoase, iar mirosul de friptură de căprioară i-a întors stomacul pe dos lui Penelope. A strâmbat din nas, în ciuda riscului pe care îl presupunea acest gest – putea să provoace riduri ale pielii. Nu și-a imaginat vreodată că ar fi putut să regrete regulile draconice din vechiul cod al bunelor maniere, dar a ajuns la concluzia că era mult mai benefică așezarea alternativă a oaspeților la masă: bărbat, femeie, bărbat, femeie – compania exclusivistă a femeilor nu constituia o perspectivă agreabilă pentru Penelope. Singura doamnă căreia dorea să-i câștige și să-i păstreze prietenia în momentul acela era Isabelle. Nu avea ce să-i reproșeze acesteia, care făcea tot ce-i stătea în putință ca s-o apropie de Henry. Dar eforturile ei nu erau suficiente, căci – deși Henry stătea în fața ei – nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

Penelope a așteptat răbdătoare pe tot parcursul primelor feluri servite. Și-a verificat imaginea în bolul pentru gheață din argint șlefuit, care se afla printre vasele de flori și tăvile garnisite cu tot felul de aperitive, aranjându-și cu grijă bretonul de pe fruntea înaltă și albă. S-a jucat un timp cu mâncarea din farfurie și și-a poziționat umerii goi în așa fel încât lumina să se răsfângă asupra lor. I-a strâns mâna de câteva ori gazdei sale și a lăsat-o pe doamna Carr să ridice în slăvi viitorul strălucitor pe care Penelope îl va avea în societate, scoțând în evidență faptul că era o plăcere pentru toată lumea să vadă chipuri noi printre ei.

— Și ce mai știi de fratele tău? a întrebat doamna Carr, schimbând stânjenită subiectul, de parcă întrebarea îi stătea de ceva timp pe buze.

Penelope a observat că Isabelle s-a îmbujorat ușor și apoi a redat, într-o versiune prescurtată, povestea pe care i-a relatat-o și gazdei sale la petrecerea de luni. Tocmai primise o telegramă de la Grayson în ziua aceea, așa că a adăugat:

— E în drum spre New York acum, așa că în curând îi puteți adresa personal orice întrebare.

Oaspeții au terminat, în sfârșit, de mâncat și s-au îndreptat cu toții – patruzeci și ceva de oameni ghiftuiți și amețiți de băutură – spre sala de dans.

— Cum ai de gând să-l înveselești pe fiul tău vitreg? a întrebat Penelope, cu un ușor tremur al vocii, imediat ce s-a așezat – între doamna Schoonmaker și doamna Carr – pe canapeaua tapițată cu catifea ruginie din mijlocul sălii de dans.

Și-a ales cu grijă poziția între cele două doamne, căci doamna Carr – cu râsetul ei cristalin și buclele care îi încadrau capul, conferindu-i o înfățișare de leoaică – puneă și mai mult în valoare chipul angelic al lui Penelope. L-a privit cu coada ochiului pe bătrânul Schoonmaker, care stătea sub o frescă cu motive galice, și vorbea cu un bărbat mult prea bătrân pentru gustul ei. Dull Spencer Newburg, la fel de mohorât ca întotdeauna, se afla în apropierea lor, iar Penelope a observat că sora lui, doamna Gore, o privea cu insistență de parcă se gândea să-i încredințeze un rol într-o piesă.

— Nu știi. Lucy, ce să facem ca să-l înveselim?

Doamna Schoonmaker s-a aplecat spre Penelope în timp ce vorbea, odihnindu-și evantaiul de mătase pe genunchii ei.

— Dacă aș fi în locul tău, a răspuns doamna Carr, pe un ton confidențial, aș găsi o metodă prin care să-l conving să danseze cu domnișoara Hayes.

Doamna Schoonmaker și-a încleștat mâinile la auzul acestei sugestii, care era – fără doar și poate – cea la care se gândise și ea.

— Dar dacă nu are chef de dans..., a spus ea, șovăind.

— Prostii!

Doamna Schoonmaker i-a aruncat o privire cu subînțeles, apoi s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat, ca din întâmplare, spre soțul ei, în timp ce voalurile galbene ale rochiei îi foșneau în timpul mersului.

Penelope a văzut cum amfitrioana lor l-a înlăturat pe interlocutorul mai bătrân – era Carey Lewis Longhorn – și i-a adresat câteva cuvinte domnului Schoonmaker. Apoi și-a ațintit privirea asupra tablourilor cu rame aurite de pe peretele opus, lăsându-i timp acestuia să remarce stânjeneala afișată de Penelope pentru că rămăsese singură în public în compania unei femei divorțate. Ea a luat evantaiul Isabellei și și-a ascuns chipul în spatele lui.

— Mă întreb ce poate să vorbească Schoonmaker cu Carey Longhorn. Domnul Longhorn este prietenul meu, firește, dar nu au frecventat niciodată aceleași cercuri..., spunea doamna Carr, deși Penelope abia auzea ce zicea, căci îi urmărea cu coada ochiului pe tatăl și mama vitregă a lui Henry.

Aceștia ajunseseră la o înțelegere și acum se scuza în fața oaspeților lor, străbătând apoi sala împreună spre colțul unde se afla Henry, prins într-o altă discuție cu Nicholas Livingston. Penelope a încremenit. A adoptat ținuta ei caracteristică, în fața căreia nu puteai rămâne indiferent, a agitat de câteva ori evantaiul și a așteptat răbdătoare.

— A fost văzut la operă în compania unei tinere – îți vine să crezi? Ar fi ceva cu totul uluitor să se însoare tocmai acum și cu o fată care i-ar putea fi nepoată!

Penelope nu o asculta însă cu atenție, căci din sala de dans răzbătea acum muzica unui cvartet. A tras adânc aer în piept ca să-și domolească freamătul lăuntric. Și-a închis pleoapele tremurătoare, iar când le-a deschis din nou, l-a văzut în fața ei pe Henry, îmbrăcat în costumul lui negru obișnuit, obturându-i câmpul vizual. În spatele lui, domnul și doamna Schoonmaker îi urmăreau cu atenție; doamna Carr s-a ridicat în picioare, i-a făcut cu ochiul lui Penelope și s-a lăsat atrasă într-o conversație cu domnul Longhorn. Toți invitații din sală, și-a spus Penelope, erau conștienți de faptul că Henry Schoonmaker o va invita pe Penelope Hayes la dans.

— Bună, a spus Henry simplu.

Penelope și-a ținut bărbia în pământ, deși și-a ridicat ochii albaștri spre el.

— Oare nu nopțile ca aceasta îți reaprind în suflet dorul după Elizabeth? Henry și-a mișcat maxilarul, părând să caute cel mai bun răspuns.

— Nu astfel de nopți sunt vinovate.

— Ce n-aș da să fie din nou printre noi! a spus Penelope, oftând, mimând tristețea cu ajutorul umerilor, pe care i-a dus ușor în față.

— Uiți că eu te cunosc foarte bine, a răspuns Henry iute, cu ochi înflăcărați. Și cred că sinceritatea ți se potrivește mult mai bine.

Aluzia la relațiile lor intime i-a provocat o plăcere la fel de mare cum i-ar fi provocat și atingerea mâinilor lui, determinând-o să-i arunce o privire îndrăzneță.

— Așa e mult mai bine, a spus Henry, afișând pe chip un zâmbet resemnat când a luat mâna lui Penelope. Se presupune că ar trebui să dansăm.

Atunci i-a simțit, prin mănuși, atingerea ușoară a degetelor și l-a lăsat să o conducă prin arcada șlefuită din stejar în camera învecinată, unde trei sau patru cupluri se roteau lin. Henry o privea de parcă încerca să-i ghicească gândurile, iar după comentariul lui, ea nu a mai încercat să se ascundă în spatele unei expresii false. Spre deosebire de ultima dată când au dansat, cu multe luni în urmă, mișcările lui trădau acum o oarecare rigiditate, dar îi simțea încă prin rochie ușoara atingere a piciorului.

— Cred că ești foarte afectat, a spus ea în cele din urmă, aplecându-și, gânditoare, capul într-o parte.

— Din cauza lui Elizabeth? Henry a închis ochii și a coborât vocea, deși nu era nevoie. Muzicienii din colț cântau destul de tare, împiedicându-i pe ceilalți dansatori să le audă conversația în timp ce pluteau pe aripile muzicii. Cum aș putea să nu fiu? a continuat el pe un ton blând. Nu toată lumea are o inimă câinoasă ca tine.

— Te înșeli, mi-este îngrozitor de dor de prietena mea. Dar uiți că m-a trădat.

— Penelope! a răspuns Henry, aproape în șoaptă, în timp ce prin fața ochilor i se derulau pereții tapetați în nuanțe de roz ai sălii de dans. Nu cred că asta mai are acum vreo importanță.

— Nu, important este doar că a murit. Și asta este o tragedie.

Henry a rămas tăcut câteva clipe, căutând un răspuns.

— Da, așa este, a spus el în cele din urmă.

— De aceea nu mai flirtezi cu nimeni? Nu mai cauți plăcerile ca altădată? Nu mă mai privești cum o făceai cândva?

— Nu s-ar cuveni, a răspuns Henry, pe un ton domol, dar hotărât.

Atingerea mâinii lui pe spate i se părea aproape imperceptibilă.

— Da, ai dreptate. Penelope simțea cum lumina din sală i se răsfrânge pe obraji, prefăcându-se în mii de granule aurii. Ar fi vrut să nu-i spună totul deodată, deși buzele îi ardeau de dorința de a-i servi vestea pe tavă. Dar nu te-ai mai simți așa dacă ai ști ce știu eu, a adăugat ea.

Vorbeau acum atât de încet, încât au fost nevoiți să se apropie și mai mult unul de celălalt.

— Ce știi, Penny?

— Că Elizabeth trăiește.

Penelope a fost surprinsă să descopere că – în ciuda repetițiilor sale – cuvintele acelea i-au provocat o plăcere atât de mare.

Henry s-a crispat și a strâns-o involuntar, dar a continuat să danseze, cu pași ceva mai repezi.

— Ce vrei să spui?

— Și-a înscenat moartea ca să nu se căsătorească cu tine, a răspuns Penelope, cu un zâmbet triumfător pe buze. Se mișcau mai repede acum, fără să le acorde atenție lui Adelaide Wetmore și Regis Doyle, de care aproape s-au ciocnit în timpul dansului. Iar eu *am ajutat-o*.

— Tu...? Și unde este acum? a întrebat-o Henry, cu ochii mari, scăpărând scânteii.

O privea cu intensitate, neștiind ce să creadă.

— În California. Se pare că nu te iubea deloc, Henry. Se pare că...

— Adică nu a căzut în râu? a întrerupt-o Henry.

Clipea repede și vorbea cu o voce șoptită și cam buimacă pe care Penelope nu i-o cunoștea.

A clătinat din cap, satisfăcută, spunându-și în gând: *L-am lăsat fără grai*.

— Vrei să spui că este teafără și nevătămată?

— Da, este...

Nimic nu a lăsat să se întrevadă dacă Henry a sesizat iritarea din tonul lui Penelope. Expresia mohorâtă pe care o afișa pe chip de luni bune a dispărut dintr-odată, iar în ochi i-a apărut un licăr ștregăresc. S-a oprit și i-a dat drumul partenerei sale, gest care i-a determinat și pe ceilalți dansatori – spre groaza lui Penelope – să încremenească pe ringul de dans ca să privească spectacolul care se derula în fața ochilor lor. Henry le-a aruncat o privire fugară celorlalte cupluri și nu a făcut nici un efort ca să-și ascundă zâmbetul. I-a luat mâna lui Penelope și i-a sărutat-o.

— Trebuie să ajung în altă parte..., a fost singura scuză pe care i-a oferit-o înainte de a ieși în fugă din cameră.

— Sper că se simte bine, a spus Adelaide, în timp ce partenerul ei, domnul Doyle, îi ținea încă mâna dreaptă în poziția de dans în care încremeniseră.

Privirea pe care i-a aruncat-o îi trăda însă tristețea provocată de faptul că a pierdut șansa să danseze cu tânărul stăpân al casei.

Genele negre și fremătătoare ale lui Penelope îi oglindeau iritarea din ce în ce mai mare. Toți oamenii din jurul ei priveau înmărmuriți. Nu-și amintea să mai fi trăit vreodată o perioadă când își vedea toate dorințele spulberate așa cum se întâmpla acum. Simțea încă mirosul lui Henry, aroma de coniac

și de țigări, parfumul apei de colonie și atingerea ușoară a mâinilor lui. Dar simțea și mai acut umiliința de a fi părăsită pe ringul de dans, printre oamenii ce-i erau inferiori, lăsând-o cu inima frântă și cu un plan măreț spulberat.

Afară începuse să ningă lin, iar zăpada cădea molcom pe casa familiei Schoonmaker din Fifth Avenue. Aerul era mai cald decât se așteptase Henry, iar fulgii moi i se topeau pe nas ca în timpul unei burnițe mărunte. Pe trotuarul pe care mergea cu pași veseli și ușori se așternuse o pătură albă, dantelată. În doar câteva clipe, lumea întreagă se schimbbase. Înțelegea acum misterul acelei ultime priviri pe care i-o aruncase logodnica lui – nu era privirea unei fete care a ales moartea, ci o altă viață, o viață care îi permitea surorii ei să trăiască împreună cu bărbatul pe care îl iubea. A trecut deja de birarii care își așteptau înfrigurați clienții, încălzindu-se cu câte o gură de băutură, și s-a îndreptat spre Gramercy Park.

Numărul 17 a fost pentru el la început adresa unde a locuit Elizabeth, un loc unde venea din obligație, iar mai târziu, copleșit de povara propriului comportament indecent. Înainte, a fost doar un punct de reper în cartierul rezidențial unde locuia nobilimea vechiului New York, înrădăcinată în concepții din ce în ce mai învechite. În seara aceea de marți, adresa avea o singură semnificație – era locul unde se afla casa Dianei. Din punctul lui de vedere, toate celelalte clădiri puteau să ardă până în temelii. Sentimentul apăsător care îi tulburase sufletul până atunci dispăruse ca prin minune. Cauzele acestuia – moartea lui Elizabeth, propria-i vinovăție, fragilitatea tinereții și imposibilitatea de a se căsători cu singura fată care i-a stârnit această dorință – s-au spulberat doar în urma câtorva cuvinte. Unei singure persoane ar fi dorit Henry să-i împărtășească o asemenea veste minunată, iar aceasta era sora logodnicei lui care nu murise.

Nu știa cât i-a trebuit să ajungă la destinație. Părea să fi pierdut noțiunea timpului, deși drumul a durat parcă o veșnicie, pentru că undeva – între clădirea din calcar de pe Fifth Avenue și casa din Gramercy Park – o baghetă magică părea să-i fi șters toate greșelile, iar el era din nou un om fără regrete. Ultima și singura dată când a intrat în dormitorul Dianei a făcut-o escaladând spalierul, dar acum eul lui imprudent a pus iar stăpânire pe el, determinându-l să se îndrepte direct spre ușa de la intrare, care a cedat imediat la simpla lui încercare de a o deschide. Nu a mai avut nevoie de o altă invitație, așa că a intrat în holul întunecat. A urcat treptele la etaj și acolo, fără să mai acorde atenție detaliilor, a ales camera pe sub ușa căreia

răzbătea o rază de lumină. Nu și-a mai bătut capul să ciocăne. A apăsat pe clanță și a intrat.

Cămăruța era scăldată într-o lumină difuză și caldă, care se răsfrângea asupra pereților cu decorațiuni din damasc, asupra bibliotecii și covorașului din blană de urs din fața șemineului neîncălzit. Lângă el, era un fotoliu vechi, unde Diana, printre voaluri de dantelă albă, încadrată de buclele ei castanii, bogate, stătea cu ochii pironiți într-o carte. Și-a închipuit, probabil, că cea care i-a deschis ușa era servitoarea ei, căci nu și-a ridicat privirea din paginile cărții. Picioarele i se iveau de sub o plapumă veche, iar ochii îi alergau pe rândurile romanului, de parcă nimic nu era mai important în lume. După ce a terminat paragraful, a lăsat cartea în poală și și-a ridicat privirea. Când și-a dat seama că nu servitoarea ei a intrat în cameră, a făcut ochii mari și a deschis gura, gata să strige.

Henry a ajuns imediat lângă ea și i-a pus mâna la gură.

— Nu țipa! i-a spus el pe un ton blând.

Ea a făcut ochii și mai mari, dar blândețea vocii lui a alungat puțin din neliniștea și uimirea care se citeau în ei.

— Nu înțeleg ce căutați aici, a spus ea în cele din urmă, cu aceeași voce șoptită.

— Sunt aici, a răspuns el, cu un glas ce-i trăda fericirea pentru norocul imens pe care îl avea.

I-a dăruit atunci un zâmbet generos, care spera să-i reflecte bucuria.

Ea continua însă să-l privească la fel de uimită.

— Asta o văd deja.

— Di...

Henry s-a așezat într-un genunchi și i-a luat mâna, dar ea și-a retras-o iute.

— Ultima noastră întâlnire n-a prea lăsat loc pentru prietenie, domnule Schoonmaker. Dacă v-ați gândit că aveți șansa să mă seduceți într-o noapte întunecată, vă asigur că v-ați înșelat.

Tonul tăios și rece al Diane i-a luat prin surprindere pe Henry, care a ezitat și a încercat să apeleze la experiența lui vastă, sperând că va reuși să iasă din impas. Dar nu se mai confruntase niciodată cu o situație ca aceasta. A deschis gura de câteva ori, dar nu a rostit nici un cuvânt. A hotărât să încerce să-i ia din nou mâna într-a sa, iar ea l-a lăsat – nu fără o ușoară reținere – și apoi, și-a găsit, în sfârșit, cuvintele.

— Elizabeth trăiește, a spus el.

Diana a închis cartea pe care o ținea în poală și s-a ridicat brusc în picioare. Nu și-a retras mâna dintr-a lui – un semn bun, și-a spus el, mulțumit – dar a continuat să-l privească iscoditoare.

— Știu, a șoptit ea în cele din urmă, pe un ton mult mai cald.

— Știi? a întrebat-o Henry, cu uimire, dar și cu bucurie în glas. Dar în dimineața aceea, după ce ai venit la seră... am văzut-o pe Elizabeth... mi-am închipuit că... nu a mai vrut să trăiască...

— Nu, a spus Diana, precaută. Trăiește. Și cred că e fericită.

— Atunci, totul se aranjează de la sine, nu înțelegi? Dacă n-a murit, dacă n-a vrut niciodată să se căsătorească cu mine, iar căsnicia noastră ar fi fost o greșeală cumplită, atunci noi doi putem fi împreună. Tu și cu mine... Cuvintele au rămas suspendate în aer, iar el și-a dus gândul mai departe, în tăcere, ridicând doar din sprâncenele negre. A realizat că îl durea genunchiul din cauza poziției în care stătea, așa că s-a așezat pe podea lângă fotoliul ei. Ar fi trebuit să-mi spui totul cu mult timp în urmă, a continuat el.

Obrajii Diane au căpătat din nou tonuri trandafirii, dar îl privea la fel de circumspectă. Simțea o durere aproape insuportabilă acum, când o vedea acolo, în micul ei dormitor, cu pereții în nuanțe de roz-portocaliu, străjuți de rafturi cu cărți, camera în care și-a petrecut copilăria.

— Este un secret. I-am promis lui Elizabeth că nu-l voi dezvălui nimănui. Dacă ar afla cineva... Și-a tras din nou mâna dintr-a lui și și-a acoperit gâtul cu gulerul din dantelă al halatului. Cum ai aflat?

— Mi-a spus Penelope. Acum o jumătate de oră. Mama mea vitregă a organizat un dineu și...

— Ce e între tine și Penelope? a întrebat Diana, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre patul îngust, a cărui tăblie era tapițată cu mătase roz-pal.

Nu-i trecuse prin minte faptul că Diana ar putea fi geloasă pe Penelope. Cu toate acestea, senzația de libertate și ușurare îi domina sufletul cu aceeași intensitate. S-a ridicat în picioare și și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei. A privit-o îndelung, cu o expresie gravă, susținându-i privirea cu o dragoste reținută.

— Nu e nimic între mine și Penelope, a declarat el.

— Nimic? a spus Diana cu amărăciune în glas. Cum să te cred? Nu sunt oarbă și nici complet neștiutoare. Am remarcat cum te privește. Și știu ce a fost între voi.

— Felul în care mă privește nu ilustrează adevăratele mele sentimente. Nu simt nimic pentru ea, doar ți-am spus asta. N-am fost întotdeauna sincer cu tine? a continuat el pe un ton domol. Eu ți-am spus ce a fost între mine și Penelope, așa că de ce te-aș minți acum?

— Pentru că ești un ticălos.

Chipul Diane îi trăda mânia, dar vorbea cu respirația întretăiată, iar inima părea să-i fi încetat să mai bată. Henry vedea că ducea o luptă cu ea însăși și nu știa ce să mai creadă. A continuat s-o privească cu ochii lui scrutători și sinceri și apoi s-a îndreptat spre ea. I-a luat fața în mâini și i-a sărutat gura întredeschisă.

Sărutul părea să nu se mai sfârșească, iar când el i-a pus capăt, ea a șoptit:

— Nu ești un ticălos.

— E în regulă, a spus Henry, jucându-se cu una dintre buclele ei. Sora ta trăiește, Di, și asta înseamnă că nu s-a întâmplat nici o tragedie, nu trădăm pe nimeni. Dacă vrem, putem să...

L-a întrerupt clopoțelul de la intrare, care a tulburat – încet, dar sigur – liniștea casei.

Diana a scrutat camera cu privirea, apoi și-a fixat ochii asupra lui. Când clopoțelul a răsunat pentru a treia oară, chipul îi oglindea teama.

— Poate că e Elizabeth.

— Elizabeth? Lui Henry i se părea puțin probabil, dar – cum ultimele vești i-au clătinat certitudinile – nu putea să înlăture nici o variantă. Dar n-ar intra singură? Eu așa am făcut și n-am nici o legătură cu...

Posibilitatea de a fi găsită în compania unui bărbat cu care nu era nici logodită, nici căsătorită ar fi pricinuit oricărei alte fete valuri de autoincriminări și ar fi făcut-o să-și frece mâinile de disperare la perspectiva reputației sale distruse. Dar nu era cazul Diane. Ea s-a mulțumit doar să-și muște buza și să-și înalțe gâtul alb, precum cel al unei lebede, apoi l-a luat pe Henry de mână și l-a condus la ușă. A deschis-o ușor și au ieșit, în tăcere, din cameră. Au străbătut holul, Diana trăgându-l pe Henry după ea și strângându-l de mână cu încredere și tandrețe. S-au oprit chiar în capul scărilor, ascunși în umbra unui zid. O lumină s-a aprins în hol.

— Domnule Cairns – a spus o voce de femeie, pe care Henry nu a recunoscut-o – nu v-am mai văzut de atâta amar de vreme! Ce vânt vă aduce aici în toiul nopții?

Diana s-a uitat la el, iar Henry a distins, prin întuneric, cum buzele-i rotunde se mișcau în tăcere:

— Mătușa Edith, i-a șoptit ea.

— Vă cer iertare pentru deranj, doamnă Holland. Abia am sosit de la Boston. Aș fi venit la o oră mult mai potrivită dacă vremea nu s-ar fi înrăutățit. Voiam să vă fac o vizită încă de când am auzit de dispariția nefericită a domnișoarei Elizabeth, dar afacerile m-au reținut. Am aflat de curând de problemele cu care vă confrunțați și...

— Vă rog, domnule Cairns, nu trebuie să vă justificați. O să-i spun servitoarei să vă pregătească patul. Între timp, poftiți în sufragerie! Doamna Holland este bolnavă și nu vă poate primi. Dar o voi chema pe domnișoara Di și...

Edith a continuat să vorbească la parter, dar când și-a auzit numele, Diana s-a întors, speriată, spre Henry. S-a apropiat de el, fără un motiv anume, și și-a ridicat bărbia. Umbrele care îi cădeau pe chip îi accentuau și mai mult dorința de a o vedea mai bine, astfel că a trebuit să-și arunce privirea în altă parte ca să n-o ia în brațe și să nu-i strivească trupul firav cu îmbrățișările sale.

— Trebuie să pleci, i-a șoptit Diana.

— Știu. Dar mă voi întoarce curând. Voi veni în fiecare zi în speranța că te voi găsi singură.

— Bine, a spus ea, arătându-i cu tristețe camera ei. Spalierul...

Henry mai ieșise și altă dată din dormitorul Diane coborând pe spalier și aventura se încheiase cu vânătași, zgârieturi și amânarea unei nunți.

— Nu, nu mai accept varianta asta, a spus el, zâmbindu-i, în ciuda pericolului care îi pândea.

Diana și-a încleștat buzele și l-a săgetat cu privirea.

— Atunci, scările servitorilor, a spus ea, arătându-i ușa.

Henry fusese atât de absorbit de frumusețea pielii și de strălucirea ochilor ei, încât nu observase că discuția de la parter se încheiase, iar pe scări se auzea un zgomot de pași. S-a îndreptat iute spre ușa pe care i-o arătase Diana și – fără să mai aibă prilejul de a mai arunca vreo privire înapoi – a coborât treptele înguste și neluminate ale servitorilor. Atenția îi era atrasă de sunetele pașilor de deasupra, motiv pentru care surpriza peste care avea să dea în bucătărie avea să fie cu atât mai mare. Căci în clipa în care a ajuns acolo, a văzut spatele unei servitoare îmbrăcate într-o rochie simplă și neagră, care stătea aplecată peste o sobă.

Era obosită – lucru evident după umerii ei gârboviți – și își prinsese părul în pripă. Probabil că o trezise clopoțelul de la intrare și acum făcea ceaiul și aranja tava cu o lentoare care nu i-ar fi fost tolerată în timpul zilei sau în altă casă. Henry s-a lipit de zid și a pășit cu grijă pe scândurile vechi din lemn ale podelei. Sângele îi pulsa în vene, iar gândurile îi zbârnâiau în cap, întrebându-se cum de nu-i trădau prezența. Dar ea își vedea mai departe de treburile ei, cu aceeași lentoare, iar Henry a reușit să se strecoare, neobservat, pe hol.

Foaierul era luminat de o lampă cu gaz, dar nimic nu trăda prezența cuiva. Henry s-a mișcat iute și s-a trezit imediat în aerul nopții, trecând de porțile din fier ale parcului, acoperit acum cu o pătură groasă și albă de zăpadă, și îndreptându-se, cu pași hotărâți, spre nord. Mergea cu respirația întretăiată, fericit că a trecut neobservat. Doar cu câteva clipe în urmă, el și aleasa inimii lui fuseseră în mare pericol, dar acum pericolul trecuse. Acest lucru i-a înseninat și mai mult sufletul și i-a reamintit că lumea întreagă era a lui. Nu se mai simțise de mult atât de liber.

A traversat strada, acoperită de un strat alb de zăpadă, ce se reflecta în lumina purpurie a felinarelor, și și-a continuat drumul. La un moment dat, s-a întâlnit cu un grup de bărbați, înfodoliți în paltoane și fulare, cântând cât îi țineau puterile: „Cerul și pământul cântă împreună! Cerul și pământul cântă împreună! Cerul și pământul cântă împreună!” S-a oprit și i-a privit, gândindu-se pentru o clipă că Dumnezeu i i-a pus în cale ca să dea glas bucuriei sale lăuntrice. Unul dintre bărbați l-a văzut pe Henry, l-a luat de braț și l-a integrat în grupul lor, îndreptându-se apoi împreună spre Fifth Avenue.

— Nici nu mi-am dat seama că se apropie Crăciunul, a spus Henry, după ce au terminat de cântat.

Nu i-a recunoscut pe nici unul dintre ei, deși erau destul de bine îmbrăcați. Veneau de la o petrecere și acum se duceau la alta.

— O, da, mâine e deja 20 decembrie, a răspuns cel care l-a atras în grup, scoțând din haină o butelcuță metalică. Și asta ne oferă pretextul să bem niște coniac – te rog, servește! a adăugat el, bălmăjind ultimul cuvânt.

— Cu plăcere, a răspuns Henry, luând sticla și sorbind bucuros din ea în cinstea zeiței Fortuna care îi alungase necazurile și i-o dăruise pe aleasa inimii sale.

— Spune, prietene, a continuat bărbatul, pe un ton binevoitor, mai știi și alte colinde?

Henry mai fusese la colindat, dar în momentul acela, nu-și amintea alt colind în afară de *Joy to the World*, lucru pe care l-a și recunoscut.

La auzul confesiunii lui, petrecăreții au început să țipe voioși și au luat cântecul de la capăt. Câtau mai tare de această dată, iar mesajul colindului a căpătat acum alte valențe pentru Henry. A mai luat o înghițitură de coniac și s-a alăturat corului de colindători, străbătând împreună bulevardul și gândindu-se la Diana, la buzele ei dulci și la viitorul lor împreună.

Când Diana a intrat în sufrageria familiei sale, într-o seară târzie de marți, a adoptat o ținută demnă de sora ei mai mare. Purta o rochie simplă și neagră, care îi puneă în valoare talia subțire, dar îi ascundea celelalte calități fizice, și își strânsese părul pe care îl lăsase liber toată seara. A pășit cu demnitate pe covor, îndreptându-se spre șemineul rece, unde mătușa Edith o aștepta, pregătită parcă pentru un rol. Avea nevoie de câteva trucuri – Diana o știa prea bine – ca să-și ascundă trăirile ce-i tulburau sufletul. Henry o iubea, iar trupul îi fremăta de emoție.

— Domnule Cairns, a spus ea, întinzându-i mâna, dar retrăgându-și-o înainte ca el să i-o sărute. Snowden Cairns fusese partenerul de afaceri al tatălui ei, un om care căuta uneori aventura. *Sărmanul!* și-a spus ea. O privea cu o expresie gravă și admirativă, și era conștientă de faptul că lumina se răsfângea asupra pielii ei ca apusul de soare în apele râului Hudson și avea ochii mari și insondabili. A trecut atât timp! a continuat ea.

— Un lucru pe care îl regret nespun. Sper că ați primit scrisorile mele de condoleanțe pe care le-am trimis după moartea tatălui dumneavoastră. Abia recent am aflat și vestea dispariției timpurii a surorii dumneavoastră. Vă rog să mă iertați pentru că nu am putut să ajung la înmormântări... Am călătorit foarte mult și uneori este foarte greu să te întorci pe Coasta de Est, chiar și în împrejurări atât de nefericite.

Diana i-a făcut semn să se așeze, ea ocupând scaunul Bergère, îngălbenit de vreme, din spatele celui pe care stătea mătușa ei. Snowden continua să reverse amabilități referitoare la familia ei, dar îi era greu să-l urmărească. Bărbatul părea sincer și bine intenționat și – deși se gândise adesea la el ca la prietenul tatălui ei – nu părea atât de bătrân ca să joace acest rol. Avea nasul mic și îndesat, ochii verzi-cafenii depărtați fiind umbriți de niște sprâncene groase și drepte. Nu era urât, în ciuda faptului că tenul său trăda orele îndelungate petrecute în soare și în vânt. Părul bogat și extraordinar de blond era pieptănat cu grijă, conferindu-i o înfățișare elegantă și atrăgătoare. Dar nu era Henry. Și tot el era vinovat pentru faptul că nu se afla acum în compania iubitului ei.

Retrăia senzațiile uluitoare ale acelui sărut neașteptat când a observat că vizitatorul ei stătea încă în picioare.

— Cum se simte mama dumneavoastră? a întrebat el, pe un ton blajin și grijuliu.

— Este foarte bolnavă, a răspuns Diana, mai iritată decât ar fi vrut să se vadă.

S-a uitat la mătușa ei, de parcă aștepta ca aceasta să-i confirme spusele; Edith și-a plimbat privirea îngrijorată de la Diana la domnul Cairns și apoi a încuviințat grav din cap.

— Nici nu-i de mirare..., a răspuns el, gesticulând. Este îngrozitor de frig aici. Mă întreb cum de nu v-ați îmbolnăvit și dumneavoastră.

— Nu..., a spus Diana, îmbujorată, ezitând. Nu ne așteptam să avem oaspeți atât de târziu în noapte.

I-a surprins privirea lui Snowden ațintită asupra raftului gol din alamă, unde erau depozitate cândva lemnele de foc. Ar fi vrut să-i spună că problema era rezolvată – că făcuseră focul în camera mamei ei, în bucătărie și chiar în odaia ei, datorită ingeniozității *sale* – dar acest lucru ar fi suscitat întrebări referitoare la proveniența banilor. Iar călătoria ei în East Sixteenth Street trebuia să rămână un secret. Aveau foarte multe datorii la compania furnizoare de lemne, iar câștigurile ei erau insuficiente ca să le acopere în totalitate, astfel încât Claire era obligată să facă economie. Aștepta să vadă cât intenționa Snowden să rămână la ei înainte de a irosi în foc vreun lemn.

— Domnișoară Diana, dacă îmi permiteți, a continuat Snowden, îndreptându-se spre ea și ghemuindu-se lângă scaunul ei. Această apropiere nu-l făcea deloc mai atrăgător. Am auzit că vă confrunțați cu unele greutăți și, deși îmi vine greu să cred acest lucru, fiind martorul bunăstării dumneavoastră în trecut, aș vrea să vă ajut cu tot ce-mi stă în putință. Nu trebuie să vă arătați mândră față de mine.

Apoi, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat încet spre ferestrele înalte care dădeau spre stradă. A ciocănit ușor în geam, iar Diana a zărit afară o trăsură. Câteva minute mai târziu, valetul lui Snowden aprindea focul. În clipa aceea, gândurile Diane erau prea răvășite ca să se întrebe de ce domnul Cairns transporta lemne de foc în trăsura lui. Valetul era îmbrăcat la fel ca stăpânul lui – cu pantaloni comozi, cafenii, și o vestă uzată din piele neagră. Spre deosebire de acesta însă, Snowden purta o cămașă gri de mătase, nu din bumbac gros, iar Diane nu i-a scăpat brățara de aur de la manșetă, în care se reflecta lumina.

— Așa mai merge, a spus oaspetele ei, când focul ardea vesel în șemineul mare din marmură. Diane îi era cald acum, dar schimbarea de

temperatură nu-i distrăgea deloc atenția de la polul magnetic spre care se îndreptau toate gândurile ei. Mai sunt lucruri care lipsesc, dar mă voi ocupa eu de toate. Acum însă trebuie să vorbesc cu mama dumneavoastră.

Diana și-a ridicat privirea rătăcită din mâinile pe care le ținea încleștate.

— Poftim?

— Este de o importanță covârșitoare.

— Ce anume?

— Să vorbesc cu mama dumneavoastră.

— Aha! a spus Diana, ridicându-se în picioare, speriată puțin de gândurile ei care o luaseră razna în prezența unui străin și a mătușii sale. Păi..., a continuat ea, încercând mai mult să găsească o cale de scăpare.

— Nu cred că doamna Holland poate să vă primească, a spus Edith, aranjându-și mânecile rochiei din mătase, cu reflexe vineții, care se odihneau pe brațele moi ale scaunului.

— Mă duc să văd dacă vă poate primi, a intervenit Diana înainte ca Snowden să mai spună ceva.

I se ivise ocazia să iasă din cameră și nu avea de gând s-o rateze.

— Vă mulțumesc, a spus Snowden, înclinându-se ușor.

Diana a găsit-o pe mama ei în aceeași poziție în care o lăsase ultima dată când o vizitase. Stătea în pat, cu perdelele trase și cu capul rezemat de o grămadă de perne albe. Dar reușise cumva să-și aranjeze părul și să-l ascundă sub boneta neagră pe care o purta. Avea ochii deschiși.

— Ce e, Diana? a întrebat-o ea, fără să se prefacă surprinsă.

— Domnul Cairns, prietenul tatei, ne-a făcut o vizită. Este jos și vrea să vorbească cu tine...

Cuvintele au rămas suspendate în aer în clipa în care a auzit ușa deschizându-se. S-a întors, ușor iritată, și l-a văzut pe cel despre care vorbea, îmbrăcat în hainele lui pe jumătate rustice, pe jumătate elegante, intrând în cameră. Era un adevărat atac la pudoare ca un bărbat să pătrundă în dormitorul unei femei, astfel încât până și Diana s-a simțit indignată.

— Doamnă Holland, a început el, nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru că nu am putut să vă transmit personal condoleanțe pentru pierderea soțului și a fiicei dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, domnule Cairns. V-am citit scrisorile și vă împărtășesc sentimentele.

— Bine. Sper că nu veți considera o impertinență din partea mea dacă vă voi spune că am aflat despre problemele financiare cu care vă confrunțați

și că am venit să vă spun că nu cred o iotă din tot ce se zvonește. Dacă îmi permiteți, doamnă Holland, acest lucru nu poate fi posibil. Aș vrea să vă ofer ajutorul meu în această chestiune. A ezitat, apoi a scos din interiorul vestei un plic. V-am adus un cec.

Diana, care a rămas supusă la căpătâiul mamei sale, a simțit cum îi sare țandăra. Nu era nevoie de serviciile lui, ar fi vrut ea să spună, de vreme ce se găsisse deja o soluție pentru toate problemele lor. Iar soluția avea un chip mult mai chipeș decât cel al lui Snowden Trapp Cairns. I-ar fi plăcut să-i refuze ajutorul pe un ton cât mai tăios cu putință, dar s-a văzut din nou redusă la tăcere de propriile ei indiscreții.

A descoperit însă cu bucurie că mama ei nutrea gânduri asemănătoare.

— Nu putem să vă acceptăm gestul caritabil, domnule Cairns, deși vă mulțumesc pentru vizita dumneavoastră.

— Dar nu este vorba despre caritate, a spus domnul Cairns, pe un ton grav. Este vorba, de fapt, despre niște bani pe care vi datorez de ceva timp. Și nici nu este o sumă prea mare. Mă refer la procentul care i-ar fi revenit soțului dumneavoastră dintr-o afacere comună de succes, în Klondike. Așadar, dacă nu acceptați banii, mă văd în postura de a mă declara hoț.

Diana i-a dăruit ceea ce considera un zâmbet îngrozitor de mieros.

— Domnule Cairns, a început doamna Holland, încercând să protesteze neconvingătoare.

— Insist, a întrerupt-o, hotărât, Snowden.

— Mulțumesc, a spus doamna Holland în cele din urmă, acceptând cecul cu o umbră de umilință, care – în ciuda stării ei de slăbiciune – trebuie să fi fost greu de simulat. Când l-a pus pe noptieră, o expresie de ușurare i s-a oglindit pentru o clipă pe chip. Cât timp intenționați să stați în oraș?

— În prezent, nu am obligații în altă parte și – dacă îmi permiteți, doamnă Holland – aș vrea să arunc o privire peste documente. Mi se pare ridicol ca situația dumneavoastră financiară să fie atât de proastă precum se spune... Snowden a ezitat, cu un licăr în priviri. Sau cum credeți dumneavoastră că este.

— Vă mulțumesc pentru bunăvoința dumneavoastră, dar am analizat deja toate actele și situația este într-adevăr cumplită. Dar acest lucru nu are nici o importanță – puteți să rămâneți la noi cât timp stați în oraș.

Snowden s-a înclinat, lovindu-și călcâiele.

— Vă mulțumesc la rândul meu, doamnă Holland. Vom discuta mâine mai pe larg despre toate astea. Acum v-am deranjat însă destul. Mă duc să

vorbesc cu servitoarea. Îmi va rezerva un loc unde să nu provoc prea mult deranj. S-a oprit atât cât să-i ia mâna Dianei, deși nu a mai încercat să i-o sărute. Noapte bună, domnișoară Diana, i-a spus el, în cele din urmă, susținându-i privirea.

— Noapte bună, a răspuns aceasta, pe un ton slab.

S-a simțit ușurată când l-a văzut ieșind din cameră. Asta însemna că va putea fi din nou singură cu gândurile ei, unde exista un singur punct de atracție – Henry.

Ușa s-a închis și a simțit atunci mâna rece a mamei ei pe încheietura sa.

— Di! a spus ea.

— Da, mamă, a răspuns Diana, rezemându-se de pat și privind-o pe mama ei odihnindu-se între perne.

— Acum ești obosită, draga mea, dar mâine te rog să fii drăguță cu domnul Cairns, da?

Diana nu știa ce expresie să adopte. A înțeles, firește, ce voia mama ei să spună prin „a fi drăguță”. Voia să fie drăguță așa cum nu fusese nici cu domnul Coddington, nici cu domnul Newburg și nici cu domnul Cutting. Dar în acel moment, Diana nu-și imagina ca altcineva să-i mai trezească interesul așa cum o făcuse Henry.

Legănatul trenului l-a liniștit pe Will, căci atunci când Elizabeth s-a trezit cuibărită în brațele lui, l-a văzut dormind liniștit, cu chipul lui angelic. Resturile prânzului din ziua aceea dispăruseră de pe măsuta din fața canapelei lor tapițate cu catifea roșie, iar când și-a aruncat privirea pe fereastra cu toc din alamă a văzut că se lăsase întunericul. Sau erau primele ore ale dimineții? Era fie târziu în noapte, fie dis-de-dimineată, dar în orice caz, însoțitorul nu i-a mai deranjat ca să le pregătească cușeta. Nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă, așa că era firesc să cadă pradă somnului, legănată de tren. Elizabeth a închis ochii, apoi i-a deschis din nou.

S-a ridicat brusc în capul oaselor și apoi în picioare. Will s-a mișcat, dar nu s-a trezit. Își simțea umerii încordați și gura uscată. Trecuseră oare de gara din Oakland? Dacă așa stăteau lucrurile, pierduse șansa de a-și mai ajuta familia – acolo, știa de la Denny unde se aflau casele de amanet, dar în alte orașe, unde le va mai găsi? Nu știa nici cât va staționa trenul în alte gări. I se părea imposibil să-și mai ducă planul la bun sfârșit.

A ieșit pe hol, căutând un chip prietenos, dar peste tot domnea liniștea. Când a ajuns în ultimul vagon, a văzut prin fereastră un bărbat bine îmbrăcat care fuma. Era atât de îngrijorată, încât a intrat în cușetă și i s-a adresat străinului cu un ton aspru, pe care altădată l-ar fi catalogat drept nepoliticos.

— Am trecut de Oakland? l-a întrebat ea.

— Da, acum câteva ore, i-a răspuns bărbatul, întorcându-se spre ea. Răspunsul a mâhnit-o atât de tare, încât nu l-a recunoscut pe interlocutorul ei decât în clipa în care acesta i-a rostit numele. Domnișoara Elizabeth Holland, a spus cu emfază Grayson Hayes.

Și-a ațintit privirea asupra bărbatului din fața ei și l-a recunoscut pe fratele mai mare al lui Penelope. Deși nu-l văzuse de aproape patru ani, avea un chip pe care nu-l puteai uita cu ușurință.

Avea pomeți înalți și plați, la fel ca sora lui, nas acvilin și o mustață subțire, conturată parcă cu creionul. Ochii albaștri, precum cei ai surorii sale, erau poziționați prea aproape unul de celălalt: dintr-un motiv pe care Elizabeth nu și-l putea explica, acest lucru îi conferea un aer viclean.

Apoi și-a amintit că era „moartă”.

El o privea de parcă îi cunoștea toate secretele, deși expresia lui putea fi la fel de bine o metodă de intimidare tipică familiei Hayes. La urma urmei, fusese plecat peste hotare, dar moștenise caracteristica neamului său – egocentrismul. Ar fi putut să știe totul sau nimic despre ea. Lui Elizabeth nu-i plăcea însă privirea cu care o țintuia.

Trăsăturile i se aspriseră de când îl văzuse ultima oară, la o petrecere organizată în casa familiei Hayes din Washington Square, unde îi făcuse onoarea de a o invita la dans – ea era foarte tânără pe atunci, iar el unul dintre cei mai râvniți celibatari – dar o abandonase în toiul valsului ca să danseze cu Isabelle De Ford. Era mai solid acum; nu mai era nici pe departe un băiețandru. Felul în care își aranjase părul îi amintea de Henry. Cu toții se pieptăneau așa – băieții de bani gata care aruncau lumii întregi priviri condescendente.

— Cred că m-ați confundat, a spus ea pe un ton rece.

Apoi a rupt-o la fugă prin vagoane până când a ajuns la Will. Grayson Hayes nu a urmărit-o – s-a tot uitat înapoi în timp ce fugea și când a ajuns în cușetă, a început să-l zgâlțâie cu putere pe Will. El a deschis, încet și leneș, ochii, zâmbindu-i când a văzut-o. După câteva clipe, a întrebat-o ce s-a întâmplat.

— Trebuie să coborâm din tren, a spus ea, cu vocea tremurândă. Știa că – dacă nu va trage adânc aer în piept – se va prăbuși. Will i-a înțeles freamătul lăuntric, căci o privea cu o expresie gravă. Trebuie să coborâm cât mai curând cu putință.

După vizita soldată cu un eșec zdrobitor pe care i-a făcut-o lui Penelope Hayes, Lina a ieșit rareori din camera ei mică, dar splendidă de la hotel. Și i se părea cu atât mai frumoasă odată cu trecerea timpului. Stătea la micul birou, din lemn lustruit, și privea patul din același lemn lustruit, acoperit cu o cuvertură albastră, care se asorta cu tapetul presărat cu crini. Se gândea cu tristețe că în curând va trebui să adoarmă fără adăpostul tavanului cu margini aurii. A aruncat o privire amară lustrei elegante, cu abajururi albe, în formă de U, care semănau cu un buchet de lalele, cu tulpini din alamă. Ieșise din cameră doar ca să ia micul dejun și ca să citească ziarul, dar nici de această dată nu își descoperise numele în paginile lui. Ca să se autopedepsească, s-a culcat flămândă. Nutrise speranțe prea mari și asta îi adusese pieirea. Dacă s-ar fi mulțumit să dobândească eleganța și manierele unei doamne și apoi ar fi pornit imediat în căutarea lui Will, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar ea a vrut să se afișeze în înalta societate și să câștige admirația elitei mondene, și această dorință deșartă i-a adus prăbușirea.

Era miercuri. Vineri se va trezi în stradă.

Acum fiecare sunet părea să prefigureze evacuarea ei din hotel. Chiar și cea mai ușoară bătaie în ușă. Și-a ridicat privirea și a clipit în direcția de unde se auzise sunetul. S-a întrebat pentru o clipă de ce personalul hotelier nu dăduse deja buzna peste ea ca s-o dea afară, apoi și-a dat seama că trebuia să-i lase să intre. S-a dus la ușă și a deschis-o precaută. Nu era nimeni de la hotel – doar Tristan, care o privea cu ochii lui căprui și calzi. El și-a scos pălăria, dezvăluindu-și părul în nuanțe deschise la culoare, care îi crescuse puțin cam mult și pe care îl dăduse pe spate, conferindu-i un aspect ușor ștrengăresc. O domina cu înălțimea lui și îi zâmbea din colțul gurii.

— Te-au lăsat să intri? a întrebat ea, vădit uimită.

Cum reușise să înșele vigilența personalului hotelier depășea puterea ei de înțelegere, dar și-a dat seama – citindu-i simpatia în ochi – că nu o mai interesa prea mult. Nu se întrebese până atunci dacă Tristan era sau nu autorul jafului, dar felul în care o privea și gesturile lui curtenitoare din trecut au determinat-o să respingă imediat o asemenea supoziție.

— M-am gândit să vă aduc personal notele de plată.

— Oh!

Glasul îi trăda disperarea la fel cum puțin mai devreme îi dezvăluise uimirea.

— Nu așa se întâmpină un om care aduce daruri, a răspuns Tristan, scoțând o cutie lunguiață și cafenie, cu marca Lord & Taylor.

O ascunsese sub haina pe care o ținea pe braț.

Cutia i-a trezit interesul Linei, care – simțind din nou dorința de a avea lucruri scumpe, în ciuda necazurilor din ultima săptămână – a întins mâna după ea. Tristan a zâmbit, văzându-i lăcomia, dar i-a oferit-o fără să se împotrivească. Când a deschis capacul, a dat cu ochii de o pereche de mănuși albe, din velur, pentru operă, învelite în hârtie satinată. Erau lungi până la cot și împodobite cu perluțe.

— Sunt minunate, a șoptit ea.

— Un cadou de la cel mai mare admirator al dumneavoastră. M-am gândit să vi le dăruiesc acum de vreme ce mergeți la operă. Lina și-a ridicat capul și a întâlnit privirea vizitatorului ei. Citise și el, așadar, articolul din gazetă. Bănuiesc că dumneavoastră sunteți domnișoara Broad despre care s-a scris în ziare. Sper că nu vă deranjează dacă intru puțin, a spus Tristan, închizând deja ușa în urma lui și aruncându-și haina pe pat. Îmi imaginez că nu sunteți îndrăgostită de bărbatul acela bătrân, a continuat el, cercetând camera. Mi-am făcut griji când am văzut că nu ați mai venit cam de mult timp pe la magazin.

Lina s-a întors spre el, dar nu i-a răspuns. Mănușile continuau să-i capteze atenția. Îi aminteau de tot ce pierduse, făcând-o să cadă pradă autocompătimirii. Știa că nu-și va mai putea stăpâni mult timp lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tristan, vădit îngrijorat, punându-i o mână pe umăr. Blândețea lui a înrăutățit și mai mult lucrurile, iar ea și-a acoperit fața cu mâinile ca să-și ascundă lacrimile care îi curgeau acum pe obraji. Nu plângeți, domnișoară Broad! a continuat Tristan. Doar nu credeți că v-ați distrus reputația, nu-i așa? Nici pe departe. Am glumit când v-am spus asta. Știu că nu sunteți îndrăgostită de el. Toată lumea știe asta. Dacă ați fi văzută mai des în compania mai multor bărbați, atunci ați fi în pericol, dar o singură dată nu se întâmplă nimic. În plus, prospețimea pe care o aduceți în societate le va capta atenția și nimeni nu se va gândi la decența sau indecența gestului dumneavoastră.

— Nu e vorba de asta, a răspuns Lina, printre suspine.

Ar fi vrut să-i mărturisească lui Will toate defectele și greșelile pe care le comisese. Numai că lângă ea era acum Tristan.

— Dar ce s-a întâmplat atunci?

Lina și-a ținut respirația și l-a privit pe vânzător. Era roșie la față și avea ochii umflați de plâns, dar blândețea pe care Tristan o degaja prin toată ființa lui a determinat-o să-și verse amarul.

— Cineva mi-a furat banii.

Zâmbetul s-a stins de pe chipul lui Tristan.

— Banii?

— Da, i-a luat din camera mea în seara în care am fost la operă. Erau peste o sută de dolari și au dispărut – toți!

— Trebuie să faceți o reclamație la hotel.

— Nu, nu, a spus Lina repede. Se simțea atât de stânjenită că nici nu mai îndrăznește să-și ridice privirea spre el. Asta nu.

Tristan i-a luat atunci mâinile într-ale sale. Toate aceste gesturi de bunătate, de care avea parte atât de rar, au făcut-o să izbucnească iar în lacrimi.

— Dar de ce? Bănuiești pe cineva apropiat... sau cineva care va fi aspru pedepsit? Lina a clătinat din cap cu tărie. Dar chiar și așa – atâtea lacrimi pentru o sumă atât de mică! a spus el, încercând să glumească și strângându-i mâinile într-ale sale. Firește, sunt mulți bani – pentru cineva ca *mine*. Dar pentru tine, dragă Carolina, nu poate fi o pierdere prea mare, nu-i așa?

— Este tot ce am! a izbucnit ea.

Se simțea ușurată pentru că își vărsase amarul, pentru că-i dezvăluise, în sfârșit, cuiva cât de sărmană era.

Tristan a făcut un pas în spate. În ciuda camerei mici, în nuanțe de albastru, el părea să se fi îndepărtat la mii de kilometri.

— Dar moștenirea ta...?

— Nu există așa ceva, s-a tânguit Lina. Adevărul ieșea acum la iveală și nu mai putea să oprească tăvălugul. Și-a ațintit privirea în ochii lui Tristan, care îi oglindeau încă îngrijorarea, în ciuda frunții din ce în ce mai încruntate. Sunt servitoare sau, mai bine spus, am fost până când familia Holland a renunțat la serviciile mele. Banii aceia erau toată averea mea. I-am obținut... nu mai contează cum. Acum, însă, nu mai am nimic.

Momentul încordat care a urmat părea să nu se mai sfârșească. Tristan i-a pus în cele din urmă capăt retrăgându-și mâinile. Lina a mai vărsat o

lacrimă în timp ce s-a îndepărtat de ea și s-a aruncat, cu o privire gânditoare, pe micul divan îmbrăcat în catifea de lângă fereastră.

— De aceea o urai pe Elizabeth Holland, a spus el, întorcându-și spre ea chipul metamorfozat total. Ești o simplă servitoare, a adăugat el vădit dezgustat. Ea a clipit și și-a încleștat mâinile. Am crezut că ești o adevărată doamnă, a continuat el, cu un glas mânios.

— Eu... eu..., s-a bâlbâit Lina.

S-a gândit pentru o clipă că Tristan va cădea pradă mâniei, dar – spre marea ei uimire – și-a acoperit fața cu mâinile și a izbucnit în râs.

— Ce e atât de nostim? a întrebat ea, cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept și cu respirația întretăiată.

— M-ai păcălit, domnișoară Broad – *Broud* – sau cum te-o fi chemând. M-ai tras pe sfoară. I s-a părut pentru o clipă că și el avea ochii în lacrimi – de râs sau de tristețe, nu-și putea da seama. Zâmbea, însă, și acesta i s-a părut un semn bun. Felicitări! Ai reușit să mă duci de nas.

Lina s-a dus spre el și s-a așezat pe divan. S-a cuibărit într-un colț, ca să stea cât mai departe, și a încercat să-i întâlnească privirea.

— Nu fi supărat pe mine, Tristan! a spus ea, cu glas domol. N-aș putea suporta.

— Nu sunt supărat pe tine. De fapt... Cuvintele i-au rămas suspendate în aer, căci a izbucnit în râs – un râs forțat, stârnit nu de o situație comică, ci de una absurdă. Și eu trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Lina avea nervii întinși la maximum, iar inima îi bătea înspăimântător de tare. A încercat să schițeze un zâmbet vag precum cel întipărit pe buzele lui.

— Da? a spus ea.

— Nici eu nu sunt cine pretind că sunt.

— Da? Lina încerca să pară veselă, dar știa că zâmbetul ei devenise acum crispat. Vrei să spui că nu lucrezi la Lord & Taylor?

— Ba da, firește că lucrez acolo. Dar noi doi semănăm foarte mult. Și eu am pornit de la zero, convins fiind că zero nu reprezintă o perspectivă prea bună pentru mine. Nu ești prima moștenitoare pe care o cunosc – dar ești prima moștenitoare falsă pe care am întâlnit-o în viața mea. Ai mult de câștigat dacă te porți frumos cu doamnele ca tine – sau cu cele care pretind că sunt doamne. Sunt expert în domeniul ăsta, frumoasa mea.

— Aha! a fost singurul răspuns al Linei. Realiza acum cât de naivă fusese. A înțeles pentru prima oară că imaginea falsă a moștenitoare, în

spatele căreia și-a ascuns adevărata identitate, nu i-a protejat mica avere, așa cum se întâmpla în cazul celor cu drepturi depline. Acest lucru i se va părea nostim într-o bună zi, s-a gândit ea. Atunci, la revedere, a continuat ea, în cele din urmă. Nu voia să rămână singură, dar probabil că își merita soarta. De aici n-ai ce să câștigi.

Tristan s-a ridicat în picioare și s-a uitat pe fereastră. De la geamul ei se vedea fațada unui alt hotel, cu ferestrele lui micițe, în spatele cărora se ascundeau ambițiile și năzuințele altor oameni. În fața intrării, se opreau trăsură, din care coborau adevăratele doamne – doamne al căror stil de viață încercase și Lina să-l imite. Ele vor porni în curând în croaziere pe Mediterana sau își vor petrece sfârșitul de săptămână în Tuxedo, etalându-și noile pălării cumpărate din Franța.

— N-aș spune asta.

— Dar nu mai e nimic de luat, a spus Lina, înroșindu-se până în vârful urechilor.

Tristan și-a plimbat ușor ochii căprui până când privirile li s-au întâlnit.

— Dar eu nu vreau să-ți iau *nimic*, Carolina. Din câte înțeleg, însă, ai pus deja în mișcare o mică escrocherie. I-ai stârnit interesul lui Carey Lewis Longhorn, ca să nu mai vorbim de domnul Curtezan. Lina nu credea că numele gazetarului era într-adevăr Curtezan, dar nu se afla în postura de a corecta pe cineva. Vei avea nevoie de ajutorul meu, firește. De protecție și îndrumare. Ai făcut o treabă bună până acum, dar te-ai fi poticnit la un moment dat și adevărul ar fi ieșit la iveală. De exemplu, trebuie să-ți alegi cu grijă anturajul. Nu trebuie să fii văzută doar în compania unor celibatari bătrâni. Dacă nu-ți faci câteva prietene, doamnele nu te vor primi niciodată în cercul lor și acest lucru echivalează cu sinuciderea ta socială. Tristan a făcut o pauză și și-a rezemat bărbia în mâini cu o expresie gânditoare. Acesta este un sfat foarte important, a continuat el după o clipă. Dar deocamdată, important este faptul că domnul Longhorn este bogat și te place. Asta înseamnă că te va copleși cu bijuterii și cadouri, care sunt la fel de prețioase ca orice moștenire...

Speranța începea din nou să încolțească în mintea Linei, dar era încă precaută. A mai acționat și altădată sub imperiul nechibzuinței și uite unde ajunsese.

— Dar nu va trebui să...?

— Nu, nu, în nici un caz! a spus Tristan, apropiindu-se de ea pe divan și aruncându-i o privire încurajatoare. Jos, oamenii care nu-și permitau să

stea la hotel, dar voiau să guste puțin din cupa opulenței, veneau să ia prânzul. Asta ar însemna să ucidem găscă de aur, nu crezi?

Lina a clipit, adâncită în gânduri, răsucind problema pe toate fețele. Încercase încă din copilărie să trezească interesul unui vizitiu – cum naiba să mențină aprins focul pasiunii unui bărbat a cărui viață amoroasă se afla pe primele pagini ale ziarelor de scandal? Cel mult câteva zile.

— Dar cum să mă descurc fără bani? Trebuie să-ți achit notele de plată pe care mi le-ai adus, ca să nu mai vorbim de faptul că vineri voi fi dată afară din hotel când nu voi mai putea plăti...

— Te lași înfrântă prea ușor. Trebuie să te lecuim de *asta*. Ar fi trebuit să te cunosc mai devreme și să te vindec de propriile-ți metehne – *nimeni* nu plătește la timp. Cei de aici, de la hotelul New Netherland, trebuie să te considere o moștenitoare cu adevărat excentrică. Aceasta este una dintre caracteristicile principale ale bogătaşilor: nu știu niciodată cât costă lucrurile și uită tot timpul să le plătească. Cu puțin tupeu, vei putea să amâni plățile până când te vei afla în situația în care domnul Longhorn îți va achita notele de plată. Și atunci, noi doi vom învăța banii cu lopata.

Lina a încuviințat din cap, debusolată. Ascultându-i planurile conspirative, se simțea complet lipsită de apărare, lucru care îi provoca o stare de iritare. Dar era o ușurare că Tristan se afla acolo, chiar dacă îi cunoștea adevărata identitate. Nu o deranja să-i încurajeze, pentru un timp, intrigile, indiferent cât de nebunești păreau acestea. Nu se mai simțea atât de singură, ascultând planurile pe care le concepea pentru ea; în plus, poate că astfel va reuși să recupereze o parte din bani. Nu pe toți, dar suficienți cât să-și cumpere un bilet spre Vest. Apoi, va porni în căutarea lui Will și va lăsa greșelile în urma ei la New York.

S-a auzit fluierul, iar de-a lungul și de-a latul peronului însoțitorul striga „Toată lumea în vagoane!” În sala de așteptare, o încăpere simplă, din lemn, din orașelul de munte unde Will și Elizabeth coborâseră, băncile s-au eliberat, iar călătorii și-au îndesat pălăriile pe cap și au fugit să prindă monstrul de fier care se pregătea din nou de drum. Masa dintre Will și Elizabeth avea picioare inegale și de fiecare dată când unul dintre ei își puneă cotul pe suprafața ei nelustruită, paharele cu limonadă amenințau să se verse. Trenul a plecat în cele din urmă din gară, clătinând toate geamurile sălii de așteptare, dar aducând puțină liniște în sufletul lui Elizabeth.

Will s-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră, unde a scrutat cu privirea, de la un capăt la altul, atât peronul, cât și pe călătorii care mai rămăseseră. A așteptat până când aburul s-a spulberat și apoi s-a întors la locul unde o lăsase pe Elizabeth, îmbrăcată în mantoul cu căptușeală din flanelă, pe care îl purtase în ziua în care părăsise New Yorkul. Și-a întins brațele lungi și încordate deasupra capului, apoi și-a strâns părul prea lung și l-a îndesat în gulerul cămășii din tartan.

Will a răsuflat ușurat și a zâmbit, dezvăluindu-și dinții frumoși și sănătoși.

— A plecat, Lizzie, a spus Will, nu ai de ce să te mai temi.

Elizabeth a încercat să schițeze un zâmbet. S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre el, apoi s-a uitat pe fereastră, de parcă ar fi vrut să verifice spusele lui Will. Nu mai era atât de speriată, dar asta nu i-a domolit freamătul lăuntric. În celălalt capăt al sălii, lucrătorii din spatele tejghelei, care vindeau plăcinte și sendvișuri cu carne de pui, se pregăteau de plecare. Vânzătorul de ziare își număra încasările.

— Slavă Domnului! a spus ea în cele din urmă, încercând să răsufle ușurată.

— Și acum mai avem de așteptat douăsprezece ore până la următorul tren. Avem timp suficient ca să găsim o capelă și să ne „luăm”, a spus Will, râzând, deși ea știa că el glumea. Momentul acela din New York când îngenunchease în fața ei și o ceruse de soție – asta se întâmplase la scurt timp după ce se logodise cu Henry – îi era încă proaspăt în memorie. De data asta, ai putea călători cu adevărat sub numele de doamna Keller.

Elizabeth și-a lăsat ochii în pământ și a înghițit în sec – sunetul pe care l-a scos i s-a părut îngrozitor de zgomotos. Cu câteva zile în urmă, propunerea lui ar fi avut conotații romantice, dar în clipa de față, i-a trezit din nou la viață vechile trăiri – sentimentul de vinovăție, care nu-i dădea pace încă de la începutul idilei lor, când Will era o perspectivă atât de râvnită, iar ea era favorita ipocrită a elitei sociale din New York. Și-a îndesat mâna în buzunar și a strâns inelul.

— Sau am putea trăi în continuare în păcat.

Vocea lui era mai lină acum, dar nu-și pierduse în totalitate umorul.

— Nu, eu...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu ce vom găsi în New York. Cât de bolnavă este mama sau în ce necazuri a intrat Diana. Elizabeth a închis ochii ca să-și stăvilească lacrimile. S-a înfofolit și mai mult în haină, strângând-o cu o mână, în timp ce cu cealaltă mângâia inelul. Mi-am imaginat tot ce poate fi mai rău. Și sunt îngrijorată din cauza banilor. Dacă vom descoperi – când vom ajunge acolo – că vor fi alungate din casă sau nu-și permit să-și cumpere medicamente și...

— Sst! Nu trebuie să zugrăvești situația în culori atât de sumbre. Știm doar ce am citit prin ziare și doar știi foarte bine că ziariștii au tendința de a exagera lucrurile. În plus, mai am și eu niște bani.

— Știu, dar, Will... Elizabeth l-a scrutat cu privirea, apoi și-a lăsat ochii în podeaua prost prelucrată. Și-a plimbat degetele pe masa la care stătuseră doar cu câteva clipe în urmă. Trebuie să-ți mărturisesc un lucru. Intenționez să vând ceva în Oakland. Ceva ce ar putea să schimbe în bine viața familiei mele. Și-a ridicat ochii spre Will, care o privea tăcut. În afară de șoaptele îndepărtate ale vânzătorului de ziare și ale fetei care vindea limonadă, în cameră domnea liniștea. Inelul de logodnă, a continuat ea cu o voce frântă. Cel pe care mi l-a dat Henry Schoonmaker.

Elizabeth evitase să rostească numele lui Henry în fața lui Will încă de când plecaseră din New York. Nu-i plăcea să facă asta acum și era evident că nici lui nu-i provoca o plăcere prea mare să-l audă.

— Aha!

Ea a început apoi să vorbească mai repede, sperând să-l îndepărteze de prăpastia tristeții în care amenința să se prăbușească.

— Nu l-am luat cu mine pentru că mi-l doream, Will, ci pentru că valorează foarte mulți bani, pentru că m-am gândit că s-ar putea să avem

nevoie de el, pentru că nu știam cum voi ajunge să te găsesc..., a continuat ea cu o voce tânguitoare. Dar te-am găsit.

— Nu te-aș fi lăsat să te pierzi, a spus Will, evitându-i privirea și încleștându-și maxilarul.

— Știu, a răspuns Elizabeth, cu o voce pierdută.

— Nu sunt supărat, Lizzie. Nu te întrista! Doar că numele lui îmi trezește amintiri neplăcute. Aș fi vrut să-ți fi dăruit eu inelul acela.

Era târziu după-amiază și lumina care pătrundea prin ferestrele sălii de așteptare era palidă și rece, dar Elizabeth a descoperit că sufletul îi radia iar de fericire.

— Nici măcar nu-mi place inelul acela.

— Nu? a spus Will, întâlnindu-i privirea și schițând un zâmbet vag.

— Nu. L-a luat de mâini și a început să-și lege brațele în aer ca să-l înveselească. L-aș fi aruncat în râu împreună cu trecutul meu dacă n-aș avea și o fire practică. Iar eul meu pragmatic mă sfătuiește să vând inelul. În eventualitatea că familia mea are nevoie de bani. Doar în acest caz.

Will a schițat, la început, un zâmbet palid, care s-a transformat apoi într-un surâs fermecător. Îi ținea mâinile delicate într-ale sale, legănându-și un timp brațele și gândindu-se ce vor face împreună.

— Într-o bună zi, îți voi cumpăra inelul pe care ți-l dorești.

— Știu, a șoptit Elizabeth. Știu că așa vei face.

— Între timp, hai să vindem inelul ăla ca să scăpăm de-o grijă! Will a cuprins-o cu brațul de după umăr, trăgând-o spre ușa de la intrare, care dădea spre peron și spre oraș. În felul acesta, îi iei o piatră de pe inimă și ridurile nu-ți vor mai brăzda chipul atât de frumos.

— Dar unde ne vom duce? N-am fost niciodată aici, a spus Elizabeth, străbătând sala de așteptare.

— Toate gările sunt la fel, a răspuns el, cu tonul lui jovial. Pline de taverna și case de amanet, pentru ca oamenii disperați să-și poată vinde bunurile. Sau să bea ceva în timp ce așteaptă trenul. Noi nu suntem disperați. Așa că vom negocia la sânge prețul inelului. Ne-a provocat destule necazuri, iar acum e timpul să ne ofere o recompensă.

Elizabeth, cuibărită la pieptul lui Will, pornind spre un loc acoperit de zăpadă, unde nu pusese niciodată piciorul, părea să vadă lumea cu alți ochi. Se simțea liniștită – cum nu se mai simțise de când primise telegrama Dianei. Erau înfodoliți în hainele lor, care le confereau un aer de eleganță, și au pornit să înfrunte împreună aerul rece de iarnă și viitorul care îi aștepta.

— De la cine este biletul?

Diana, care stătea prea aproape de foc în sufrageria familiei sale, și-a ridicat ochii, buimacă, de parcă tocmai atunci se trezise din somn. Gândurile îi zburaseră în altă parte – în sera unde petrecuse cândva o noapte de neuitat, într-o companie de vis. Pleoapele i-au fremătat de emoție și a realizat că avea obrajii încinși de la dogoarea focului. A împăturit în grabă biletul și l-a pus în buzunarul rochiei de culoarea mierii pe care o purtase doar cu o săptămână în urmă. Rochia – ce fusese martorul unor sentimente cu totul diferite de cele pe care le trăia acum – fusese alegerea mamei ei – atât în seara aceea, cât și acum.

— Nu are importanță, i-a spus ea lui Snowden, care stătea în fața ei, îmbrăcat într-un smoching negru, ce părea să-i scoată și mai mult în evidență trăsăturile aspre. Ce spuneți...?

— Spuneam că ajutorul pe care vreau să vi-l acord – ție și familiei tale – nu este un gest caritabil..., a continuat Snowden, cu o expresie satisfăcută pe chip. Trebuia să sublinieze acest lucru, iar Diana trebuia să-l asculte, căci mătușa Edith, care stătea undeva în umbră și se prefăcea că citește o carte de rugăciuni, i-ar fi atras imediat atenția dacă ar fi observat că nu era atentă. Le cumpărase mai multe lemne decât ar fi putut să ardă toată iarna, le umpluse cămara cu provizii și împodobise în colțul camerei un pom de Crăciun, care dădea un aer de sărbătoare casei familiei Holland, lucru de neconceput cu o zi în urmă. Afacerile mele și ale tatălui tău au intrat la un moment dat într-un impas, iar acțiunile pe care le aveam amândoi în Klondike ne-au creat anumite probleme...

Diana a zâmbit vag și și-a atins privirea asupra gulerului cafeniu al cămășii lui Snowden ca să dea impresia că-l asculta cu atenție, deși gândurile îi zburau în altă parte. Era visătoare și agitată încă de când primiseră vizita oaspetelui lor, deși făcea tot ce-i stătea în putință să nu pară nepoliticoasă sau nepăsătoare. Nu reușea însă să-și alunge din minte, nici măcar pentru o clipă, imaginea lui Henry. Când acesta nu și-a făcut apariția nici miercuri și nici joi – așa cum îi promisese marți seară – dorul a devenit mistuitor, împiedicând-o să mănânce și făcând-o să se simtă slăbită și înfrigurată. Traversa o stare cumplită de incertitudine. Nu putea să accepte

faptul că și de această dată se înșelase în privința lui Henry. Când a primit însă biletul lui – un anonim i l-a înmănat, la lăsarea întinericului, lui Claire, care apoi i l-a adus Diane – toate îndoielile i s-au spulberat.

Îi era recunoscătoare, într-un fel, lui Snowden, pentru că se afla acolo, deoarece proiectele lui de a le îmbunătăți viața îi ofereau o preocupare, împiedicându-i astfel imaginația s-o ia razna, deși nu voia ca acesta să-i distragă cu totul atenția de la visurile sale.

— Ce vremuri am petrecut în Klondike..., spunea Snowden.

Nu se întreba de ce tatăl lui Henry îl consemnase la domiciliu. Își imagina doar chinul prin care trecea, gândindu-se că și el era transpus, ca și ea, în patul simplu cu cadru din alamă din sera familiei Schoonmaker. Diana se întreba dacă exista vreo cale să estimeze cât din trupul și din spiritul ei se afla în sufrageria din Gramercy Park South și cât se afla în locul acela sublim, cu tavan boltit din sticlă, unde stătea atât de aproape de Henry încât îi simțea mirosul suav al apei de colonie. Fără îndoială, mai mult de jumătate. Biletul, aflat acum în siguranță în buzunarul ei, i-a aprins atât de tare simțurile, încât simțea pe braț atingerea delicată a degetelor lui.

— Firește, aceea a fost doar una dintre numeroasele noastre aventuri. Ne-am căutat apoi norocul în Africa de Nord și Cal-ee-for-nye-ay.

Diana s-a mișcat pe scaun și a încuviințat vag din cap. Această palidă încercare de glumă nu i-a fost deloc pe plac. Între timp, bărbia lui Henry devenea, în mintea ei, aproape la fel de bine conturată ca etajera albă pe care Snowden își rezema acum cotul. Îi vedea culoarea ochilor, deși – dacă ar fi întrebat-o cineva – n-ar fi știut să spună ce culoare aveau ochii lui Snowden. Obiectele din camera unde se afla – o cameră pe care o cunoștea atât de bine – păreau învăluite în ceață, dar concepea deja în minte drumul pe care avea să-l urmeze ca să ajungă la Henry. A ales deja hainele pe care avea să le poarte și cadoul pe care dorea să i-l facă.

— Diana, te simți bine?

— Da, a răspuns ea, tresărind. Trebuia să pară cât mai convingătoare, de aceea s-a simțit obligată să întărească afirmația. Foarte bine.

— Bun. Mi s-a părut că ești gata să leșini la un moment dat, dar dacă te simți bine, vreau să-ți comunic ce am discutat cu mama ta. I-am spus că l-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău și i-am expus sentimentele și speranțele pe care le nutrea pentru fiicele lui – speranțe care acum se răsfrâng numai asupra ta. Am discutat despre planurile domnului Holland și am hotărât că a venit momentul să arătăm lumii întregi cât de frumoasă ești – și cât te bine

te simți. Vom spulbera zvonurile potrivit cărora familia Holland a ajuns în pragul sărăciei. Așadar, diseară vom lua masa împreună la Sherry's, însoțiți de mătușa ta, Edith. Lumea va vedea astfel cât de frumoasă ești – ți-am spus oare cât de bine arăți în rochia asta? Snowden a scos din buzunarul de la piept al smochingului o cutiuță lunguiață. Se va asorta de minune cu asta, ce zici?

Diana l-a privit deschizând capacul învelit în catifea neagră și dezvăluindu-i un colier delicat din perle, despre care altădată ar fi spus că se asortează perfect cu rochia ei.

— Dar tocmai în seara asta? a spus ea, vlăguită parcă dintr-odată.

S-a trezit brusc în salonul cu pereți măslinii și piese de mobilier din lemn în culori închise. Dogoarea focului îi înroșise pielea și, indiferent cât ar fi încercat, nu mai reușea să dea frâu liber imaginației. Stătea, pur și simplu, încremenită acolo, copleșită de dezamăgire. Seara aceea ar fi trebuit s-o petreacă împreună cu Henry, în sera lui, dar nu va avea timp nici măcar să-i trimită un bilet prin care să-și justifice absența.

Freamătul ei lăuntric, dacă l-a observat, nu l-a descurajat deloc pe Snowden.

— Da. Nu este oare momentul cel mai prielnic? Am făcut rezervare pentru ora nouă, a spus el, întorcându-se să ia colierul din cutie ca să i-l pună la gât.

Chipul Diane era ascuns în umbră, lucru care i-a permis să afișeze o grimasă de dezgust, profund dezamăgită de tot ce avea să piardă. A simțit atingerea rece a perlelor pe pielea ei fierbinte, iar sunetul pe care l-a scos clama atunci când s-a închis a avut rezonanța unui sfârșit sumbru.

Henry și-a încrucișat picioarele și a început să se foiască pe balansoarul din lemn așezat în așa fel încât să poată să privească nestingherit camera principală a serei familiei Schoonmaker. Purta pantaloni în dungi și o cămașă crem cu butoni, cu monogramă. Henry era obișnuit să se îmbrace bine, dar în seara aceea de vineri, a acordat o atenție și mai mare ținutei sale. Asta în ciuda faptului că era consemnat la domiciliu pentru că își sărbătorise noile planuri de viitor legate de Diana Holland în compania unui grup de petrecăreți beți. Adusese mai multe păături în vechiul dormitor al grădinarului și aprinsese focul în soba cu lemne, dar tot se temea că nu va fi destul de cald pentru Diana.

Era ținut în casă de două zile, timp în care s-a lăsat pradă frustrărilor și viselor legate de iubita lui. Și-a pus toată imaginația la contribuție ca să găsească o modalitate prin care să-i trimită un bilet fără știrea tatălui său.

Trecuse deja cu mult peste ora de întâlnire și nu se zărea nici urmă de Diana. Se dusese de două ori la poartă ca s-o aștepte, dar dacă ar fi zăbovit prea mult acolo, s-ar fi dat de gol. De atunci, se tot gândea dacă i-a mai fost dat vreodată să mai aștepte vreo femeie atât de mult. Doar o singură dată i se mai întâmplase, într-o seară de vară din Newport, să aștepte o femeie cu un zâmbet atât de fermecător încât i-a topit inima, dar care – după cum stăteau mărturie orele care treceau – nu avea să mai vină. A știut asta în adâncul sufletului său, motiv pentru care își înecase amarul în băutură, întins pe iarbă, copleșit de gânduri negre, hotărât să nu cadă niciodată pradă dragostei și ideii de căsătorie.

De data asta, însă, era într-o cu totul altă dispoziție. Era convins că Diana se afla în drum spre seră, că el era stăpânul sufletului ei, așa cum și ea era stăpâna sufletului lui și că nu mai aveau mult de așteptat până când vor fi din nou împreună.

Cu toate acestea, nu prea era obișnuit să aștepte; nu se lăuda cu o răbdare ieșită din comun. S-a ridicat în picioare, s-a plimbat de jur împrejurul patului și și-a înălțat capul ca să privească tavanul boltit cu geamuri din sticlă și sârmă albă, care vegheau de sus patul simplu, acoperit de plăpumi. A tras adânc în piept aerul proaspăt și reavăn și și-a aranjat gulerul. S-a privit în oglindă, analizându-și tenul ușor auriu și s-a întrebat

dacă mai avea timp să aducă din pivniță o sticlă de vin. S-a așezat apoi din nou pe scaun, și-a încrucișat iar picioarele și a început să răsfoiască un teanc de ziare de pe masa din fier forjat, vopsită în alb. Grădinarul le adusese, probabil, acolo ca să le citească în timp ce lua prânzul. Trebuia să vorbească cu acesta – și-a spus Henry – care locuia acum cu una dintre cusătoresele Isabellei în apartamentele destinate servitorilor, ca să afle cât timp petrecea în seră înainte de a aranja o întâlnire, căci era renumit pentru succesul de care se bucura în rândul sexului frumos.

Firește, aceste gânduri i-au trecut prin cap înainte de a începe să răsfoiască, apatic, ziarele vechi în încercarea zadarnică de a-și omorî timpul. Nu-l interesau evenimentele mondene, crizele bursiere, cronicile teatrale sau fenomenul din ce în ce mai îngrijorător al vizitiilor și birjarilor care conduceau beți trăsurile prin oraș. Îl interesau iahturile și caii, subiecte dezbătute pe larg în paginile ziarelor din săptămâna aceea, despre care se putea să fi citit și cu altă ocazie. În momentul acela, însă, nu reușea să parcurgă o frază de la cap la coadă dacă nu conținea două cuvinte-cheie: *Diana* și *Holland*. Și după câteva clipe, a găsit fraza pe care o căuta.

Paragraful descria, în termeni decenti, o petrecere organizată în casa lui Florence Cutting, acum doamna Darroll; autorul oferea alte câteva detalii, pe care Henry le-a citit însă în fugă. La petrecerea respectivă, a participat, se pare, și Diana – Diana lui. Nu doar a participat, ci și-a petrecut timpul în compania prietenului său, Teddy, cu care a discutat în termeni „confidențiali”. Cuvântul i-a trezit amintiri nu tocmai plăcute referitoare la modul în care se comporta prietenul lui atunci când se simțea atras de o fată – îi mângâia mâna și îi îndeplinea orice dorință, manifestând, în general, o grijă exagerată, aproape slugarnică, pe care nici un bărbat – în deplinătatea facultăților mintale – nu ar fi afișat-o. Henry a citit articolul de patru ori, dar nimic nu se schimbase.

Acum înțelegea motivul pentru care Teddy se împotrivise cu atâta îndârjire relației lui cu Diana. Teddy o voia pentru el. Henry a mototolit ziarul și l-a aruncat pe pat.

A străbătut pasajul lung al serei, înconjurat de zambile și orhidee, care înfloreau în tot timpul anului, și a intrat în casă mânat de un singur gând. S-o găsească pe Diana și s-o întrebe ce se întâmplase cu adevărat. Îi va spune, la rândul lui, cât de intolerabil și de ipocrit era Teddy și cum cădea adesea pradă rigorilor impuse de societate – în ciuda propriilor concepții și a vorbelor dulci cu care își îmbrobodea cel mai bun prieten. Îi va spune cum

Teddy, ca o matroană bătrână, îmbuibată de ceai, se împotrivise iubirii lor... Dar acest raționament l-a făcut și mai mult pe Henry să înțeleagă cât a avut de câștigat prietenul lui prin această tactică.

Henry și-a continuat drumul prin galeriile de la primul etaj cu gândul de a-l ruga pe un servitor să-i aducă o haină. Era frig și nu mai avea timp să ajungă în camerele lui. Se gândea cum să găsească mai repede o haină și dacă ar trebui să se ducă mai întâi la Teddy când a intrat din greșeală într-unul dintre saloanele private, unde a dat peste tatăl lui, mama lui vitregă – îi era încă greu să-i spună așa – și Penelope Hayes.

— O, Henry! a exclamat mama lui vitregă, întorcându-se pe scaun și agitându-și evantaiul cu un licăr viclean în ochi. Purta o rochie din șifon negru, cu pliseuri la bust după modelele grecești și cu falduri ample, prinse de umeri ca niște aripi. Gâtul și brațele subțiri îi erau ascunse sub voaluri de dantelă albă. Mă bucur să te văd. Petrecem o seară liniștită, după modelul elitei sociale, dar eu m-am plictisit de moarte. Pentru că ne-ai făcut de rușine, ai putea, cel puțin, să ni te alături.

— *Te rog!* a intervenit Penelope, cu vocea seducătoare pe care i-o cunoștea atât de bine.

Purta o rochie în nuanțe de alb-murdar, care nu-i venea deloc bine. Îi era frig, iar pielea ei căpătase, pare-se, culoarea rece a morții.

— Vă rog să mă scuzați, a început Henry, făcând un pas înapoi spre ușă. Isabelle a ridicat din sprâncenele ei blonde, iar Penelope a scăpat evantaiul în poală. A înțeles într-o clipă că cele două femei complotau împreună. Trebuie să...

Scârțâitul picioarelor lustruite ale scaunului pe care stătea tatăl său și statura lui impunătoare l-au redus pe Henry la tăcere. Bătrânul Schoonmaker s-a îndreptat atunci spre fiul lui, l-a apucat de braț și i-a spus pe un ton tăios:

— Nu, nici gând! Nu pleci nicăieri. Sau ai uitat că ești consemnat la domiciliu? Henry s-a uitat la focul care ardea viu în șemineu și apoi la cele două doamne care îl flancau, lăsându-se adus cu forța înapoi în cameră. Ce memorie slabă ai! a continuat tatăl lui, împingându-l pe canapea lângă Penelope.

Cândva, atingerea lucrurilor rafinate ale familiei Hayes i-ar fi făcut plăcere, dar astăzi îi provoca repulsie. Altădată, o considerase partenera perfectă într-o crimă – o fată care îi împărtășea disprețul față de rigorile societății pe care nimeni nu îndrăznea să le încalce. Acum a înțeles că le

încălca doar dacă acest lucru nu-i strica planurile. Poate că îi împărtășea disprețul pentru cei din jur, dar voia să fie adulată de aceștia. Acum, când inima îi fusese cucerită de Diana Holland, dorința lui Penelope i se părea obtuză și meschină. Și-a încheștat pumnii și i-a privit pe cei care îl împiedicau să fie acum alături de iubita lui.

— Domnișoară Broad, ce bine îmi pare că v-a descoperit Carey! a spus fericită Lucy Carr, cea mai veselă femeie divorțată din elita newyorkeză, când trăsura bătrânului domn s-a oprit în fața casei ei din East Forties. În timpul mesei, i-a spus Linei tot ce trebuia să știe despre ea, iar în drum spre casă, a ținut-o strâns de braț, împiedicând-o pe aceasta să-și retragă mâna. Aerul nopții era rece și prin fularele de blană le ieșeau aburi din gură ca o ceață mistică. Avem nevoie de sânge proaspăt în cercul nostru. Și toată lumea, în afară de mine, este căsătorită, lucru *cumplit* de plictisitor.

— Se pare că ai uitat de mine, a intervenit domnul Longhorn de pe scaunul de alături.

— Tu nu intri în discuție, a răspuns doamna Carr cu un râs metalic.

— Ai dreptate, draga mea. Sunt atât de bătrân, încât uit uneori că Central Park este un parc și nu un ținut mlăștinos și stâncos. Dar am organizat un dineu reușit, nu-i așa?

Dacă Lina își închipuise că va fi greu să-i atragă atenția pentru a doua oară, alungase o asemenea idee în clipa în care se întâlniseră în holul hotelului și o invitasе la masă. Acceptase imediat, apoi el își ceruse iertare pentru că nu îi reținuse corect numele când fuseseră la operă.

— M-am simțit minunat, domnule Longhorn.

Rostise replica cu o suavitate timidă, acesta fiind modul în care flirtau tinerele de vârsta ei – sau, cel puțin, modul în care o văzuse flirtând pe Elizabeth Holland în salonul casei sale. Fusesе o zi minunată. Participaseră la curse de sănii în parc și luaseră masa într-una din camerele private de la Sherry's, despre care citise, dar unde nu intrase niciodată. Nasul i se înroșise puțin de la efortul fizic, combinat cu șampanie, simțindu-se amețită după ce cunoscuse atâția oameni. Își văzuse imaginea în nenumărate oglinzi și știa că ochii îi trădau un licăr aparte. Ușurința cu care se integrase în cercul lui Longhorn o uimise, dar nu o deranjase. Oricum, nu avea să rămână prea mult printre ei. Lumea părea frumoasă și în curând avea să-i ofere șansa de a-și cumpăra biletul spre Vest.

— Doamnă Carr, a intervenit domnul Longhorn. Ați ajuns acasă.

— O, da.

Lucy a sărutat-o pe Lina pe obraz și i-a promis că se vor revedea în curând. Imediat ce doamna Carr și blănurile ei lungi s-au pierdut în holul scăldat în lumină, trăsură s-a pus în mișcare. Domnul Longhorn și Lina au păstrat tăcerea până când caii s-au oprit în fața hotelului New Netherland.

— Draga mea, a spus bătrânul domn, coborând pe trotuar, nu m-am bucurat de prezența ta toată seara. N-ai vrea să vii la mine să bem un coniac?

— Ba da, domnule Longhorn. Lina a rămas pentru o clipă pe bancheta trăsurii. Pe stradă domnea liniștea, iar clădirile gigantice, cu ornamentele lor aurite, o priveau de sus, cu ferestrele lor strălucitoare. A oftat, apoi a luat brațul pe care domnul Longhorn i l-a oferit ca s-o ajute să coboare. Aș fi încântată.

— Atunci intră tu prima! i-a spus el cu blândețe. Nu trebuie să stârnim suspiciuni legate de vizita ta atât de târzie în camera unui bărbat mai în vârstă. Du-te în camera ta și scoate-ți haina, iar Robert va veni după tine puțin mai târziu.

Și-a mușcat buzele și a încuviințat din cap. A intrat în holul mare al hotelului, plutind aproape pe podeaua din mozaic. A cerut cheia cu atâta trufie încât s-a întrebat pentru o clipă dacă domnul Cullen nu o va confunda cumva cu posesoarea unei camere mult mai bune. Apoi, s-a îndreptat spre ascensor și i-a spus liftierului la ce etaj mergea, fără să facă greșeala să se uite la el. Ușa din fier s-a închis și a simțit cum liftul începe să urce. *Urc*, și-a spus în sine ei, *urc*, *urc*.

— Plutești pe culmi foarte înalte, nu-i așa?

Obrăznicia liftierului a lăsat-o pe Lina fără suflare. S-a înroșit toată așteptând ca acesta să se întoarcă cu fața spre ea. Când a făcut-o, a văzut un zâmbet arogant și doi ochi căprui, care îi aparțineau lui Tristan. Lumina candelabrului a devenit dintr-odată orbitoare. A făcut imediat un pas înapoi.

— De unde ai luat uniformă?

— Mă subestimezi, Carolina, a răspuns el, continuând să zâmbească. Se pare că ai avut succes în seara asta.

— Da, a spus Lina, trăgând adânc aer în piept ca să-și revină. M-a invitat la un coniac.

— Foarte bine! Va cădea în curând în plasa noastră. Dar ai grijă – nu trebuie să-i oferi prea mult, căci își va pierde repede interesul pentru tine!

— Voi fi atentă.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă ce prietene îți alegi! Compania doamnei Carr, o femeie divorțată, este mai periculoasă decât lipsa oricărei prietene.

Lina nu s-a mai întrebat cum aflase de doamna Carr.

— Voi ține minte.

— Și fii foarte atentă ce spui ca să nu te trădezi! a continuat Tristan, punând mâna pe pârgia liftului.

— Da, firește că voi fi atentă.

— Și mai trebuie să ții minte un lucru extrem de important: Prefă-te că bei, dar ia doar înghițituri foarte mici! El poate să se îmbete, dar tu nu ai voie s-o faci.

Lina a dat din cap și a continuat s-o facă până când el i-a spus să înceteze. N-ar fi reușit niciodată să anticipeze gestul lui Tristan nici dacă cineva ar fi întrebat-o de mii de ori: a făcut un pas spre ea și și-a aplecat capul. A ținut-o cu spatele de peretele îmbrăcat în piele al liftului și i-a simțit buzele lipite de ale ei. Avea chipul aspru ca nisipul; ea a tras adânc aer în piept și trupurile li s-au atins. Era primul ei sărut – pățimaș

și dulce deopotrivă. Și l-a imaginat de sute de ori pe Will sărutând-o, dar sărutările imaginare nu se comparau cu cele adevărate. Părea ca un buchet de flori care se deschid la lumină.

Când liftul s-a oprit, ținuta ei era perfect aranjată, iar ea a pășit pe palierul etajului al nouălea, fără să privească înapoi.

— Pregățiți-vă, domnișoară Broad! l-a auzit ea pe Tristan spunând, în timp ce se îndrepta spre camera ei. Voi face în curând următoarea mișcare.

Lina era uimită. În ciuda pasiunii primului sărut din viața ei, era uluitor de liniștită. Avea grijă să nu bea prea mult coniac, chiar dacă domnul Longhorn sorbea cu plăcere din paharul lui. Zâmbea fermecător în timp ce el îi povestea despre proprietatea de la țară, despre iahtul și despre partenerii de afaceri care îl plectiseau de moarte. În ciuda sfaturilor pe care i le dăduse Tristan, era convinsă că ținuta pe care o adoptase și aparentul interes pe care îl manifesta față de interlocutorul său i le datora lui Elizabeth, dar nu o deranja acest lucru. Elizabeth îi luase tot ce avea mai de preț. I se părea, așadar, firesc „să fure” și ea ceva de la domnișoara Holland.

— Mi-ar plăcea să te duc la Paris..., spunea domnul Longhorn. Vorbea mult despre Paris. Brațele sale lungi se odihneau leneșe, înveșmântate într-un smoching de catifea, într-o nuanță puțin mai închisă decât cel pe care îl purta când se întâlнисeră prima dată. A renunțat un timp să mai fumeze,

lucru pentru care Lina s-a simțit recunoscătoare. Nimeni din familia Holland nu fuma – cu excepția lui Edith, sora domnului Holland, care mai trăgea uneori, pe ascuns, dintr-o țigară – așa că nu era obișnuită cu mirosul de tutun. La Paris – a continuat el visător – mi s-au întâmplat toate lucrurile frumoase.

Stăteau pe două fotolii cafenii, în fața șemineului unde ardea un foc vesel, din sufrageria spațioasă a apartamentului domnului Longhorn. Carafa din sticlă șlefuită stătea între ei, iar valetul îi veghea din umbră. Era imposibil să spui cât era ceasul, deși Lina era convinsă că niciodată nu stătuse trează atât de târziu în noapte, cel puțin nu în felul acela.

— Cu siguranță, nu toate lucrurile frumoase le-ați trăit acolo, a spus Lina.

— Nu, nu chiar toate, a răspuns domnul Longhorn, pe un ton vesel. Ridurile i s-au adâncit pe chipul îmbătrânit și și-a dat capul pe spate. Părul cărunt îi creștea mai mult pe lateral, acoperindu-i urechile, a observat Lina, deși părea bogat și în creștet. Nu, nu toate! Dar pe atunci eram tânăr și de aceea asociez Parisul cu perioada cea mai frumoasă din viața mea.

Lina a schițat un zâmbet. Nu știa ce să răspundă, așa că a urmat sfaturile lui Tristan și a tăcut, reacție pe care Longhorn părea – odată cu fiecare clipă care trecea – să o aprecieze.

— Uită-te cât de tânăr eram!

Lina s-a uitat de jur împrejur, așteptându-se parcă să-l vadă apărând de undeva mai tânăr. El i-a arătat însă cu mâna un perete „tapetat” cu tablouri, cărora ea le aruncase o privire fugitivă când intrase în cameră și despre care crezuse că reprezentau celebra lui colecție de frumuseți feminine. Toate erau portrete de femei, era adevărat, dar când s-a ridicat în picioare și s-a apropiat, a observat că un tablou cu rame groase din aur înfățișa un bărbat de vreo douăzeci și ceva de ani. Avea o coamă de păr negru și un nas frumos sculptat. I-a recunoscut pomeții înalți și ochii veseli și a văzut de unde deprinsese domnul Longhorn gustul pentru gulere demodate. A privit tabloul și și-a dorit ca primul ei sărut să i-l fi dăruit un bărbat ca acela.

— Acesta sunteți dumneavoastră? a întrebat ea în șoaptă.

— Da, într-o perioadă în care toate fetele îmi cădeau la picioare. Domnul Longhorn a făcut o pauză și a luat o înghițitură de coniac. Sper că nu consideri o indecență faptul că am spus asta, domnișoară Broad. Dar așa stăteau lucrurile pe atunci. Îmi doresc uneori – poate chiar de câteva ori pe zi – să nu fi fost atât de infatuat și să-mi fi găsit o soție. Nu aş mai fi acum

atât de singur. Dar nu mă pot abține să nu mă simt impresionat de trecutul meu.

— Nici nu vă învinovățesc pentru asta, a spus Lina, îmbujorându-se, stânjenită ușor de propria-i sinceritate.

Și-a mutat privirea de la portretul lui Longhorn la cele ale grațiilor din timpuri trecute și prezente. Erau pictate în acuarelă sau ulei, obrajii trandafirii și mătăsurile elegante fiind scoase în evidență. Își dorea ca și chipul ei să fi fost immortalizat de un pictor, fascinat de frumusețea sa. A uitat pentru o clipă că nu era singură și a continuat să admire portretele. Ochii i-au căzut atunci asupra lui Elizabeth Holland.

Portretul ei era mic și încadrat de o ramă din metal lăcuit. Fusese surprinsă cu trupul puțin în umbră, aruncând însă peste umăr o privire care îi trăda stăpânirea de sine. Pictorul îi conferise o aură diafană, dar redase cu fidelitate trăsăturile lui Elizabeth: gura mică și rotundă, ochii ușor depărtați, cu privirea lor inocentă, tenul palid, nuanțele trandafirii ale nasului și bărbia ascuțită. Purta o rochie de mătase roz, pe care – și-a amintit Lina – o ajutase să o îmbrace.

Și-a dezlipit privirea de la portrete, sperând că amfitrionul ei nu observase cu câtă ardoare își dorea să semene cu fata din tablou, și s-a îndreptat spre ferestrele înalte cu vedere spre parc. Înțelegea acum de ce camera ei costa atât de puțin. Apartamentul domnului Longhorn avea câteva camere și era mobilat cu piese antice și cu un șemineu care le-ar fi eclipsat pe cele din casa familiei Holland. Și mai mult decât atât, un lucru cu adevărat impresionant, nu avea vederea spre stradă, ci spre un parc. Un parc imens și elegant, cu copaci golași și stacojii, ninși de zăpadă și străjuți, de-o parte și de alta, de clădiri, de parcă erau straturile de flori ale lui Longhorn.

Era sfârșitul unei zile în care aflase ce însemna să te simți invidiată și admirată. Privind peisajul care se întindea la picioarele ei, a descoperit că asemenea experiențe o făceau să-și dorească și mai mult. Când s-a dezlipit de fereastră, a mai aruncat o ultimă privire portretului lui Longhorn. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi cunoscut în perioada *aceea*!

— Domnule Longhorn! a spus ea, întorcându-se de la imaginea tinereții lui la cea din prezent.

Își închisese ochii cât timp ea stătuse la fereastră, iar acum îi deschidea încet.

— O, Carolina! a răspuns el după o clipă. Părea să se fi pierdut într-o lume a lui, dar când a recunoscut-o, i-a zâmbit satisfăcut. Cât de fericit mă simt în compania ta, draga mea! a adăugat el, puțin trist.

Lina și-a atins ochii asupra lui Robert, îmbrăcat în frac negru și pantaloni în aceeași culoare. El o scruta cu privirea. Până și nasturii din alamă străluceau în direcția ei.

Cu puțin timp în urmă, Lina avea o părere extraordinară despre ea. Acum, când a văzut privirea lui Robert, trufia i-a mai pălit puțin. Apatia cu care privea scena îi dădea parcă de înțeles că mai fusese martorul unor spectacole asemănătoare. Ideea succesului de care se bucurase în seara aceea ar fi continuat să pălească dacă o bătaie în ușă nu i-ar fi distras atenția. Când Robert a deschis, a descoperit că norocul îi surâdea din nou.

Căci în prag se afla Tristan, care purta uniforma cafenie de la Lord & Taylor și ținea în mână o colecție periculoasă de plicuri lunguiețe. Îi simțea încă atingerea pătimașă a buzelor, de parcă o sărutase doar cu câteva clipe în urmă – de parcă îi lăsase o amprentă. L-a dat la o parte pe Robert și s-a îndreptat spre domnul Longhorn.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar am căutat-o pe domnișoara Broad peste tot.

— Dar care este problema? a întrebat domnul Longhorn pe un ton rece, ridicându-se acum în capul oaselor.

— Nu l-am văzut niciodată pe acest om, a spus Lina, cu o voce răgușită, simțindu-se ca o luntre bătută de vânt.

Tristan spusese în treacăt că va face următorul pas, dar i se părea îngrozitor de repede. Încrederea începea să i se spulbere. Părea aproape de marginea prăpastiei.

— Domnișoară Broad, cu siguranță că vă amintiți de mine de la magazinul Lord & Taylor, a insistat Tristan.

— Dar eu intru în multe magazine... El o privea cu intensitate, lucru care a făcut-o să se înroșească până în vârful urechilor. Cred că memoria îmi joacă feste uneori.

— Domnișoara Broad nu este obligată să-i țină minte pe toți angajații magazinelor, a intervenit domnul Longhorn. Nu prea văd cum justifici faptul că ne deranjezi. Este foarte târziu și te afli în camera mea, așa că spune care e problema sau pleacă!

Cu câteva clipe în urmă, Longhorn credea că Lina îi luminase puțin viața. Dar vizita inoportună a prietenului ei, partenerul de escrocherii, îi

spulberase această iluzie. Lina a închis ochii, așteptând ca lumea să se prăbușească în jurul ei.

— Îmi cer iertare pentru ora târzie, dar o aștept pe domnișoara Broad de la șase. Este vorba despre aceste note de plată...

— *Note de plată?* Pentru asta mă deranjezi atât de târziu în noapte? Lina a deschis ochii. Bătrânul domn se ridicase în picioare. Chiar dacă se rezema de brațul scaunului, îl domina pe Tristan cu glasul lui impunător și sardonice, determinându-l pe acesta să se facă mic. Ți-aș fi recunoscător să trimiți notele de plată ale domnișoarei Broad la biroul meu din Prince Street și să n-o mai deranjezi de acum înainte. Cunoști adresa? Foarte bine. Valetul te va conduce afară.

Lina și-a recăpătat suflul, deși nu știa dacă să se simtă ușurată sau distrusă. Era convinsă că apariția lui Tristan spulberase magia. Domnul Longhorn s-a întors de la ușă și a văzut că era mânios – extrem de mânios. Și-a dus pumnul la gură și a tușit violent de câteva ori. Când Tristan s-a retras în hol, i-a făcut încă o dată cu ochiul Linei, apoi s-a întors spre ieșire.

— Vă mulțumesc, domnule, a strigat el, înainte de a coborî treptele spre ușă, urmat îndeaproape de Robert.

Când accesul de tuse al domnului Longhorn a încetat, acesta și-a privit tână vizitatoare.

— Este foarte... ciudat, a îngăimat ea, fără să-și ridice ochii de la masă. Vă pot da banii înapoi imediat ce...

Bătrânul domn a fluturat din mână de parcă ar fi alungat un fluture.

— Nu vreau să-mi dai nimic înapoi, draga mea.

— Dar *aș putea*, a insistat ea.

— Nu, n-ai putea. Știu ce-ai pus la cale. Tu crezi că am făcut avere bizuindu-mă pe primul venit care mi-a ieșit în cale?

— Nu. Adevărul cuvintelor lui a izbit-o pe Lina câteva clipe mai târziu. Se așteptase să audă replica aceea – „Știu ce-ai pus la cale” – și s-a simțit aproape ușurată să o audă. Bănuiesc că nu, a adăugat ea în cele din urmă.

— Am știut ce urmărești din prima zi când ne-am întâlnit pe hol. Ea a început să se joace cu dantelele rochiei. Se simțea copleșită de rușine, dar știa că peste câteva minute totul se va sfârși. Mi-am spus însă că este păcat ca o fată atât de frumoasă să se înjosească atât de mult doar pentru că nu a primit la naștere un titlu nobiliar. Situația este cu totul alta în cazul unui bărbat descurcăreț. Un bărbat descurcăreț poate să muncească din greu, să câștige bani și să se căsătorească cu o aristocrată. Nu așa stau lucrurile,

însă, în cazul unei fete – nu, dacă tăticul ei nu se zbate pentru asta. Și bănuiesc că nu ai avut parte de un tată.

Numai atunci a îndrăznit Lina să-și ridice privirea spre el.

— Nu, a murmurat ea, pe un ton precaut.

— Nu trebuie să fii speriată, draga mea. Vreau doar să mă bucur de compania ta, nimic mai mult. Nu trebuie să te sperie renumele meu de afemeiat. Nu vreau să-ți răpesc inocența. Am așteptat prea mult ca să mă căsătoresc și acum este prea târziu, dar vreau pe cineva care să mă însoțească la petreceri și să-mi spună cum văd tinerii viața. Dacă accepți, voi avea grijă ca funcționarii de la magazine și de la hotel să nu te mai deranjeze. Notele tale de plată vor ajunge direct la mine – îți poți angaja o servitoare și un vizitiu. Voi avea grijă să ai parte de tot ce-i mai bun.

Lina a încremenit, copleșită de recunoștință, neștiind ce să mai spună. Merita, așadar, să fie imortalizată pe pânză. Sau cel puțin, să fie bine îmbrăcată. Un sentiment de ușurare i-a străbătut trupul, făcând-o să zâmbească.

— Vă mulțumesc, domnule Longhorn, a spus ea, cu zâmbetul pe buze. Este frumos ce spuneți.

— Bine atunci. Mâine, vei face niște cumpărături. Vreau să mă însoțești la petrecerea de Crăciun organizată de familia Schoonmaker și mi-ar plăcea să porți o rochie cum nimeni n-a purtat vreodată.

Lina era conștientă de faptul că dădea energică din cap, dar își imagina deja modelul și culoarea rochiei.

Când i-a vorbit din nou, în glas i s-a oglindit din nou blândețea.

— Îmi pare rău pentru scena neplăcută de dinainte, draga mea. Nu trebuie să ne mai gândim la asta.

— Și mie îmi pare rău, a spus ea domol.

Dar Lina nu regreta deloc. Căci apele se liniștiseră din nou și acum plutea sub un soare cald și luminos.

Sâmbătă era ziua care preceda Ajunul Crăciunului, o zi care a trecut greu pentru elita newyorkeză. Soarele a apus devreme, iar lui Henry i se părea că n-a mai văzut de mult lumina zilei. Toată noaptea a cugetat în camera lui, a adormit târziu și cu intermitențe, iar până la ora cinci întunericul se lăsase deja. Părea o noapte fără sfârșit, căci iată-l din nou, în aceeași sufragerie, în compania acelorași oameni. Mai existau însă câteva excepții – Lucy Carr și domnul Gore. Isabelle nu putea să trăiască fără întâlniri și petreceri și era evident că luase atitudine, de vreme ce, în mod obișnuit, bătrânul Schoonmaker n-ar fi îngăduit ca o femeie divorțată să-i treagă pragul casei de două ori într-o singură săptămână și în special în prezența unui bărbat care venea adesea neînsoțit de soția lui. Jucau bridge – toți patru – doamna Schoonmaker, doamna Carr, Gore și Penelope Hayes, care îl privea pe Henry ca o pasăre de pradă, fără să pară că își îndreaptă ochii în direcția lui.

— Bridge, a spus Henry, fără să-și ridice privirea din paharul cu coniac. Nu este oare o îndeletnicire nedemnă de o doamnă?

— Numai dacă o practici în timpul unor petreceri somptuoase, în hoteluri de lux sau în locuri străine, i-a răspuns tatăl lui, care stătea lângă el, supărat pentru că fiul lui prefera să bea după masă.

— Cu alte cuvinte, numai dacă ești văzut în public?

— Exact. Nu toată lumea suferă de exhibiționism patologic *ca tine*, dragul meu.

Henry a încuviințat din cap și a luat o înghițitură de coniac. Bătea darabana pe brațul incrustat cu bronz aurit al scaunului, gândindu-se că – dacă nu ar fi fost văzut într-o anumită seară – ar fi liber acum să afle ce se întâmplase între Teddy și Diana. Stătea, în schimb, în salonul casei sale de pe Fifth Avenue, îmbătrânind cu fiecare clipă care trecea.

În saloanele învecinate, servitorii pregăteau cu febrilitate petrecerea pe care doamna Schoonmaker avea de gând s-o dea în Ajunul Crăciunului. Ea se plânsese deja de câteva ori de stresul pe care i-l provocau asemenea lucruri. Stătea în aceleași camere – și-a amintit Henry – în care își anunțase logodna cu câteva luni în urmă și i se părea că gestul lui de lașitate de atunci era cauza tuturor necazurilor lui prezente.

— Domnișoara Hayes este o fată atât de frumoasă, a spus tatăl lui, sorbind din băutură, fără să pretindă însă că a făcut observația la întâmplare.

— Cândva nu credeai asta.

— Tragediile îi schimbă pe oameni. Tatăl lui Henry s-a foit pe scaunul lui antic, făcându-l să scârțâie, și și-a mutat paharul dintr-o mână în alta. Pe unii oameni, a adăugat el cu subînțeles.

Henry a sorbit din băutură și și-a rezemat capul în mână, mișcându-se în așa fel încât să se îndepărteze ușor de tatăl lui. A privit podeaua, ascunsă sub covoarele întunecate, și și-a ațintit privirea asupra lui Penelope, care stătea la masa de joc într-o ținută bine studiată, purtând o rochie în nuanțe de galben-pal cu mărgeluțe din aur la gât. Avea părul strâns în creștetul capului, ca o statuie clasică, iar lumina strălucitoare din camera învecinată îi scotea în evidență gâtul lung, precum cel al unei lebede. Cândva, își plimbase buzele pe gâtul ei, dar acum nu mai simțea dorința să o facă. Poziția în care îl ținea îi era destinată, Henry o știa prea bine, dar și tatălui său, iar ideea l-a umplut de dezgust.

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt în clipa în care majordomul a apărut în prag și a anunțat numele unei persoane care îi bântuise ultimele nopți. Înainte ca acesta să rostească ultima silabă a numelui „Teddy Cutting”, Henry a sărit de scaun și a traversat în grabă camera. L-a întâmpinat pe Teddy la ușă, l-a privit în ochi și i-a spus pe un ton simplu și tăios:

— Tu!

— Salut și ție, i-a răspuns Teddy, ușor amuzat. Am luat masa la Delmonico's. Toată lumea îți simte lipsa.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a spus Henry, cu ochi scăpărători, luându-și prietenul de braț.

Spre marea lui iritare, Teddy s-a eliberat și s-a îndreptat spre masa de joc, unde i-a salutat pe cei prezenți. Numai după aceea, l-a lăsat pe Henry să-l ducă în galerii. Avea un zâmbet nedumerit pe chip și era îmbrăcat cu un smocking croit în stilul celor pe care le purta Henry. Conferise o nuanță mai întunecată părului său blond, ungându-l cu o pomadă, care îl ținea fixat într-o parte.

— Am văzut ziarul, a mârâit Henry, când nu mai exista pericolul să fie auziți.

Pereții camerei erau stacojii, iar în colțuri, ferigi în ghivece din cupru înmprospătau încăperea.

— Ce ziar? a întrebat Teddy, cu același aer inocent și ușor amuzat, care nu atenua mânia lui Henry. Își lovea pălăria de coapse, dând impresia că era plictisit. Ce păcat că ai fost sechestrat în casă imediat ce perioada de doliu a luat sfârșit! a continuat el. Băieții îți simt lipsa.

— Ziarul în care s-a scris despre tine și Diana Holland.

— Despre ce vorbești? a întrebat Teddy, oprindu-se lângă o nimfă din marmură și privindu-și, în sfârșit, prietenul în ochi.

— Despre articolul scris de „Curtezan”, a răspuns Henry, înfierbântat. Cel în care descrie relațiile „confidențiale” dintre tine și iu... domnișoara cu care, după cum susțineai, nu trebuie să mă implic într-o relație romantică în acest moment istoric.

Teddy a ezitat și a scrutat din nou cu ochii lui gri camera unde ceilalți oaspeți râdeau în timp ce dezbăteau diverse subiecte. Pe chip i se citea o expresie gravă. A lovit ușor parchetul cu piciorul și s-a gândit ce răspuns să-i dea.

— Henry, doar nu crezi... Cuvintele i-au rămas suspendate în aer, iar el a clătinat din cap. Te referi la articolul care a supărat-o atât de tare pe Florence? Ai citit ce a scris despre *ea*, Henry? Cum m-ar mai fi interesat ce a scris despre *mine* când...

Henry îl privea cu chipul încruntat și mânios. Furia aproape că îl sufoca și nu avea cale de scăpare. Teddy îl țintuia cu ochii lui tăcuți și gravi, așa cum îl privea uneori, târziu în noapte, după ce consumaseră câteva pahare în plus, iar Henry își vedea propria imagine reflectată pe chipul prietenului său. Veselia din celelalte camere părea la mii de kilometri depărtare.

— N-am observat articolul despre Florence, a spus Henry în cele din urmă, cu glasul găuit.

— Henry..., soacra surorii mele și doamna Holland au aranjat ca eu s-o însoțesc pe Diana la un dineu. Mi-a plăcut foarte mult compania ei, așa cum mi-a plăcut și cea a surorii sale, dar nu e nimic între noi. Îl privea cu aceeași expresie gravă, iar mânia lui Henry a început ușor să se stingă. Nu face acuzații ridicole! a încheiat Teddy, pe un ton tăios.

— Bine, bine, a spus Henry, oftând și ascunzându-și chipul în mâini.

Voia să-l întrebe de ce – dacă nu era nimic între prietenul lui și Diana – nu venise la el noaptea trecută, dar s-a oprit – nu pentru că se temea că l-ar fi șocat pe Teddy, ci pentru că voia s-o protejeze. Și trebuia să păstreze secretul surorii ei, indiferent unde se afla aceasta.

— O iubești, a spus Teddy domol.

— Da, i-a răspuns Henry cu o sinceritate debordantă.

Teddy și-a înălțat privirea spre dantelăriile din ipsos care se îmbinau cu înfloriturile de pe tavan.

— Doamne, nu te dai bătut!

— Nu.

— Ești conștient de asta.

— Da, a răspuns Henry, ezitând. Îl cunoștea de mult pe Teddy, dar nu avusese niciodată o asemenea discuție cu el. Dar n-am simțit niciodată ce simt acum.

Prietenul lui l-a privit îndelung și pentru prima dată Henry s-a temut să audă părerea lui Teddy.

— Atunci va trebui să te duci după ea.

Henry a oftat ușurat, fără să-și dea seama că până atunci își ținuse respirația.

— Nu pot să plec de acasă.

Numai atunci și-a dat la o parte mâna în care își ascundea chipul și a văzut că prietenul lui dădea din cap. Teddy l-a atins pe braț și a aruncat o privire în camera unde ardea un foc vesel, iar oaspeții jucau cărți.

— Tatăl tău a plecat, a observat Teddy.

Cei doi bărbați s-au privit unul pe celălalt, apoi s-au întors și s-au strecurat, aproape neobservați, printre ceilalți invitați.

— Ce plictisitor e! a spus Teddy, pe un ton batjocoritor, înghiontindu-l pe Henry, când au ajuns în dreptul mesei de joc.

— Da, o știu prea bine! a răspuns Isabelle, cu entuziasm, fără să-și desprindă însă privirea de la cărți.

Cărțile erau – după cum observase de câteva ori tatăl lui (în mod eronat, credea fiul) – singurul ei viciu.

— Mie îmi place noul nostru Henry, a spus Penelope, cu o voce moale, care – dacă Henry n-ar fi cunoscut-o – ar fi jurat că îi aparținea altcuiva.

— Mă duc la culcare, a spus Henry, încercând să nu-și trădeze energia care îi făcea sângele să-i zvâcnească în vene.

— Iar eu mă duc să văd ce poate oferi orașul noaptea unui tânăr ca mine.

Cei doi bărbați s-au îndepărtat de masa din marmură, pășind pe covorul gros, în nuanțe stacojii. Lumina focului se răsfrângea asupra lui Penelope, scoțându-i în evidență bustul zvelt, dar și chipul pe care i se citea uimirea.

— Noapte bună amândurora, a spus doamna Schoonmaker, dezlipindu-și ochii din cărți și aruncându-i o privire lui Penelope. Îmi cer iertare în numele domnului Schoonmaker; a fost chemat pe neașteptate la club. O problemă plictisitoare de politică.

— Noapte bună, au spus și ceilalți invitați.

Cei doi prieteni s-au îndreptat spre ușă. Pe hol, Henry s-a întors spre Teddy, pregătit parcă sa-și ia la revedere de la el. Teddy a aruncat o privire în urmă și a dat din cap, oferindu-i lui Henry pălăria lui. Și-au strâns mâinile și s-au despărțit, Teddy îndreptându-se spre camerele lui Henry, iar Henry, cu pălăria trasă pe față, spre trăsura familiei Cutting, care aștepta în fața casei.

— Doamnele nu mă cred de obicei, dar Yukon este un loc minunat vara, spunea Snowden Cairns în timp ce servitorii strângeau de pe masa familiei Holland resturile porumbeilor fripți la grătar. Florile roșii de răchiță, levănțica, margaretele, arnica – toate te îmbată cu aroma lor... iar măcălendrii și ciocănitorele te vrăjesc cu muzica lor...

Diana își rezema obrazul în mână, iar pleoapele i se închideau greoaie. Nu la această stare de somnolență se referise mama ei – era conștientă de asta – când o rugase să fie drăguță cu domnul Snowden. Dar somnolența era singura alternativă la freamătul lăuntric care îi tulbura sufletul. Abia reușea să înghită câte ceva, avea pielea rece în ciuda focurilor care ardeau acum în șemineurile casei, iar capul îi era înfierbântat. Îi era un dor nebun de Henry și înțelegea acum – așa cum nu o mai făcuse niciodată – că dorul era sinonim cu durerea și boala. Snowden, însoțitorul ei permanent, nu-i ușura deloc situația. Ajunsese la concluzia că era un orator plictisitor, care perora ore în șir, repetându-se adesea, și nu-și schimbase încă părerea.

— Firește, asta a fost înainte de dezvoltarea orașelor și de apariția unor personaje cu totul antipatice, care au început să vină cu nemiluita...

Valetul lui Snowden a terminat de strâns masa, iar Edith, care stătea în fața Diane, la celălalt capăt al mesei, o scruta cu privirea. Le despărteau lumânările noi, coșulețele cu portocale, fețele de masă croșetate și ce mai rămăsese din argintăria familiei.

— Te simți obosită, Di? a întrebat-o mătușa ei, întrerupând monologul oaspetelui lor.

Căzuseră de acord, în mod tacit, să-l lase să vorbească, de vreme ce oamenii lui le reparau casa, le umpluse camera care era goală de luni bune, le împodobise un pom de Crăciun în salon și le decorase pereții cu alte tablouri. În asemenea circumstanțe, era o dovadă de politețe din partea lor să-i asculte poveștile.

— Da, domnișoară Di, arăți obosită, a spus și Snowden, pe un ton îngrijorat; ea ar fi dat orice numai să nu fie beneficiara atențiilor lui.

— Da, a mințit ea. Sunt foarte obosită. Poate din cauza vremii sau poate sunt copleșită de recunoștință, a spus ea, cu o sinceritate exagerată, care nu

i-a scăpat însă lui Edith. Ați făcut atâtea lucruri pentru noi! a adăugat ea repede. Este impresionant.

— Atunci poate că ar fi bine să te duci la culcare, a continuat mătușa ei, muștrând-o din priviri.

Diana nu știa dacă asemănările dintre ea și mătușa ei o ajutau pe Edith să-și înțeleagă nepoata în momente ca acestea sau dacă pur și simplu trăia alături de ea frământările sufletești ale Diane.

— Cred că te-am plictisit destul cu poveștile mele, a spus Snowden, cu un zâmbet pe care ar fi putut să-l considere generos dacă nu i s-ar fi părut că fiecare gest al lui îi viola gândurile. Nu te mai obosi din cauza mea! A fost o plăcere să iau masa în compania ta și aseară, și astăzi. Sper că mă vei putea suporta și în serile ce vor urma.

Diana a reușit să schițeze un zâmbet și a părăsit, fără nici un regret, camera slab luminată. Deși freamătul lăuntric nu-i dădea pace, știa că în camera ei va putea, cel puțin, să încerce să adoarmă și dacă se va lăsa purtată pe aripile viselor, se va trezi, în sfârșit, în brațele lui Henry. Puțin mai devreme, în ziua aceea, când servitorii lui Snowden aduseseră lăzile cu provizii și lemnele de foc, reușise să sustragă o sticlă de vin. Când va ajunge în camera ei, s-a gândit ea, va bea un pahar de vin, se va ameți și somnul o va fura în curând. Nu i-a trecut prin minte că nu avea cu ce să desfacă sticla sau cum să facă asta.

A urcat scările indiferentă, ridicându-și puțin fusta. S-a oprit în fața ușii cu mâna pe clanță, gândindu-se să se întoarcă după un tirbușon, dar s-a răzgândit. Dacă se întâlnea din nou cu Snowden, o va plictisi iar cu poveștile lui nesfârșite și nu se va mai bucura niciodată de liniștea și siguranța odăiței ei. Când a deschis ușa, a realizat că nu mai era cazul să caute un tirbușon.

Căci Henry desfăcuse deja sticla de vin. Prezența lui îi dominase atât de mult gândurile, încât i se părea firesc să-l vadă acum în carne și oase. Frumusețea lui reală o eclipsa însă pe cea din vise și trebuia să se obișnuiască cu asta. Pe chip avea întipărit un zâmbet fermecător și familiar, iar ochii îi scăpărau scânteii. Purta un smocking negru, iar un joben lucios i se odihnea în poală. O privea, nemișcat, deși fiecare fibră din trupul lui îi trăda energia și pasiunea. Diana s-a rezmă de ușă ca s-o închidă și a încuiat-o, bâjbâind cu mâna, fără să-și dezlipească privirea de la el. Credea că – dacă l-ar fi scăpat chiar și o clipă din ochi – s-ar fi făcut nevăzut.

Camera era luminată doar de veioza de lângă pat și de flăcările care se stingeau încet în cămin. Henry stătea lângă șemineu, în fotoliul îmbrăcat în tapițeria veche, unde ea își imaginase că avea să citească câteva versuri înainte de a se lăsa cuprinsă de somnul binefăcător. Lumina tăciunilor încinși se răsfrângea asupra lui, accentuându-i nuanțele aurii ale pielii.

— Stai în fotoliul meu, a murmurat ea.

S-a desprins apoi de ușă și s-a îndreptat spre el, călcând pe covorul alb din blană de urs. I-a luat pălăria din poală și și-a pus-o, veselă, pe cap, apoi s-a așezat pe genunchii lui Henry. El a cuprins-o cu un braț și și-a odihnit palma pe coapsa ei, cu o privire fermă. Când Diana a realizat că îi simțea mirosul, a înțeles, în sfârșit, că prezența lui era reală.

— Aș vrea să-ți reamintesc că îmi porți pălăria, a spus el, doar că nu e a mea.

— Da?

— Este a lui Teddy Cutting.

Expresia de pe chipul lui a rămas neschimbată, dar a sesizat tonul diferit cu care i-a rostit numele. Nu așa îl pronunța în mod obișnuit. Nedumerirea Diane a durat doar o clipă, căci a revăzut imediat camera de pe East Sixteenth Street, a rețrăit sentimentul deznădejdiei pe care îl experimentase atunci și și-a amintit articolul de scandal pe care ea însăși l-a conceput. Și-a scos pălăria de pe cap.

— Doar nu *crezi*...

— Nu, dar aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat.

— A fost o glumă proastă, Henry. A aruncat pălăria în pat și a început să se joace cu fusta ei lungă și albă. Nu s-a întâmplat nimic. Am vrut să mă răzbun puțin atunci când am crezut că între tine și Penelope...

— Gata!

A privit licărul vesel din ochii lui și – convingându-se că Henry era într-adevăr gelos pe Teddy – a hotărât că nici gelozia ei nu-și mai avea rostul. S-a aplecat spre el și a așteptat ca buzele să li se întâlnească. Gurile li s-au contopit, mai întâi ușor și domol, apoi cu o pasiune crescândă. El și-a adâncit mâinile în părul ei, apoi și le-a plimbat încet spre corset. A auzit ca prin vis cum pantofii ei cu toc au căzut – unul câte unul – pe podea. I se părea firesc ca părul să i se reverse în valuri pe umeri. Au trecut câteva minute – nu știa câte – până când el și-a îndepărtat chipul de al ei.

— Te iubesc, a spus el simplu și încet. Nu a rostit cuvintele cum și le imaginase ea rostite de personajele din romane. Nu le-a rostit cu un glas

disperat, stăruitor, mânios sau exagerat de convingător. Nu le-a rostit cu senzualitate, ci doar cu intenția de a se face înțeleș. Diana i-a răspuns printr-un zâmbet generos, care îi trăda fericirea nemărginită. Știi doar că n-am iubit-o niciodată pe Penelope și n-o voi iubi niciodată. Nu știa dacă mai citise vreodată în ochii lui negri o sinceritate atât de debordantă. Dar oamenii ne vor condamna. Ei nu știu că Elizabeth trăiește – vor crede că am înlocuit-o cu cineva de același rang social. Indiferent de poziția familiei tale, nu vor accepta ușor idila noastră.

— Dar eu nu cred că facem ceva rău, a spus Diana, ridicându-și bărbia și susținându-i privirea.

— Nu vreau să faci ceva ce...

Pentru Diana era însă suficient. L-a întrerupt pe Henry cu un sărut pătimaș, ce nu părea să se mai sfârșească. După ce i-a pus capăt, l-a tras după ea pe covorul din blană de urs. El s-a rezemat într-un cot și a privit-o îndelung, timp în care ea a înțeleș ce însemna să pozezi pentru un artist. A întins mâna după sticla desfăcută de vin, ce se afla lângă fotoliu, și a băut din ea. Diana i-a luat-o și a băut și ea, apoi cuvintele nu și-au mai găsit rostul.

Henry s-a așezat lângă ea, privind-o cu ochi scrutători și atingând-o cu tandrețe. Și-a scos smochingul și apoi i-a răsucit ciorapii, examinându-i picioarele micuțe. I-a sărutat gleznele și apoi genunchii. Ea încerca să rămână nemișcată, ținându-și respirația. Când buzele li s-au contopit din nou, nu mai știa pe ce lume se află, dar nici nu-i mai păsa.

El a mai întrebat-o o dată dacă era convinsă că nu va regreta mai târziu ce avea să se întâmple în seara aceea. I-a confirmat că așa era.

La început, a simțit o durere ascuțită, iar Diana s-a întrebat dacă nu era cumva prima femeie incapabilă să comită păcatul originar. Dar Henry i-a șoptit cuvinte de dragoste, iar timpul a trecut – nu știa nici cât, nici cum – și a descoperit că trupul ei dansa pe ritmurile muzicii lui, cum nu-și imaginase – nici în fanteziile cele mai bune – că o va face vreodată.

Mai târziu, cândva în toiul nopții, s-a trezit și l-a văzut pe Henry admirându-i umerii goi. S-au privit unul pe celălalt cu dragoste în ochi. Ea a coborât apoi în bucătărie ca să aducă niște apă, dar apoi și-a petrecut restul nopții, până în zori, cuibărită la pieptul lui.

Nu-și mai amintea când a furat-o somnul, dar știa ce a trezit-o – zgomotul clantei. A deschis ochii și și-a văzut dormitorul scăldat în lumina dimineții. Totul era alb în jurul ei, dar singurele cuvinte care i-au venit în

mente erau: *Nu mai sunt virgină. Nu mai sunt o fetișcană.* Nici trupul nu mai era același – o durea, dar era pregătit pentru tot ceea ce avea să-i ofere viața.

Apoi ușa s-a deschis, iar ea și-a ridicat capul și a văzut chipul servitoarei ei. Claire ținea în mână un urcior din porțelan în nuanțe de alb și albastru. Diana i-a urmărit privirea, iar ochii i-au căzut asupra chipului frumos al lui Henry, care dormea lângă ea pe covorul din blană de urs. I se părea și mai frumos dimineața, privit îndeaproape. Focul se stinsese în timpul nopții. Când și-a îndreptat din nou privirea spre ușă, a văzut că era închisă. Slavă Domnului că a fost doar Claire, și-a spus, și s-a cuibărit din nou lângă silueta caldă de lângă ea, lăsându-se din nou pradă somnului binefăcător.

Lina mergea pe potecile străjuite de copaci golași din Union Square cu pași lenți, dar bine studiați. Mergea cu trufia unei fete care purta o haină nouă. Era din lână de oaie, cu guler bogat din blană de șinșila. Tristan o ajutase s-o aleagă în dimineața aceea. Și încerca să meargă așa cum mergea Elizabeth Holland: afișând o atitudine indiferentă, dar fermecătoare față de frigul de afară și față de fetele de pe stradă, ce-i admirau în tăcere hainele somptuoase din blană pe care le purta când ieșea la plimbare, urmată îndeaproape de o servitoare supusă. Nu era chiar o servitoare, firește. Dar Lina o învățase pe sora ei să păstreze în ziua aceea o distanță apreciabilă.

— Dacă ne întâlnim cu doamna Carr sau cu altcineva? fusese argumentul Linei, iar Claire, fascinată de gândul că sora ei se învățase în cercuri atât de înalte, acceptase.

— Ce manșon frumos! a spus Claire acum.

Se referea la manșonul din lână de miel persan, pe care Lina îl cumpărase – cu mult timp în urmă, i se părea ei – din banii primiți de la Penelope. Manșonul îi apăra acum mâinile de vântul rece de afară, așa cum trebuiau protejate două mâini fine, care nu purtau amprente de zilele grele de muncă.

— Da, așa este, i-a răspuns Lina, peste umăr.

Manșonul nu i se mai părea extraordinar în comparație cu haina pe care o avea acum. Îi plăcea să-și imagineze că – încadrat de guler – gâtul ei părea mai lung și mai impunător, demn de numele pe care îl purta – Carolina. În momente ca acelea, sentimentele pe care le nutrea pentru Will se estompau și se gândea că ar mai putea zăbovi un timp la New York – doar ca să-și perfecționeze manierele elegante. Firește că trecătorii, care nu rămâneau indiferenți la statura ei înaltă, înveșmântată în haine elegante și luxoase, îi considerau pistruii drept o particularitate exotică, iar ochii inteligenți și reci îi țineau la distanță astfel încât le puteau cu greu distinge culoarea – verde sau gri. Dar manșonul a fost cel care i-a atras atenția lui Claire – și Lina, simțind că aceea era ocazia pe care o aștepta ca să-i povestească despre noii ei prieteni din înalta societate, a aruncat o minciună. I-a spus că Longhorn i-l dăruise, așa cum îi dăruise și haina.

— Va trebui să ai multă grijă de aceste daruri neprețuite.

— Da, așa voi face. Fără să-și dea seama de ce, observația surorii ei a făcut-o să se înfioare. Deși nu aceasta fusese intenția lui Claire, cuvintele ei i-au reamintit Linei cât de fragilă era grandoarea ei, chiar și acum, după ce acceptase propunerea lui Longhorn. Tristan a muștrat-o din nou în dimineața aceea, reamintindu-i că, în curând, cariera ei socială va lua sfârșit dacă nu va câștiga prietenia altor reprezentante ale elitei mondene, cu excepția doamnei Carr. Și știi și ce voi face, a adăugat ea.

— E adevărat. Pășeau pe caldarâmul pavat cu pietre octogonale, trecând pe lângă băncile din fier forjat, iar Lina auzea cum ultimele rămășițe de zăpadă îi scârțâiau sub picioare. Mă întreb doar ce așteaptă domnul Longhorn să primească în schimbul acestor cadouri.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Tristan spune că...

— Cine e Tristan?

Lina s-a oprit pe loc și și-a ridicat ochii spre cer. Numele lui îi provoca deopotrivă uimire și plăcere. Nu-i pomenise surorii ei nimic despre Tristan pe când era doar un simplu vânzător într-un magazin; cu atât mai puțin ar fi putut să-i explice cine era Tristan, acum când știa că nu era cine pretindea că este. Sau acum când o sărutase. Derulând povestea în minte, se întreba dacă nu cumva toată întâmplarea asta nu părea o nebunie. Nu, mai bine nu-l aducea pe Tristan în discuție. S-a întors și a luat-o de braț pe Claire – uimită s-o privească pe sora ei, care se bucura acum de un statut aparte.

— Am vorbit deja prea mult despre mine.

— Dar îmi place să aflu cât mai multe despre noii tăi prieteni.

Claire, care purta o haină neagră din postav și o pălărie asortată, dar nepotrivită ca stil, a zâmbit zgribulită de frig. Avea nasul dureros de roșu. Lina a tras-o spre o bancă și și-a scos manșonul. Printre crengile desfrunzite ale copacilor, se zăreau acoperișurile din piatră ale clădirilor din partea de est a pieței.

— Probează-l! a îndemnat-o ea. Insist, a continuat Lina, când Claire a refuzat.

Două servitoare, îmbrăcate în haine simple, veneau încărcate de la piață; numai după ce acestea s-au îndepărtat, a acceptat Claire să ia manșonul negru și elegant. Cu greu l-a probat, dar în clipa în care mâinile i-au dispărut înăuntru, pe chip i s-a citit încântarea.

— Păstrează-l! a spus Lina, spontană.

Dar nici nu a rostit bine cuvântul, că regretele provocate de pierderea manșonului, de care se simțea legată sufletește, fiind printre primele lucruri

pe care și le cumpăraseră, au și copleșit-o.

— O, nu, nu pot, Lina, e al tău! Și ce va spune domnul Longhorn când va vedea că nu-l mai porți?

Întrebarea lui Claire i-a reamintit Linei de minciuna pe care i-o spusese, lucru care a făcut-o să se gândească la faptul că nici nu merita manșonul.

— Se va întreba ce s-a întâmplat cu el, a răspuns ea, pe un ton sumbru, iar eu îi voi spune că l-am uitat pe undeva, așa că poate îmi va cumpăra altul. Sau poate că nu. Îl voi supune, astfel, la un mic test ca să văd până unde merge dragostea lui.

— O, Lina! Nu trebuie să te porți așa, a spus Claire, zâmbind dezaprobatoare. E un gest demn de Penelope Hayes.

Auzul numelui respectiv nu i-a consolidat respectul de sine – dimpotrivă, s-a simțit stânjenită amintindu-și cum încercase să-i vândă secrete – așa că a deviat conversația, aducând în discuție singurul subiect care i-a trecut prin minte.

— Ce face Diana? Știi că m-am întâlnit cu ea la operă?

— Da, știu. Nu mi-a venit să cred că acea Carolina Broad despre care s-a scris în ziare erai într-adevăr tu, până nu mi-a confirmat ea. Claire s-a uitat în jur, la parcul în nuanțe cenușii, cu pomi scheletici, care aruncau umbre chiar și în toiul zilei. Nimeni nu se afla prin preajmă, iar trecătorii, aflați ceva mai departe, își acoperiseră urechile cu fularele și își îndesaseră pălăriile pe cap ca să se apere de frigul pătrunzător. Cu toate acestea, a spus în șoaptă: Sunt îngrijorată în privința ei.

— În privința Dianei? a întrebat Lina. Nu văd de ce – ea nu-și face griji pentru nimeni. Văzând privirea pe care i-a aruncat-o sora ei, a adăugat fără tragere de inimă: Vreau să spun că se va descurca, pentru că întotdeauna a știut să aibă grijă de ea.

— S-ar putea ca situația să se fi schimbat...

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun nimic despre ea. Doar că am văzut ceva. Ceva ce s-ar putea să pună familia Holland într-o lumină proastă... Claire s-a foit pe bancă și s-a aplecat puțin în față de parcă ar fi vrut să ascundă un secret cu trupul ei. Una dintre membrele familiei Holland... am văzut-o cu un tânăr. Un tânăr care a avut relații cu o altă reprezentantă a familiei lor... relații apropiate... urmau să se căsătorească.

Exprimarea evazivă a surorii ei a enervat-o pe Lina, iar glasul i-a trădat iritarea.

— Ai văzut-o *cu* el?

— Da, a răspuns Claire, tristă.

— Cum adică „cu” el? a insistat Lina, manifestând acum un interes din ce în ce mai mare pentru ceea ce părea să înțeleagă printre rânduri, deși povestea depășea orice închipuire.

— Știi tu... *cu* el.

Lina a făcut ochii cât cepele.

— Nu, nu știu. Erau împreună în salon ieri după-amiază?

— Erau împreună azi-dimineață, îmbrățișați, iar hainele erau împrăștiate prin cameră. Claire și-a ascuns fața în manșon și a gemut, tristă. Ce pot să-i spun? Aș vrea să nu fi văzut niciodată scena aceea. Să nu se fi întâmplat niciodată.

Linei nu-i venea să creadă – depășea până și imaginația cea mai bogată. Dar Claire n-ar fi inventat niciodată așa ceva, iar scena se derula obsesiv prin fața ochilor Linei, de parcă fusese martora unui accident și se zgâia, împreună cu o mulțime de curioși, incapabilă să-și desprindă privirea de la autobuzul răsturnat în mijlocul Broadwayului. Era dizgrațios, dar romantic totodată, iar inima Linei a început să bată mai repede. A strâns din buze și a privit-o pe sora ei, care – în urma incidentului – se simțea mult mai stânjenită decât se va simți vreodată Diana Holland.

— Nu cred că trebuie să-i spui ceva, a început Lina.

În ciuda sentimentelor ei contradictorii – fascinație, repulsie, gelozie – nu a pierdut din vedere avantajele pe care i le putea aduce o informație atât de prețioasă ca aceea.

— Nu? a întrebat Claire, chinuită de gânduri și remușcări.

— Faptul că ai văzut-o a ajutat-o să înțeleagă cât de nesăbuit și de periculos a fost gestul ei. Lina vorbea încet, încercând – în zadar – să întâlnească privirea surorii ei. Pentru că a realizat cât de ușor poate fi surprinsă asupra faptului de oricare dintre membrii familiei sale – tu, mama sau mătușa ei –, va fi mult mai precaută.

— Chiar crezi asta?

În aer, s-a simțit deodată o umezeală accentuată. Lina a studiat-o pe sora ei. Le era atât de loială celor din familia Holland, era atât de altruistă și de generoasă când era vorba de ei. Linei i se păruse întotdeauna o nedreptate faptul că o tratau ca pe o ființă inferioară, iar ea le era în continuare fidelă, de parcă îi erau rude de sânge. De aceea aveau atâta încredere în ea. De aceea intra în dormitoarele lor dis-de-dimineață, când nu mai purtau pe

chipuri masca ipocriziei pe care o afișau de obicei în public. Claire nu va folosi niciodată această informație în avantajul ei. Dar Lina, stând pe o bancă din fier forjat, într-un parc aproape pustiu, într-o dimineață de iarnă, știa că o putea folosi. Cu câteva zile în urmă, n-ar fi ezitat s-o facă.

— Sunt convinsă că toate se vor rezolva cu bine până la urmă, a spus Lina, atingând umărul surorii ei pentru a-i sugera să plece. S-au ridicat în picioare. Începuse să ningă și fulgi mici și albi de zăpadă se agățau de haina Linei. A privit-o pe sora ei, care își ascundea mâinile în manșonul negru și elegant și i-a spus: Poți să-l păstrezi. Este cadoul meu de Crăciun.

Chipul lui Claire s-a înseninat dintr-odată și a zâmbit fericită. Gândurile Linei erau absorbite acum de această veste cu totul revoltătoare și – în timp ce se îndreptau, de data aceasta, braț la braț – spre intrarea din nord a parcului, a descoperit că nu o mai deranja atât de tare pierderea manșonului. Povestea pe care o auzise îi reamintise că erau lucruri mult mai importante asupra cărora trebuia să se concentreze.

Oglinda de pe măsuta de toaletă din dormitorul Dianei Holland, cu rama ei ovală din lemn de mahon și cu figurile de îngerăși și serafimi sculptate pe margini, stătea în acel loc de mai bine de un deceniu, dar niciodată nu reflectase atâta frumusețe. Acolo, pe masă, lângă oglindă, printre piepteni și ace de păr, pudre și alifii de față, se afla o vază simplă cu zambile roșii. Sosiseră în dimineața aceea cu un bilet prin care li se reamintea că familia Holland era invitată la petrecerea organizată de familia Schoonmaker în Ajunul Crăciunului, chiar dacă familiile nu mai aveau bucuria de a se înrudi prin căsătoria copiilor lor, iar parfumul lor se răspândea acum în aer. Reprezentau un simbol pe care Diana l-a înțeles foarte bine și le-a luat în camera ei sub pretextul că zambilele erau florile ei preferate.

În orice caz, oglinda îi reflecta, în ziua aceea de Ajun, frumusețea neasemuită. Avea ochii mari și negri ca noaptea, iar obrajii păreau pictați în nuanțele incandescente ale apusului de soare.

Chipul servitoarei, care prindea la spate buclele negre ale Dianei, părea tras și obosit în comparație cu cel al stăpânei sale. Ochii i se plimbau în toate părțile, dar evitau să întâlnească privirea Dianei. Era ciudat de tăcută.

Diana și-a ținut gura rotundă și a scrutat camera cu privirea. Toate erau la locul lor, așa cum fuseseră întotdeauna: pereții acoperiți cu damasc în nuanțe de roz-portocaliu, covorul alb din blană de urs, etajera de deasupra căminului, cuvertura albă cu șnururi de pe pat; și cu toate acestea, camera nu mai era aceeași. Își dorea să poată ridica un mic monument – din cupru – care să consemneze pentru posteritate evenimentul memorabil care se petrecuse acolo. Povestea de dragoste dintre ea și Henry.

Diana s-a hotărât să rupă brusc tăcerea.

— Mă bucur că ne-ai văzut.

Claire și-a ațintit ochii în oglindă și a întâlnit privirea Dianei, apoi s-a întors repede la treabă.

— Nu știu la ce vă referiți.

— E în regulă, Claire, nu sunt supărată. Diana a făcut o pauză ca să studieze în oglindă decolteul rochiei albe, tivite cu verde, ce-i dezvăluia pieptul fermecător, și felul în care se reflecta în lumina dormitorului.

Lumina din sala de bal a lui Henry va fi și mai puternică, dar acest lucru avea să fie în favoarea ei. Mă bucur că s-a întâmplat așa.

Claire a oftat din rărunchi.

— Domnișoară Diana, dacă va afla cineva...

— Dar nu vei spune nimănui. Eram hotărâtă să povestesc cuiva doar ca să-mi descarc sufletul. Dar acum, pentru că ai aflat, nu mai e nevoie să trângesc aiurea. Poate doar cu tine, lucru pe care mi-e teamă că îl voi face destul de des. Claire a oftat din nou, deși nu cu atâta foc, lucru care i-a dat de înțeles Diane că avea să cedeze. Spune-mi, Claire, s-a întâmplat oare ceva mai frumos în istoria acestei familii? Mai frumos decât povestea de dragoste dintre mine și Henry...?

— Dintre dumneavoastră și logodnicul surorii dumneavoastră. Diana a strâns din buze. Își pierdea cumpătul. Și-a ridicat capul și a văzut că servitoarea o privea acum direct în ochi. Te rog să fii mai atentă, Di! Mult mai atentă!

Apoi a schițat un zâmbet. Împletea crenguțe de ilex în părul Diane cu un zâmbet din ce în ce mai generos pe buze. Când toate crenguțele de ilex au dispărut de pe tava din fața lor, iar părul Diane era verde ca pădurea, Claire râdea cu gura până la urechi și și-a privit stăpâna în ochi, dezvăluindu-și – una în fața celeilalte – sufletul romantic.

Au păstrat tăcerea până când Diana s-a ridicat în picioare pentru ca servitoarea să-i mai pudreze încă o dată nasul.

— Așadar, îl mai vezi și în seara asta? a întrebat Claire în șoaptă.

— Snowden mă însoțește, deci n-aș putea să spun că o să-l văd în adevăratul sens al cuvântului, a răspuns Diana, în timp ce inima a început să-i bată cu putere doar când a venit vorba despre Henry. Încercase din răspuțuri, în ziua aceea, să nu se mai gândească atât de des la el. Dar voi fi în aceeași cameră cu el, Claire! Voi putea, cel puțin, să-l privesc. Îi voi descifra sentimentele doar dintr-o singură privire.

Din clipa aceea, gândurile i-au fost cu totul absorbite de Henry. Tot la el se gândea când a intrat în dormitorul mamei sale ca să-i spună noapte bună sau când a coborât scările ca să admire bradul de Crăciun împreună cu Snowden și mătușa ei. Apoi, au pornit la drum, în trăsura lui Snowden, spre casa familiei Schoonmaker de pe Fifth Avenue, lângă Thirty-eighth Street. Până când fostul partener al tatălui ei i-a întins mâna ca s-o ajute să urce scările din piatră spre intrarea fastuos luminată, pasiunea pentru Henry pusese atât de mult stăpânire pe ea, încât era o minune că nu a alunecat pe

stratul proaspăt de zăpadă și nu a răspuns amabilităților lui Snowden, rostind fără întrerupere numele lui Henry.

A trecut apoi de servitorii care primeau oaspeții și a străbătut holurile împodobite cu plante de poinsetia în ghivece, gândindu-se tot timpul că inima îi bătea atât de tare că îi va ieși din piept. Candelabrul din sala de bal se răsfârgea asupra nenumăratelor chipuri masculine care ieșeau la iveală, dintre gulerele albe și scrobite, ca niște ouă moi, servite în ceșcuțe, dar indiferent cât l-a căutat cu privirea, indiferent câte zâmbete a aruncat în stânga și-n dreapta, nu l-a descoperit pe Henry în mulțime. Era pe punctul de a-și trăda dezamăgirea provocată de absența lui când Snowden a salvat situația.

— Care dintre aceștia e tânărul Schoonmaker? Bărbatul cu care trebuia să se căsătorească Elizabeth...

Mătușa ei fusese „răpită” de una dintre verișoarele Gansevoort, iar un servitor le-a oferit punch cald. Diana a sorbit din ceșcuța ei ca să-și domolească emoțiile. *De ce nu este Henry aici?* ar fi vrut ea să țipe. *Și în compania cui se distrează?* i-a răsunat un glas în minte.

— Nu-l văd, a răspuns ea, pe un ton cât mai indiferent cu putință.

— E foarte ciudat ca tânărul stăpân al casei să lipsească într-o seară atât de importantă pentru familia lui.

— Da...

Diana a ezitat. A observat câți ochi din cameră erau ațintiți asupra ei. Domnișoarele Wetmore, în culorile lavandei, șușoteau pe divanul îmbrăcat în catifea ruginie din mijlocul sălii, întrebându-se, fără îndoială, cine era străinul care o însoțea pe Diana și dacă era sau nu însurat. Amos Vreewold și Nicholas Livingston stăteau în umbra intrării boltite, care dădea spre galeria învecinată, și o priveau cu ochi înflăcărați, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva o comparau cu sora ei mai mare cu care dansaseră deseori. L-a zărit și pe Davis Barnard, care se ascundea în spatele ceșcuței de punch și îl privea cu sprâncenele ridicate, ca două arcuri butante, pe străinul misterios ce o însoțea. Din holul principal și-a făcut atunci apariția Penelope, îmbrăcată într-o rochie vaporosă din mătase roșie. Ea i-a aruncat în treacăt o privire Diane înaintea a-și îndrepta atenția asupra mulțimii. Și Penelope era însoțită de un străin – cel puțin, pentru Diana, era un străin. Cu toate acestea, bărbatul înalt de brațul căruia se rezema Penelope părea să se simtă în largul lui în sală, salutându-i din cap pe cei pe care îi cunoștea

foarte bine, apoi și-a ațintit ochii asupra tinerei Holland, privind-o cu mai multă insistență decât o făcuse domnișoara Hayes.

Diana nu știa dacă o mai văzuse vreodată pe Penelope însoțită de acest bărbat solid, dornic de petrecere, și s-a întrebat cine putea să fie.

Dacă cineva ar fi întrebat-o mai devreme, ar fi răspuns că nu o interesa prea tare dacă oamenii ar fi privit-o cu insistență. Dar era mezina familiei și societatea nu manifestase niciodată un interes aparte pentru ea. În seara aceea de Ajun, în sala de bal a familiei Schoonmaker, Diana a avut o revelație: interesul de care se bucura acum îi îngrădea libertatea de mișcare. Se simțea încorsetată, așa cum probabil se simțise și Elizabeth cu doi ani în urmă. Voia cu disperare să caute o explicație pentru absența lui Henry din seara aceea, dar observatorii ei – văzuți și nevăzuți – o împiedicau să facă asta.

Nu reușea, pe de altă parte, să înlăture sentimentul potrivit căruia transformările fizice pe care le suportase trupul ei erau cât se poate de vizibile. Era conștientă de frumusețea ei uluitoare și i se părea greu de crezut ca cei din jur să nu observe și ei diferența. Avea, de asemenea, senzația că era stigmatizată.

— El..., a început ea din nou. Spera ca tonul vocii să nu trădeze faptul că „el” era bărbatul vieții ei. A acceptat foarte greu dispariția lui Elizabeth. Acesta ar fi trebuit să fie primul Crăciun pe care l-ar fi petrecut împreună ca soț și soție și probabil că acest gând este extrem de dureros.

Snowden a dat ușor din cap în fața acestei explicații și a continuat apoi să-i pună întrebări despre ceilalți oaspeți – unde locuiau și care era statutul lor social, iar Diana îi satisfăcea curiozitatea atât cât putea. Nu mai încerca să-și liniștească freamătul lăuntric. Era prea târziu pentru asta.

E periculos să zăbovești prea mult în gândurile cuiva, obișnuia tatăl ei să spună. O spunea cu tandrețe și cu o oarecare mândrie, când compara trăsăturile lui cu cele ale fiicei sale. Diana și-a amintit însă acum sentința lui, într-un colț al sălii de bal, împodobită cu sute de tablouri mici, încadrate cu rame mari, și înțesată de o mulțime de chipuri grotești și înspăimântătoare.

Bătăile asurzitoare ale inimii ei alungau gândurile frumoase legate de Henry, făcând loc temerilor că s-a lăsat iar pradă iubirii oarbe, dovedindu-se din nou naivă. Așa era dragostea, și-a spus ea – te dezechilibrează complet. Dar ceva a făcut-o să-și întoarcă privirea, înainte ca sentimentul de vulnerabilitate să pună cu totul stăpânire pe ea și atunci l-a văzut pe Henry,

care o privea cu atâta tandrețe și dorință încât a lăsat-o cu gura căscată. Stătea în celălalt capăt al sălii, la intrare. Se uita la ea cu o privire insistentă și hotărâtă, pe care Diana i-a susținut-o câteva clipe. Apoi, doi bărbați solizi l-au flancat de-o parte și de alta, blocându-i câmpul vizual și trăgându-l pe Henry în sala de bal, dar acele câteva clipe au fost suficiente ca s-o convingă de faptul că nu fusese deloc naivă. A înțeles, doar din privirea aceea, că seara va fi un succes, iar zâmbetul i-a revenit pe buze.

Henry era unul dintre cei mai râvniți celibatari și absența unei doamne nu-l mai tulbura de foarte mult timp. Cu toate acestea, în Ajunul Crăciunului, când zăpada se așternea pe pervazurile ferestrelor și pe acoperișul mansardat al casei familiei Schoonmaker, simțea puțin chinurile dorului. Când s-a furișat în dormitorul lui în dimineața aceea, a descoperit că prietenul lui, Teddy, plecase deja, iar el a adormit, trezindu-se apoi speriat la auzul pregătirilor de petrecere. Gândurile i-au zburat atunci la pielea trandafirie și la buclele rebele ale tinerei domnișoare Holland. Cel mai important lucru pe care l-a realizat în ziua aceea erau zambilele pe care i le-a trimis acasă. Cu aceste imagini în minte, a început să aștepte cu nerăbdare un eveniment organizat de tatăl său, căruia, în alte condiții, nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenție.

A cerut să ia masa în cameră, ciugulind indiferent din ea, și apoi s-a îmbrăcat cu fracul lui negru, asortat cu un papion alb, fără să ceară ajutorul unui lacheu. Nu voia să fie alintat și răsfățat de servitorii în livrea ai tatălui său. Se gândea la gâtul fin al Diane Holland și la ochii ei inteligenți, iar un valet care s-ar fi foit în jurul lui i-ar fi întrerupt șirul gândurilor. Cu cât curaj a întâmpinat așteptările lui! În preajma ei, și el se simțea neînfricat. I se părea că, în afară de ea, nu mai avea nevoie de nimic.

A mai luat o înghițitură din cafeaua care îl aștepta pe bufet și și-a aranjat șuvițele rebele de păr. Apoi, și-a aruncat privirea pe fereastră, în Fifth Avenue, unde servitorii tatălui său îi ajutau pe oaspeții de vază să coboare din trăsurile. Zăpada strălucea ca o mantie de diamante, iar câteva doamne, îngrijorate pentru ținutele lor, au fost purtate pe brațe până la intrare. Henry a zâmbit, ușor melancolic, gândindu-se că Diana n-ar fi acceptat niciodată așa ceva. Va înfrunta frigul și va urca treptele cu aceeași hotărâre cu care făcea totul în viață. S-a întors apoi și a rămas în picioare, sub fresca ce-i decora tavanul camerelor, reprezentând un grup de epicurieni la picnic, și și-a verificat pentru ultima oară papionul în oglinda înaltă, pe rama căreia se urca un șarpe din cupru.

S-a îndreptat spre ușă, cu un aer hotărât, convins fiind că putea să străbată în zbor treptele până la parterul casei familiei sale. Motivul care l-a împiedicat să facă asta au fost cei doi bărbați care-i păzeau ușa. Purtau

fracuri negre și pantaloni gri de majordom, deși chipurile lor păreau să indice faptul că nu-și petrecuseră toată viața prin saloane și cămări. Aveau chipurile, ca și mâinile, aspre și crăpate.

— Mă scuzați, a spus Henry, pe un ton irascibil.

— O, nu, domnule! a răspuns unul dintre ei.

— Dumneavoastră trebuie să ne iertați, domnule, a spus și celălalt. Dar trebuie să vă însoțim.

— De ce? a întrebat Henry, vădit indignat. Nu am nevoie...

— Așa am primit ordin de la tatăl dumneavoastră, a răspuns primul.

— Se pare că ați încălcat interdicția de a părăsi casa – tatăl dumneavoastră l-a găsit pe prietenul dumneavoastră, Cutting, dormind aici de dimineață și a înțeles că v-ați luat tălpășița.

— N-a fost prea încântat, a adăugat și celălalt, lăsându-și ochii în pământ.

— Nu, chiar deloc.

— Și pentru că a venit vorba de domnul Cutting, a spus primul, zâmbind și dezvăluindu-și astfel strungăreața, ați primit acest bilet ceva mai devreme.

I-a întins apoi o bucată de hârtie crem, împăturită. Henry i-a smuls-o din mână. A desfăcut-o încet și – în timp ce o citea – a început să înțeleagă ce se întâmplase. I-a privit pe cei doi bărbați, fără să-i vină să creadă, apoi și-a îndreptat privirea spre coridorul lung unde oaspeții își făceau apariția. Podeaua fusese lustruită în ziua aceea, iar lumina de la intrare se răsfângea asupra parchetului, luminând holul până în celălalt capăt. Auzea strigătele de încântare ale invitaților și a făcut un pas în direcția aceea. Cei doi bărbați l-au flancat imediat, iar Henry le-a simțit mirosul, care i-a dat de înțeles că nu-și petrecuseră timpul curățând argintăria familiei. A mai făcut un pas, iar cei doi l-au urmat îndeaproape. În timp ce străbătea holul, însoțit de escorta sa, și-a dat seama că fusese din nou prins într-o altă capcană a tatălui său.

Cei trei au coborât treptele grandioase, într-un marș absurd, iar Henry încerca – în zadar – să înlăture sentimentul de captivitate. Holul, cu parchetul lui strălucitor, era înțesat de oaspeții care animau atmosfera cu exclamațiile și glumele lor zgomotoase. Câțiva dintre ei și-au întors, lipsiți de tact, privirile după Henry. Au intrat, prin arcada imensă, din stejar, în sala de bal, decorată cu tablouri valoroase. Henry a simțit pentru o clipă prezența „gărzilor de corp”, apoi privirea i-a căzut asupra ei.

Îi oferea o priveliște încântătoare, îmbrăcată în rochia ei albă, cu părul negru încadrându-i, ca o aureolă, chipul trandafiriu, în formă de inimioară. Genele lungi și fremătătoare îi mângâiau obraji. Atunci, și-a îndreptat ochii spre el și i-a dăruit, cu gura ei rotundă, un zâmbet cu subînțeles. *Cu fata asta mă voi căsători*, și-a spus Henry. Apoi, umărul unuia dintre oamenii tatălui său i-a blocat câmpul vizual, în timp ce celălalt i-a spus:

— Domnul Schoonmaker vrea să mergeți în direcția aceea.

Penelope a trecut pragul sălii de bal a familiei Schoonmaker, făcându-și o intrare triumfală. Purta o rochie nouă, creată de casa de modă Doucet din Paris, care ținea o evidență a măsurilor și preferințelor ei. Sosise chiar în săptămâna aceea și era croită din mătase grenă, cu pliuri și volănașe; se mula pe coapse și se lărgea la genunchi, iar decolteul și tivul erau presărate cu picouri albe. Se bucura că era Crăciunul, pentru că îi oferea prilejul să se îmbrace în culoarea ei preferată. Își strânsese părul negru la spate și își prinsese în el perle și crenguțe de pin. Și – de parcă statura și frumusețea ei n-ar fi fost suficiente ca să atragă atenția – a venit însoțită de fiul răătăcitor, Grayson Hayes, fratele ei mai mare, de soarta căruia se interesa toată lumea.

Firește, intrarea ei triumfală n-a avut rezultatul scontat, deoarece Henry nu se afla în aria de acțiune, lucru pe care Penelope l-a sesizat, tulburată, după câteva clipe.

Au intrat încet în sală, înaintea părinților lor mai puțin atrăgători, lăsând lumina să se răsfrângă asupra chipurilor lor statuate. Penelope era puțin supărată pe fratele ei din cauza absenței lui îndelungate, dar și a atenției de care se bucura în defavoarea ei. Știa însă că toată lumea era convinsă că – dintre cei doi frați – ea era cea inteligentă și tot ea, prin intermediul unei căsătorii avantajoase, avea să ducă și mai departe numele familiei în ierarhia socială. Absența lui îndelungată era responsabilă de atenția de care se bucura acum, așa că a hotărât să nu-i știrbească acest scurt moment de glorie. Se rezema de brațul lui în timp ce străbăteau sala cu pereții împodobiiți cu tapiserii din catifea verde.

— Aceea e micuța Diana Holland? a întrebat Grayson în șoaptă.

— Ai folosit exact cuvântul potrivit – „micuță”. Poate că sora ei era o mironosiță, dar cel puțin, avea clasă. Diana e necizelată.

Penelope a ridicat din sprâncene și și-a îndreptat silueta impunătoare.

— Știi, în trenul care venea din California, am văzut o fată care semăna foarte bine cu sora ei...

— Elizabeth Holland a murit, a răspuns ea, tăios, înfiorându-se.

Ori de câte ori auzea zvonuri referitoare la faptul că Elizabeth ar fi încă în viață, simțea o gheară în inimă, de teamă că fosta ei prietenă s-ar putea întoarce la New York ca să-i ia toate lucrurile care îi aparțineau acum ei. E

adevărat că – atunci când plecase – o făcuse vădit hotărâtă să nu se mai întoarcă, dar Penelope se întreba uneori cât va reuși să reziste în Vestul plin de praf o fată obișnuită cu servitori și haine din satin. Era însă mai ușor să faci abstracție de aluziile din ziare, considerându-le pure fantezii, decât de observațiile riguroase ale fratelui ei.

— Știu, Penny, dar tânăra aceea semăna foarte mult cu ea. Când m-am apropiat, a respins imediat ideea așa cum ai fi făcut-o și tu. Cum ar fi făcut-o o fată crescută în New York. Indiferent cine era, nu s-a născut în Vest.

— Grayson! a murmurat Penelope cu o voce gravă. Nu acum.

— În orice caz, a continuat fratele ei, înțelegându-i reacția, când bobocul se va deschide, sora ei se va transforma într-o floare neasemuit de frumoasă.

Penelope ar fi protestat, dar atenția i-a fost atrasă de doamna Isabelle Schoonmaker, care se îndrepta grăbită spre ei, întrerupând șirul comentariilor tulburătoare ale fratelui său. Purta o rochie aurie din lamé, cu o fundă la piept de culoarea bronzului și o eșarfă asortată, prinsă în talie. Câteva pene de păun îi fluturau în părul blond. Penelope se bucura s-o vadă pe prietena ei și se pregătea s-o întrebe de soarta lui Henry când cineva a strigat-o, oprind-o din drum pe amfitrioana lor, îmbujorată ca un trandafir.

— Doamnă Schoonmaker! a spus bătrânul Carey Lewis Longhorn.

El a ieșit din mulțime, însoțit de o brunetă, care stătea cu spatele la Penelope. Avea părul prins la spate, ca o lingură mare din lemn. Doamna Schoonmaker și-a îndreptat privirea albastră în direcția fraților Hayes, cerându-le parcă ajutorul; Penelope i-a făcut, compătimitoare, cu ochiul.

Penelope s-a aplecat spre fratele ei și i-a șoptit la ureche:

— Eu și doamna Schoonmaker am devenit prietene în ultimul timp.

— Serios? a răspuns el, sec.

Până să li se alăture, Penelope a recunoscut-o pe tânăra prietenă a lui Longhorn. Nu a reușit să-și ascundă iritarea când a văzut-o pe fosta servitoare a familiei Holland, care își coafase singură părul și care se afla în compania bătrânului celibatar libidinos. Era într-adevăr o proastă. Dacă avea să se afișeze numai cu bărbatul acela – și cu prietena lui de aceeași factură, Lucy Carr, o femeie în vârstă și divorțată – atunci oamenii vor începe să bârfească. Iar acest lucru va însemna decăderea ei.

— Isabelle! a strigat Penelope, trimițându-i bezele.

— Penny! i-a răspuns doamna Schoonmaker, privindu-l apoi pe Grayson, cu obrazii îmbujorați și cu un licăr în ochii ei albaștri ca turcoazul.

Îl cunoști, fără îndoială, pe domnul Longhorn. Domnule Longhorn, aceștia sunt domnul și domnișoara Hayes. Penelope, domnule Hayes, aceasta este domnișoara Carolina Broad din Utah, noua prietenă a domnului Longhorn.

— Încântat, a spus Grayson, aplecându-se să sărute mâna înmănușată a „domnișoarei” Carolina. Domnule Longhorn, a continuat el, cred că printre tablourile dumneavoastră se află și portretul pe care i l-a făcut Sargent frumoasei noastre Isabelle.

— Da, așa este, a spus Longhorn, aruncându-i o privire lui Grayson. Deși trebuie să spun că de atunci s-a făcut și mai frumoasă. Poate, dacă îmi va permite soțul ei, voi comanda un alt tablou...

Domnul Longhorn a continuat să ridice în slăvi frumusețea Isabellei, dar Penelope se concentra cu greu asupra discuției lor. Se străduia să dea impresia că îi asculta cu atenție, când Lina s-a îndepărtat de Longhorn și s-a îndreptat spre Penelope cu un mers încrezător pe care nu-l afișase până atunci. Pentru că – și numai de aceea – nu era în interesul ei să pară nepoliticoasă în public, s-a lăsat atrasă de Lina pe holul din marmură. Dar când s-a convins că nimeni nu le putea auzi discuția, și-a reluat tonul glacial.

— Bănuiesc că mai ai ceva de vânzare.

— O, nu! Fosta servitoare a scrutat camera cu privirea, apoi s-a uitat direct în ochii interlocutoarei sale. *Stabilește contactul vizual*, și-a spus Penelope. *Asta chiar e o noutate!* Nici pe departe, a continuat Lina, deși pot să vă spun o poveste pe care o veți considera, fără îndoială, interesantă.

Oaspeți întârziați continuau să se perinde pe hol, iar aerul era mai rece acolo decât în sala de bal. Intervenția Isabellei o ajutase, pentru scurt timp, pe Penelope să uite comentariile lui Grayson referitoare la Elizabeth, dar acum spaima puneă din nou stăpânire pe ea, făcând-o să se crispeze.

— Este vorba de Henry, a spus Lina. Tocurile înalte ale fetei au răsunat de câteva ori pe hol înainte ca fosta servitoare să facă o precizare inutilă: De Henry Schoonmaker. V-ați întreat o dată, de față cu mine, de ce nu vă iubește și cred că am o oarecare idee, a continuat ea.

Era rândul lui Penelope s-o strângă acum pe Lina de braț și s-o tragă, pe podeaua crem, spre ușa de la intrare. Au mers pe lângă pereții împodobiți cu tapiserii bogat colorate, care înfățișau locul de baștină al unor vechi familii din Europa, ajungând în cele din urmă într-un colț ferit, unde nu exista pericolul de a fi auzite.

— Da, dar este o poveste intimă și nu o pot împărtăși unei persoane care nu-mi este prietenă. Fosta servitoare a făcut o pauză pentru ca replica ei să aibă efectul scontat. O prietenă foarte bună. Sunteți prietena mea, nu-i așa, domnișoară Hayes?

Penelope era impresionată de strategia Linei, trebuia să recunoască asta. Așadar, Carolina știa că nu doar banii jucau un rol important în societatea newyorkeză dacă voia s-o cucerească.

— Da, a răspuns Penelope încet, încercând să nu-și trădeze nerăbdarea. La urma urmei, nu știa încă dacă informația se va dovedi sau nu utilă. Ești prietena mea. Deși cele mai bune prietene sunt cele care îmi spun cele mai bune povești.

— O, da, sunt convinsă de asta. Un servitor ce ducea o tavă cu punch fierbinte și aromatizat în ceșcuțe din cristal a trecut pe lângă ele, îndreptându-se spre sala de bal. După ce-a trecut, Lina a tras adânc aer în piept. Părea că abia își adună gândurile. Voiati să știți de ce domnul Schoonmaker nu vă iubește. Deși nu pot să pretind că dețin răspunsul la această întrebare, pot să vă spun unde s-a trezit în dimineața asta și în brațele cui.

Penelope simțea cum furia pune stăpânire pe ea, aproape sufocând-o. Și-a încheștat dinții ca să nu dea frâu liber mâniei covârșitoare. Deoarece se temea să spună ceva ce ar fi putut să regrete mai târziu, i-a aruncat noii sale prietene o privire plină de nerăbdare și a așteptat ca ea să continue.

— Vreți, așadar, să aflați povestea?

— *Da.*

Penelope a închis pentru o clipă ochii ca să-și ascundă freamătul lăuntric. Trebuia să afle cine era acea persoană, ale cărei așa-zise calități îl cuceriseră pe Henry, în defavoarea celei în brațele căreia își petrecuse toată vara anului 1899. Și trebuia s-o afle acum.

— Dar am nevoie de anumite garanții.

Penelope avea ochii congestionati, o știa prea bine, dar i-a deschis și i-a ațintit asupra Linei. A citit în ochii verzi ai acesteia hotărârea și convingerea că dorințele ei erau la fel de importante ca țelul lui Penelope. Ar fi considerat-o din nou proastă, numai că Lina se dovedise abilă în culegerea informațiilor.

— Ce vrei? Îți dau orice.

— Vreau să mă invitați în casa dumneavoastră, în zilele de vizită, firește, ca pe una dintre cele mai bune prietene. Lina își expunea cu grijă

planul pe care îl concepușe până în cele mai mici detalii. Părea că se uita la dulciurile dintr-un bol de sticlă și spunea: *O iau pe asta, pe asta și pe asta.* Și, pentru că sunt prietena dumneavoastră, mă aștept să fiu invitată la toate balurile organizate în casa familiei Hayes. Și, deoarece amândouă ținem la prietenia noastră, aș îndrăzni prea mult dacă aș spera să mă invitați să petrec vara în Newport? Și când va avea loc o nuntă – Lina a făcut o pauză ca să-i dăruiască prietenei sale un zâmbet confidențial – m-aș simți onorată să mă aflu printre domnișoarele dumneavoastră de onoare.

— Da, da, pentru numele lui Dumnezeu! Tot ce vrei! Îți promit că te ajut să urci pe scara socială. Penelope își simțea gâtul uscat și a înghițit în sec. I-ar fi promis orice în momentul acela. Te ajut să ajungi unde-ți dorești, dar spune-mi odată ce știi!

Penelope a auzit glasurile vesele ale petrecăreților în timp ce Lina și-a recăpătat suflul și i-a dezvăluit vestea cea cumplită.

— S-a trezit în casa fostei mele stăpâne, în camera surorii ei mai mici. În brațele surorii ei mai mici. Erau...

— De unde știi? a întrebat Penelope cu o voce sumbră și încordată.

Scena i se derula acum prin fața ochilor – Henry în brațele acelei fetișcane năvalnice – și se lupta să o șteargă din minte.

— I-a văzut sora mea, Claire, care lucrează acolo. A dat peste ei când...

— Suficient! Te cred. Penelope a închis ochii frumos fardați și a încercat să se liniștească. Îi venea greu să creadă, dar totul se potrivea. A simțit o clipă fiori reci, pentru ca apoi un val de căldură insuportabilă să pună stăpânire pe ea. Nu pot să-ți spun – a rostit ea încet și precaută – cât de recunoscătoare îți sunt pentru că mi-ai împărtășit această informație. Ai devenit prietena mea intimă. Vei fi întotdeauna bine-venită în casa mea și te voi invita la toate petrecerile pe care le vom organiza în sau în afara orașului. Și acum, pentru că ești prietena mea, te rog să te duci și să le spui fratelui meu și doamnei Schoonmaker că nu mă simt prea bine și m-am retras în garderoba doamnelor ca să-mi revin. Îmi voi dovedi mai târziu recunoștința față de tine.

Penelope a ascultat, cu ochii închiși, cum Lina se îndepărta. Și-a mușcat cu poftă buza catifelată și s-a întors cu fața spre zid. Și-a rezemat fruntea de una dintre tapiseriile valoroase, care înfățișau acte de eroism din vremuri trecute. A lovit de cinci ori cu pumnul în țesătura groasă până când a început să se liniștească.

Cea care s-a întors în sala de bal a familiei Schoonmaker acorda prea puțină importanță coafurii și ținutei sale simple. Nu o interesa dacă era sau nu frumoasă. Nu era frumoasă. Nu-și mai dorea să semene cu prietena ei din copilărie, Elizabeth Holland. Voia să fie ca noua ei prietenă, Penelope Hayes, iar Penelope îi promisese că o va ajuta. Îi promisese, cel puțin, că o va primi în anturajul ei strălucitor, că o va integra în cercul ei de prieteni, că o va invita peste tot și asta era suficient. Nu mai avea nevoie de altceva. Când a ajuns în locul unde îl lăsase pe domnul Longhorn, a văzut că tocmai o invitase pe doamna Schoonmaker la dans. A descoperit că nu a fost nevoie să aștepte prea mult până când domnul Hayes i-a urmat exemplul.

— Carolina, tu și sora mea sunteți prietene bune? a întrebat-o el, conducând-o spre ringul de dans.

Trena rochiei sale, pe care o cumpărase de la Lord & Taylor și pe care o plătise domnul Longhorn, mângâia podeaua în urma ei. Era croită dintr-un material albastru-închis, ce i se mula pe brațe și în talie, împodobită, de jur împrejurul decolteului, cu perluțe care contrastau plăcut cu pielea ei.

— Da, foarte bune prietene, a răspuns ea, zâmbind. Deși nu ne cunoaștem de prea mult timp. Am venit de curând în oraș.

Perspectiva de a dansa o îngrozise întotdeauna, deși era conștientă de faptul că – dacă avea să frecventeze lumea celor bogați – va trebui, până la urmă, să facă și asta. Dansase până acum în camera de hotel, încercând să-și amintească pașii pe care îi învățase cu Elizabeth atunci când aceasta începuse lecțiile de dans cu guvernanta. Carolina a descoperit cu uimire că – datorită încrederii de sine pe care i-o oferea noul ei anturaj din înalta societate – era ușor să invoce ca pretext pentru stângăcia ei în arta dansului originile sale vestice și să se lase condusă pe ringul de dans. Și atunci, îndrumată de partenerul ei, Carolina Broad dansa minunat.

— Sper că nu ai de gând să ne părăsești prea curând, a spus acesta, cu o grimasă pe buzele lui voluptuoase.

A realizat atunci că dansa, pentru prima oară în înalta societate, în compania unui celibatar apropiat de vârsta ei. Cât de agreabilă era prezența lui comparativ cu cea a domnului Longhorn, indiferent cât de generos era acesta!

— O, nu cred, a răspuns Carolina, cu ochii mari, așteptând ca implicațiile răspunsului ei să aibă rezultatul scontat. Camera, cu ornamentele ei aurite și chipurile fardate, cu râsetele zgomotoase și vorbele șoptite, cu arcadele ei din crenguțe de pin și stelutele strălucitoare de Crăciun, se învârtea în jurul ei într-un ritm amețitor. Un ritm – se gândea ea – care putea să fie ritmul vieții ei. Ar fi păcat să părăsească orașul tocmai acum – își spunea ea – când avea șansa să ajungă undeva. Era mult mai bine să mai zăbovească puțin și să-și îmbunătățească manierele elegante. Îmi place aici, a continuat ea, și oricum, nu aş avea unde să mă duc.

Grayson a privit-o cu ochi înțelegători.

— Pentru că am petrecut patru ani în străinătate, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine. Și mă bucur că rămâi aici. Dacă ești prietena lui Penelope, atunci aş vrea să-ți prezint câțiva domni...

Și așa a și făcut mai târziu. La sfârșitul serii, picioarele o dureau de cât dansase și avea obrajii îmbujorați, încântată de complimentele pe care le primise. Se gândea că – dacă Will Keller ar fi fost acolo – nici nu l-ar fi observat în mulțime, iar el ar fi realizat ce prostie făcuse respingând-o în noaptea aceea în șopron. Căci a dansat în compania unor parteneri ca Nicholas Livingston, Abelard Gore și Leland Bouchard, unul dintre moștenitorii averii familiei de bancheri Bouchard, care și-a ținut mâna pe spatele ei și a întrebat-o de câteva ori când va mai putea s-o vadă.

Mai târziu, în trăsură, în drum spre hotel, Carolina observa, cu deplină sinceritate, că a petrecut cu adevărat un Crăciun minunat. Strada era acoperită cu un strat de zăpadă, care purta urmele roților vehiculelor ce trecuseră înaintea lor. Casele mari, din piatră importată din străinătate, împodobite cu tot felul de ornamente arhitecturale, treceau încet pe lângă ei în timp ce străbăteau bulevardul. Intrările erau scăldate în lumină, iar ferestrele erau decorate cu podoabe de Crăciun. Carolina își închipuia acum că – dacă lucrurile continuau să meargă în direcția aceea – Will îi va vedea numele pe prima pagină a zirelor și atunci, el – nu ea – va fi cel care va veni s-o caute. Și-a dus mâna la gură ca să-și ascundă zâmbetul, căci se gândea cât de minunat se profila noul an.

Manhattanul pe care Elizabeth l-a regăsit acum era cu totul diferit de orașul pe care îl părăsise cu trei luni în urmă. Nimic nu mai amintea de larma și activitatea febrilă de atunci. Nu se vedea nici țiipenie de om. Pretutindeni domnea o liniște apăsătoare, făcând-o să se întrebe pentru o clipă dacă nu murise într-adevăr și reînviase într-un New York lipsit de viață. Pe străzi se așternuse un strat proaspăt de zăpadă, neîntinat încă de roțile trăsurilor, iar pe alocuri, de la ferestre, o lumină caldă se răsfârâgea asupra păturii albe de nea. Nu avea de unde să știe cu certitudine, dar bănuia că așa arăta orașul în urmă cu jumătate de secol: întunecat, tăcut și pustiu. Will o ținea de umăr în timp ce mergeau, deși nu știa dacă făcea asta ca s-o încurajeze sau să-i țină de cald.

— Ți-e frig, a observat el.

Ea a dat din cap, dar a păstrat tăcerea. Avea prea multe emoții la gândul că își va revedea familia, dar și pentru că nu știa ce explicații le va oferi mamei sau mătușii sale. Singurul lucru care îi dădea curaj era prezența lui Will alături de ea. Obținuseră un preț bun pentru inelul de logodnă al lui Elizabeth și, pentru că aveau bani, Will a vrut să ia o birjă din gară. Elizabeth insistase însă că era mai bine să meargă pe jos, urmând un traseu ocolit, la adăpostul întunericului. Întâlnirea cu Grayson Hayes în tren o speriasse atât de tare, încât nici o măsură de precauție nu i se părea de prisos. În plus, spera că mersul pe jos va reuși să-i liniștească freamățul lăuntric.

— Aproape că am ajuns, a adăugat el, pe un ton încurajator, deși știa prea bine că se aflau în zona Gramercy, iar ea ar fi găsit casa și cu ochii închiși.

— Nu frigul e de vină, a spus ea.

— Știu asta, a răspuns el cu o voce care a copleșit-o cu suavitatea ei. Dar înăuntru te vei simți, oricum, mai bine.

Când au ajuns în fața casei, au zăbovit acolo câțva timp. Deși fațada din piatră o privea cu aceeași răceală ca întotdeauna, ferestrele întunecate nu trădau nici un semn de viață. Acest lucru a înspăimântat-o. La îndemnul lui Will, a urcat treptele, a luat cheia din ascunzătoare și a descuiat ușa.

Holul nu era luminat, dar – după ce s-a obișnuit cu întunericul – a văzut că vechiul mobilier unde vizitatorii obișnuiau să-și lase cărțile de vizită

dispăruse. Mirosul care venea dintr-un salon întunecat i-a spus că acolo se făcuse focul recent. Când au urcat treptele, s-a agăţat de braţul lui Will şi a văzut că pe pereţi atârnau tablouri ce nu i se păreau cunoscute. Sunetul paşilor lor a surprins-o până când a realizat că dispăruse şi covorul persan care acoperea palierul de la etajul al doilea, cobora treptele şi ajungea la uşă.

A descoperit în curând că şi din camera ei lipseau multe dintre bibelourile şi ornamentele care o înveseleau cândva, deşi tapetul în nuanţe verzui-albastre acoperea încă pereţii, iar patul mare, din lemn de mahon, aşezat pe postament, era aranjat la fel ca întotdeauna. Nu se simţea atât de şocată să se afle din nou în camera în care îşi petrecuse toată viaţa, pe cât o şoca prezenţa lui Will acolo. Îl urmăse în necunoscut, dar el nu-i văzuse niciodată dormitorul. Era încă dormitorul ei.

— Will! a spus ea, întorcându-se spre el. Îmi pare bine că ai venit cu mine.

El a privit-o cu ochii lui mari şi blajini. Câteva şuviţe de păr îi cădeau rebele pe frunte şi urechi. Sprâncenele aproape că i se atingeau, iar buza de jos îi fremăta uşor.

— Ştiu. Şi mie.

Ea s-a îndreptat spre el, iar el a cuprins-o cu braţele lui puternice. Elizabeth şi-a rezemat capul de pieptul lui, ridicându-şi privirea spre el.

— Sper că n-am stricat nimic.

— Nu cred că ai stricat ceva, a spus Will, cu un zâmbet pe chip.

Apoi s-a aplecat şi şi-a apropiat gura de a ei, atingându-şi atât de uşor buzele, încât contopirea lor cu greu putea fi numită sărut. Simţea că îi era din nou cald pentru prima oară de când coborâseră din tren. Când el a pus capăt sărutului, ea şi-a lăsat capul în pământ şi şi-a rezemat din nou fruntea de pieptul lui.

— Crezi că e... Elizabeth a ezitat, cu respiraţia întretăiată, căci nu îndrăznea să spună *în viaţă*. Cu siguranţă, nu îndrăznea să spună *moartă*. Asta însemna să se gândească la tot ce era mai rău, iar Will a avertizat-o că acest lucru nu o va ajuta deloc. Că se simte bine?

— Da. Will şi-a plimbat mâna pe fruntea şi apoi prin părul ei. Degetele au poposit la baza gâtului. Da, se simte bine, dar trebuie să te duci la ea.

— Mă voi duce acum, a spus Elizabeth, închizând ochii, deşi abia după câteva clipe şi-a desprins fruntea de la pieptul lui şi l-a privit pe Will cu un zâmbet palid.

O privea cu aceeași ochi scrutători care o impresionau atât de mult. Îi sondau sufletul și îi spuneau ce e bine și ce e rău.

A găsit niște lumânări în dulap și le-a aprins, deși – când a plecat și l-a lăsat pe Will în cameră – știa că el s-a întins deja în pat. Nu dormise prea bine în tren cu o noapte în urmă în timp ce se apropiau de New York. Bănuia că până va ajunge la capătul holului, el va fi adormit deja.

Dormitorul mamei ei, aflat în partea de est a casei, cu vedere spre stradă, i se părea la fel de înspăimântător ca întotdeauna. Poate de aceea s-a dus mai întâi s-o vadă pe mama ei și nu pe Diana sau pe mătușa Edith. A împins ușa, cu mâini tremurătoare, ca atunci când era copil, simțind nevoia să-și înfrunte mai întâi temerile. Camera nu era luminată, dar înainte de a se obișnui cu întunericul, a recunoscut respirația mamei sale. Mama ei respira. Sunetele pe care le scotea când inspira și expira i se păreau lui Elizabeth cel mai firesc lucru cu putință și pentru o clipă, s-a transformat din nou într-o fetiță.

— Mamă! a șoptit ea, luându-i mâna de pe pat. Era rece, dar atingerea ei îi era atât de familiară – degetele ei lungi și agile, cu care scria biletele de mulțumire, condoleanțele, bârfele sau necazurile. Elizabeth putea să distingă acum lucrurile datorită luminii ce se strecura pe geam, iar când a repetat cuvântul *mamă*, a văzut-o deschizând încet ochii. Nu părea să o fi recunoscut, deși o țintuia cu privirea. Te simți bine? În cameră, predomina întunericul, dar a văzut cearcănele adânci de sub ochii mamei sale. Mă recunoști?

După un timp, mama ei, fără să-și dezlipească ochii de la ea, s-a ridicat ușor în capul oaselor. A clipit și a continuat s-o scruteze cu privirea. Elizabeth nu știa dacă se străduia să-și stăpânească furia, dacă încerca să se convingă că nu visează sau dacă o vedea cu adevărat. După câteva clipe, mama ei a rostit cu o voce care trăda faptul că nu mai vorbea atât de mult ca altădată:

— E Crăciunul?

— Nu, a șoptit Elizabeth. Nu încă. Măine, a spus ea, abia stăpânindu-și lacrimile. Măine e Crăciunul.

— Astăzi e Ajunul? a întrebat mama ei, făcând ochii mari, nevenindu-i parcă să creadă. Lacrimile brăzdau acum obrajii lui Elizabeth și, temându-se că va izbucni în hohote, s-a mulțumit doar să dea din cap. Plângea după lucrurile pe care și le dorise cândva, după lucrurile la care renunțase, dar și după oamenii pe care va trebui să-i părăsească din nou. Plângea după

imaginea perfectă a lui Will, pe care ea o umbrise cu vechile ei responsabilități. Astăzi e Ajunul Crăciunului, iar tu ești un înger care mi te-ai înfățișat sub forma lui Elizabeth?

Elizabeth a strâns din buzele ei mici și rotunde și i-a ținut în continuare mâna mamei sale.

— Nu, a spus ea, când și-a revenit. Sunt Elizabeth. Este Ajunul Crăciunului, iar eu sunt Elizabeth. Nu sunt moartă. Totul a fost o greșeală. M-am întors din...

— Elizabeth a mea este un înger, a spus bătrâna doamnă Holland, închizând ochii și prăbușindu-se pe pernă, chipul palid contrastând vizibil cu părul ei negru. Este un înger care a venit la mine.

Elizabeth a rămas timp îndelungat lângă patul mamei sale, întrebându-se cum va reuși să remedieze situația. Când plecase – înțelegea acum acest lucru – luase cu ea și ultima fărâmbă de speranță a mamei sale.

S-a urcat în cele din urmă în pat și și-a odihnit capul pe pernă, lângă mama ei, întrebându-se cum avea să-i spună lui Will că nu se vor întoarce în California până când mama ei nu se va face bine din nou.

Până la miezul nopții, în Ajunul Crăciunului, Henry se săturase până peste cap de cele două gorile care îl însoțeau acum pretutindeni. Dacă mai devreme prezența lor i se păruse pe cât de absurdă, pe atât de comică, acum nu mai vedea nimic amuzant în această situație. I-au numărat până și paharele de șampanie, deși nu cu aceeași grijă cu care i-au urmărit mișcările – băuse câteva pahare în plus, motiv pentru care papionul nu mai stătea acum la locul lui, iar părul îi era puțin cam ciufulit. Dorința de a găsi o cale de scăpare nu-i dădea pace. Știa că Diana era în sala de bal și își dorea cu disperare s-o zărească – măcar pentru câteva clipe. Îl obseda, de ceva timp, ideea că ea nu dansase cu nimeni.

Și ori de câte ori se pierdea prin mulțimea din sala de bal a familiei sale, ar fi avut, cu siguranță, nevoie de o privire încurajatoare. Riscase totul pentru el – a înțeles Henry, copleșit de remușcări – și nici măcar nu putea s-o invite la dans. Nu era un moment de glorie pentru el. Știa că se afla pe undeva prin salon, înconjurată de toate scorpiile din înalta societate, animate de concepții și principii înguste, care aruncau – ascunse în spatele evantaielor – săgeți otrăvite. Se uita în jurul ei cu o inocență temătoare. Și suspina, cutremurându-și trupul firav.

Când a revăzut-o, se pregătea de plecare. Bărbatul care o însoțea – probabil fostul partener de afaceri al tatălui ei – i-a oferit brațul, iar ea a reușit să mai arunce o privire în direcția lui Henry. A făcut un pas din locul în care stătuse până atunci – intrarea boltită a salonului – vegheat în tăcere de oamenii tatălui său. În ochii ei, se reflecta roua înserării, iar buzele îi străluceau fermecătoare. Înainte de a părăsi camera, o altă femeie, care purta în păr crenguțe de pin, în ton cu sărbătoarea de Crăciun, i-a blocat câmpul vizual. Penelope Hayes se îndrepta spre el. O urma îndeaproape mama lui vitregă.

S-a aplecat ca s-o mai vadă o dată, prefăcându-se că se înclină în fața lui Penelope. Ea ținea în mâini două pahare de șampanie.

— Domnul Schoonmaker vă oferă o pauză de zece minute, dacă vreți, a spus Isabelle, venind spre el, cu un foșnet metalic.

S-a oprit pe loc, în timp ce o buclă blondă îi dansa pe obraz, și i-a aranjat papionul. Când gărzile de corp au acceptat oferta și s-au îndreptat

spre ușa, a strâns-o pe Penelope de mână și i-a făcut cu ochiul lui Henry, apoi a luat-o de braț pe una dintre invitate, lăudându-i ținuta, și s-au îndepărtat împreună.

Henry s-a rezemat de cadrul din stejar care separa sala de bal de o serie de galerii înguste. A privit camera animată de lumini, zgomote și coafuri strălucitoare, sperând s-o zărească pe Diana, deși știa că ea plecase deja.

— N-am chef să mă joc acum cu tine.

— Nu mă joc, a răspuns Penelope. A ridicat un pahar, făcându-i semn s-o urmeze dacă voia. Apoi, s-a îndepărtat, grațioasă, atât cât îi permitea rochia roșie, care i se mula pe corp. Fără să-și dea seama de ce – deși spera să nu fie doar de dragul șampaniei – Henry a urmat-o. Ea mergea cu pas hotărât, lucru pe care el nu avea voie să-l ignore. Oricum, a continuat Penelope, ar fi trebuit să știi deja că relația noastră n-a fost niciodată un joc pentru mine, Henry.

Străbăteau galeriile, trecând pe lângă vechile tablouri ale pictorilor olandezi, care înfățișau struguri negri, cranii și urcioare pe jumătate umplute cu vin. El a privit în urma lui, sperând că nimeni nu le observase retragerea. I-a aruncat o privire lui Penelope și i-a văzut ochii înfrigați peste marginea paharului din care luase câteva înghițituri.

— Pentru mine a fost, a spus el. Dacă Penelope a tresărit, fiorul a trecut ca o părere. Un timp, a fost un joc distractiv, apoi însă distracția s-a spulberat. Nu mă mai joc de foarte mult timp, Penny.

Penelope a ridicat din umerii acoperiți cu dantelă și și-a golit paharul. Apoi, l-a aruncat peste umăr, iar când acesta s-a zdrobit de lambriurile din stejar, Henry a tresărit, dar a încercat să-și ascundă reacția. Penelope a rămas însă neclintită, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— M-am gândit că poate vrei să te joci din nou, a spus ea, cu o voce joasă, dar hotărâtă.

Tonul ei ciudat i-a întors pe dos stomacul lui Henry.

— Nu, nici gând, a răspuns el, cu un glas la fel de hotărât.

Ea a râs sardonice și s-a oprit. Și-a aplecat capul într-o parte și-n alta; își privea mâinile, dar nu ele au făcut-o să izbucnească în râs.

— *Henry*, nu ți-ai dat seama până acum ce pierzi dacă mă respingi?

El s-a simțit deodată obosit. Niciodată nu fusese mai obosit. Își dorea să se afle oriunde, numai acolo nu. Abia reușea să-și adune gândurile.

— Ce pierd?

Penelope a rostit tă răgănat cuvintele, conferindu-le o semnificație aparte.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pe Elizabeth o iubeai.

Henry s-a uitat la Penelope, dar ea avea ochii mijiți, iar privirea îi era evazivă. Camera în care se aflau avea pereții zugrăviți în nuanțe de albastru-închis și era împodobită cu tablouri pe care ar fi trebuit să le admire îndelung – în concepția tatălui său – dar pe care el le considera prea sumbre. S-au îndepărtat amândoi de intrarea prin care se vedea sala de bal, ciocnindu-se la un moment dat unul de celălalt.

— Poftim?

— Ar fi trebuit să știu, așa cum știe tot orașul de-acum, că îți plac brunetele.

Prima reacție a lui Henry a fost să răspundă printr-o glumă, deși situația nu i se părea deloc amuzantă.

— Am și eu un gen preferat.

— Da, și un plan de atac.

— Dacă sugerezi că...

— O, nu! Eu nu umblu cu sugestii. Mi-aș irosi inutil timpul. Penelope i-a întâlnit acum privirea. Îl scruta cu ochi sfidători și mândri. Am aflat de relația ta cu Diana Holland, Henry.

— Nu știu despre ce...

— Te-a văzut servitoarea, dimineața, în dormitorul Dianei. Compromițător, nu-i așa? Ești neglijent, Henry. Cu mine, n-ai fost niciodată atât de neglijent. Henry nu putea să accepte adevărul incontestabil al acestei afirmații. Ținea strâns în mână paharul de șampanie, așa cum făcea când se afla într-o situație stânjenitoare, așteptând să vadă ce va urma. O am pe servitoare la degetul mic, a continuat ea. Este o fată cumsecade și nu vrea să spună nimic, dar toată lumea are un preț și unii oameni ar da bani grei pentru o informație ca asta. Oameni cum ar fi, de exemplu, ziariștii.

— Nu ar publica...

— Poate că da. Poate că nu. Dar odată ce se va afla, vor începe să vorbească. Și bârfele sunt la fel de nocive. Atunci, dragul meu Henry, distracția chiar s-ar termina pentru tine. Dar și pentru o fetișcană pe care amândoi o adorăm...

Penelope a lăsat fraza neterminată și și-a încheiat amenințarea, ridicând ușor din umeri.

— Nu poți să faci asta, Penny, a spus Henry, încruntându-se, copleșit de dorința de a o găsi pe Diana și de a o ascunde. O vei distruge.

Penelope a izbucnit în râs. Un râs ascuțit și gutural pe care îl auzise adesea în perioada în care o considerase pe Penelope partenera ideală.

— O, Henry, deși mă cunoști atât de bine, se pare că mă înțelegi foarte puțin! Distrugerea Diane Holland! Va fi *distractiv*, într-adevăr, a spus Penelope, împreunându-și mâinile. În sfârșit, vom avea parte de puțină distracție. Tu ai făcut deja ce-a fost mai greu. N-ar fi frumos să ne bucurăm cu toții de opera ta?

— E vina mea, Penelope, greșeala mea. Era agitat ca un om care petrecuse multe nopți albe. Trebuia să facă ceva, nu putea să stea cu mâinile în sân. Penelope nu dezvăluise încă secretul și trebuia să profite de asta. O cunoștea – trebuia să găsească o cale s-o oprească. Pe mine vrei să mă pedepsești, așa că nu mai sta pe gânduri! Pedepsește-mă!

— Firește că vreau să vă pedepsesc pe amândoi, a răspuns ea, fluturând veselă din mână. Dar nu sunt rea, Henry. Știu foarte bine că este vina ta. Așa că te las să îndrepti lucrurile ca un bărbat adevărat. Mânia puneă stăpânire pe Henry. El a închis ochii ca să-și ascundă sentimentele violente. Abia după câteva clipe, a reușit să dea din cap. În primul rând, nu te vei mai întâlni cu Diana. Dar nu-ți va fi deloc greu să faci asta pentru că mă vei cere de soție.

Fără să se mai gândească, a făcut un pas înainte, apropiindu-se periculos de Penelope. Respira cu greutate, sub imperiul furiei. Nu se lăsa ușor pradă mâniei – un sentiment căruia, în alte condiții, nu-i vedea rostul. Acum însă l-a copleșit pe neașteptate și ireversibil. Simțea că ia foc și – pentru că stătea foarte aproape de Penelope – și ea simțea că atmosfera s-a încins brusc. Penelope însă s-a lipit, cochetă, de perete, cu un umăr ridicat, afișând o grimasă în colțul gurii.

— Nu-ți place ideea, nu-i așa? a murmurat ea, cu un licăr răutăcios în ochi și cu buzele întredeschise. În timp ce îl privea, ochii ei albaștri se plimbau de la stânga la dreapta și înapoi. Dar gândește-te o clipă, Henry, că e mult mai bine să te căsătorești cu o fată pe care toată lumea o consideră potrivită să-ți fie soție – ce perspectivă minunată, extraordinară, strălucitoare – mult mai agreabilă decât distrugerea surioarei *fostei* tale logodnice. Dar o voi face dacă mă obligi, a spus ea, ridicând din umeri. Îți las puțin timp de gândire.

Când Penelope a plecat, părea să fi luat cu ea tot aerul din cameră. Din sala de bal, răzbăteau zgomote stridente, de parcă oaspeții uitaseră că era Ajunul Crăciunului și se comportau ca la o petrecere obișnuită. Dar nu mai era Ajunul Crăciunului, și-a spus Henry, sumbru. Era ziua de Crăciun, dar pentru el, acest lucru nu mai însemna nimic. În doar câteva clipe, viața lui intrase într-un cumplit impas.

Pentru familia Gansevoort, Crăciunul nu era un prilej de sărbătoare. Considerau că era suficient să pregătească un bol mare cu rom fierbinte și unt pentru verii care le-ar fi trecut pragul casei din Bond Street, iar mai târziu, îl trimiteau pe unul dintre băieți să ofere cadouri membrilor familiei care locuiau în apropiere. Tratau Crăciunul ca pe o zi obișnuită, în care beau mai mult ca de obicei, respectând tradiția olandeză, și discutau despre copii. Spre deosebire de ei, familia Holland era renumită pentru fastul cu care sărbătorea Crăciunul. Organizau o serată muzicală, pe teme religioase, pentru o sută și ceva de invitați, iar mai târziu, își serveau oaspeții cu supă într-un salon plin de poinsetia, ale cărei flori roșii păreau să se reflecte pe chipurile îmbujorate ale mesenilor. Toți newyorkezii știau că – atunci când Louisa Gansevoort intrase în familia Holland – păstrase doar tradițiile care îi plăceau, iar Crăciunul nu se număra printre preferințele ei.

Doamna Holland și mezina familiei nu cădeau niciodată de acord asupra acestui subiect și poate tocmai de aceea Crăciunul îi stârnea întotdeauna Dianei amintiri plăcute. Căci în ziua de Crăciun putea să recite poeziile ei preferate, să adopte o ținută simplă și elegantă doar pentru familia sa și să facă schimb de cadouri frumos împachetate. Și tot atunci, tatăl ei – care petrecea Crăciunul alături de cei dragi – era bine dispus. Poate de aceea, când s-a trezit, în ziua de 25 decembrie, și a privit pe fereastră grădina acoperită de un strat proaspăt de zăpadă, scăldată în razele soarelui de iarnă, Diana s-a simțit copleșită de optimism.

Asta în ciuda faptului că nu fusese cuminte și la orizont nu se profila nici o perspectivă de căsătorie.

În seara precedentă, gustase foarte puțin din cupa pasiunii sale, dar se trezise arzând de nerăbdare și debordând de speranță, sentimente caracteristice tuturor sărbătorilor, care nu o părăsiseră nici mai târziu, când își pusese halatul și-și prinsese părul. Deși prezența lui Snowden la petrecerea familiei Schoonmaker și a celor doi bărbați care îl urmăriseră tot timpul pe Henry îi împiedicaseră să petreacă împreună măcar câteva clipe, privirile pe care reușiseră să le schimbe o făcuseră să se simtă iubită. Chiar se întreba dacă Henry nu va găsi o cale de a veni la ea în ziua aceea. A coborât în salon cu gândul să stea singură câteva minute lângă pomul de

Crăciun, să se îmbete cu mirosul de pin și – dacă servitoarea se afla prin preajmă – s-o roage să-i aducă o ceașcă cu ciocolată caldă. Dar când a intrat în salon, a văzut că ciocolata o aștepta deja, iar singurătatea nu mai era o perspectivă agreabilă.

— Elizabeth! a strigat ea când a văzut-o pe sora ei, stând în scaunul ei preferat lângă șemineul în care ardea un foc mocnit.

Și-a dus involuntar mâinile la gât și la bărbie. A scos câteva sunete, mai mult sau mai puțin inteligibile, apoi s-a aruncat la picioarele surorii sale și și-a odihnit capul pe genunchii ei. Diana a închis ochii, îmbătându-se cu prezența surorii ei. Rezista cu greu ispitei de a-i povesti ce se întâmplase între ea și Henry, deoarece Will stătea în spatele ei, pe o canapea cu franjuri, ținând încă vătraiul în mână, iar prezența lui o intimida.

— Diana! a spus Elizabeth, ridicându-i capul surorii ei și privind-o cu nesaț.

Apoi s-a aplecat spre ea și a sărutat-o pe frunte.

— Nu-mi vine să cred că ești aici! Diana l-a privit atunci pe Will, care – îmbrăcat cu pantalonii lui din serj – stătea rezemat cu coatele pe genunchi. Era ciudat, dar plăcut să-l vadă acolo printre piesele vechi de mobilier și covoarele persane ale familiei sale. Amândoi păreau mai slabi și arși de soare. Dar sunt atât de bucuroasă! Peste tot este o harababură de nedescris, Liz... avem nevoie de tine... știi că nu ți-a fost ușor să traversezi țara de la un capăt la altul... și...

Elizabeth a întrerupt-o cu un zâmbet, întrebând-o pe un ton blând:

— Nu ai de gând să-l saluți pe Will?

— Bună, Will, a spus Diana, ridicându-se în picioare. Ea s-a îndreptat apoi spre fostul vizitiu al familiei sale și l-a sărutat pe obraz. Știu totul, a adăugat ea pe un ton conspirativ, cu obrajii îmbujorați. Și cred că povestea voastră este extraordinar de romantică.

— Ți-ai imaginat vreodată că mă vei vedea în salonul tău?

Will avea chipul aspru și ochii foarte albaștri. Părul îi crescuse mai lung față de cum îl avea ultima dată când îl văzuse și căpătase o înfățișare mult mai matură. Crengile verzi ale bradului de Crăciun din spatele lui îi accentuau și mai mult nuanțele roșcate ale părului. Domnul Holland îl scruta cu privirea din tabloul de pe peretele de deasupra căminului.

— Firește că mi-am imaginat! Și... și... probabil că ai mai fost aici de multe ori, nu-i așa? Când eram mici și... Will își păstra expresia sobră pe chip, dar ochii îi trădau veselia. Oricum, a continuat Diana, râzând când și-a

dat seama că el o tachina, mă bucur că ești aici. Iar tu, Liz, va trebui să-mi spui ce pot să fac, deoarece povestea cu Henry a mers prea departe și sunt puțin înspăimântată și...

Răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuțile Diane, motiv pentru care era atât de nerăbdătoare să afle sfaturile surorii ei, uitând pentru o clipă de sfiala pe care i-o provoca prezența lui Will. Când Snowden a deschis ușile glisante – pe care servitorii lui nu apucaseră să le ungă cu ulei, lăsându-le să scoată aceleași sunete metalice pe care le scoteau când le deschideai – a realizat că trebuia să pună capăt povestirii ei. S-a îndepărtat de sora ei, cu o expresie gravă pe chip.

— Domnișoară Diana! a spus el, pe un ton blajin, îndreptându-se spre ele. Vă rog, continuați! Sper că nu v-am întrerupt.

— Eu...

Cuvintele au rămas suspendate în aer. Câteva planuri nebunești i-au trecut atunci prin minte: Poate că va reuși să ascundă adevărata identitate a lui Elizabeth, pretinzând că era altcineva și nu sora ei, a cărei dispariție o deplânsese atât de mult în fața oaspetelui lor. Sau poate că nici nu o observase pe Elizabeth și atunci – dacă Diana credea o diversiune – se putea furișa din cameră fără ca el s-o vadă. Cu gândul acesta aproape nebunesc în minte, a continuat pe un ton defensiv:

— Nu ați întrerupt nimic.

— Serios?

În ciuda minciunilor pe care i le servise sistematic, nu părea nici revoltat, nici uimit de prezența presupusei fiice moarte a familiei Holland, lucru pentru care Diana – încă uluită de întreaga situație – se simțea mai mult ușurată decât bulversată. El își plimba privirea de la o soră la cealaltă, așteptând răbdător o explicație, iar toleranța lui a accentuat și mai mult sentimentul de vinovăție al Diane, generat de faptul că fusese prinsă pe picior greșit. Probabil că îl remarcase și pe Will, dar Diana era prea înspăimântată ca să-și arunce privirea în direcția lui și să vadă cum suporta *el* prezența acestui străin. Ea și-a acoperit cu mâinile obrazii îmbujorați.

— Doar că nu sunt îmbrăcată corespunzător, a bâiguit ea, evitând un fapt care devenea din ce în ce mai evident cu fiecare clipă care trecea.

— Nu trebuie să adoptați o ținută ceremonioasă în prezența mea, căci mă simt deja ca un membru al familiei, pe care o iubesc de parcă ar fi a mea, a spus Snowden, aplecându-și ușor capul și pocnindu-și călcâiele cizmelor ce-l purtasera prin locuri atât de îndepărtate.

Cu siguranță că se simțea manipulat de această familie, care profitase atât de mult de pe urma generozității sale și care își prezentase suferințele într-o lumină atât de falsă.

Dar numai Diana a știut că durerea lor era închipuită.

Exact în clipa în care Diana era gata să cadă pradă disperării, întrebându-se cum avea să facă față unei asemenea situații, Elizabeth s-a apropiat de ea. Și-a pus mâna pe umărul ei, liniștind-o.

— Elizabeth trăiește! a spus atunci Diana, fluturându-și mâinile, de parcă abia atunci realizase absurditatea situației.

Poate că – și-a spus ea într-un moment de pură nebunie – dacă îi lăsa impresia că abia atunci înțelesese și ea minunea care intervenise în viața lor, nu va mai fi atât de supărat. Un râs fals, care până și ei i s-a părut strident, i-a însoțit replica.

— Da, a răspuns Snowden. Văd.

Apoi, s-a așternut o tăcere apăsătoare, în care Diana s-a mișcat de pe un picior pe altul, incapabilă să-și stăpânească emoțiile. Ea și-a întors, îngrijorată, privirea spre sora ei.

— Știu că vi se pare ciudat faptul că mă vedeți aici – a spus Elizabeth în cele din urmă – când toată lumea mă credea moartă.

— Ciudat? a repetat Snowden, accentuând cuvântul. Nu este nimic ciudat. Este o minune! Sunt fericit că mă aflu aici în acest moment extraordinar. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău, Elizabeth, și îi datorez foarte mult. Nu știu dacă Diana ți-a spus...

Diana a clătinat din cap, stânjenită. Spera ca el să nu-i spună lui Elizabeth cu câtă indiferență l-a tratat cât timp le-a fost oaspete, dovedindu-se astfel o gazdă deplorabilă. *Elizabeth* i-ar fi răsplătit generozitatea, copleșindu-l cu toată atenția și farmecul ei. Și ce credea oare despre Will, care stătea în spatele lui Elizabeth, îmbrăcat încă în haine de muncă?

— ...dar am un pachet de acțiuni care i-a aparținut tatălui tău – nu te voi plictisi cu detalii, dar pot să-ți spun că am reușit să le lichidez și am venit în ajutorul familiei tale. Sper că nu vei considera o indecență din partea mea, domnișoară Holland, dacă îți voi spune că am descoperit că familia ta se confrunta cu grave probleme financiare, motiv pentru care m-am hotărât să intervin și să remediez situația.

Elizabeth s-a îndreptat spre locul unde stătea Snowden și i-a luat mâna. Deși o privea de la spate, Diana știa că sora ei apela acum din nou la lecțiile de stil și eleganță pe care le învățase cândva. Soarele care se strecura prin

ferestrele înalte se răsfrângea asupra părului ei blond, conferindu-i o aureolă de lumină. Când i s-a adresat oaspetelui lor, a adoptat tonul domol și blajin al unei fete mature.

— Vă mulțumesc, domnule Cairns. Sunteți foarte generos. Știu cât de mult ținea tatăl meu la dumneavoastră și înțeleg foarte bine faptul că ați vrut să vă revanșați. Eu și întreaga mea familie vă suntem profund recunoscători.

— Este o onoare pentru mine, a spus Snowden, ținând-o pe Elizabeth de mână și înclinându-se în fața ei. Îndrăznesc să merg mai departe și să vă spun că oamenii mei au adus câteva cadouri, pe care mi-ar plăcea foarte mult să vi le dăruiesc, iar mai târziu, sper că îmi veți permite să vă ofer tot ce este necesar pentru masa de Crăciun.

Diana l-a privit pe Will, care stătea drept, cu mâinile la spate, îmbrăcat cu o cămașă din tartan, în nuanțe de albastru și negru, care contrastau plăcut cu pielea lui arsă de soare. Probabil că pe chipul ei se citeau stânjeneala și descumpănirea, căci el i-a făcut cu ochiul, domolindu-i pentru o clipă zbuciumul lăuntric.

— O, domnule Cairns, sunteți atât de amabil! a spus Elizabeth, toată numai lapte și miere, fără să-și retragă mâinile dintr-ale lui. Nu cred că există o altă cale mai bună prin care putem sărbători...

Diana a văzut silueta din hol exact în clipa în care sora ei a încetat să vorbească. Privirea îi rătăcea prin cameră când a observat că femeia care îi privea prin ușile parțial deschise încercase să-și aranjeze părul, deși rezultatul era mai dezastruos decât dacă l-ar fi lăsat să-i cadă liber pe umeri. Cămașa lungă de noapte, strânsă la gât și în talie, cu mâneci largi, îi conferea doamnei Holland – și-a spus Diana înainte de a înțelege gravitatea situației – înfățișarea unui personaj nebun din tragediile grecești. Avea trupul firav, dar privea scena cu ochii mari și îngrijorați.

Asta da surpriză! s-a gândit Diana, puțin tristă, înainte de a-și dea seama că ea și sora ei aveau multe să-i explice.

Tăcerea părea să fi durat ore în șir, deși era greu de spus. Elizabeth a realizat că mama ei o privea din hol și atunci, înainte ca vreunul dintre ei să rostească vreun cuvânt, și-a amintit toate lucrurile pe care aceasta le aștepta de la ea. S-a întors încet cu fața spre femeia micuță de statură, dar atât de autoritară. Știa că era îmbrăcată extrem de modest. Purta aceeași rochie ponosită – căutase în dulapul ei altceva de îmbrăcat, dar toate lucrurile ei dispăruseră – și se simțea acum dezbrăcată din priviri. Doamna Holland o privea cu gura căscată și părea că abia mai respira în timp ce stătea încremenită în pragul ușii, lucru de care Elizabeth n-ar fi crezut-o capabilă, având în vedere comportamentul ei din seara trecută. Părea să profite de acele clipe de tăcere ca s-o studieze pe fiica ei din cap până-n picioare. Apoi, a străbătut camera cu pași mari și a strâns-o pe Elizabeth la piept.

— O, slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului! a repetat ea de nenumărate ori. Mama ei nu o mai strânsese atât de tare la piept de când Elizabeth era mică. Momentul a trecut însă repede. Doamna Holland a continuat s-o țină pe fiica ei de cot în timp ce a făcut un pas înapoi. Claire! a țipat ea. Forța cu care a strigat-o pe servitoare i-a mai domolit lui Elizabeth grijile provocate de sănătatea precară a mamei sale. Claire, vino aici!

Claire a venit într-un suflet, cu obrajii îmbujorați de efort. Și-a pus mâna pe abdomen și a scrutat camera cu privirea. Era îmbrăcată cu rochia ei neagră din bumbac, cu revere largi. Elizabeth a încercat să-i dăruiască un zâmbet încurajator, dar – după câteva clipe – ochii lui Claire s-au umplut de lacrimi.

— Claire! a spus doamna Holland pe un ton aspru. Cu o mână o ținea pe fiica ei de cot, iar cu cealaltă o mângâia pe Elizabeth pe ceafă – tandră, dar fermă. Trage draperiile! Domnișoara Holland s-a întors la noi, după cum bine vezi. Vei putea să vorbești mai târziu cu ea. Domnule Cairns, vă rog să ne scuzați! Cred că ne considerați o familie extrem de ciudată. Sper că veți rămâne cu noi ca să luăm împreună masa de Crăciun. Diana!...

Toți și-au îndreptat ochii spre Diana, care părea stânjenită și gata s-o rupă la fugă.

— Da?

Chiar și în dimineața aceea, cu părul strâns într-un coc simplu și nemachiată, degaja o frumusețe aparte, mult mai matură. Părea să fie conștientă de această transformare.

— Diana, te rog s-o ajuți pe Claire să pregătească masa pentru domnul Cairns. Ai grijă să-i ții companie! Doamna Holland a scrutat camera cu privirea cu aceeași autoritate de odinioară. Claire a tras draperiile, cufundând încăperea în semiîntuneric. Așa își amintea Elizabeth salonul. Fără lumina soarelui, nu mai observai lipsa vazelor japoneze sau a tablourilor care împodobeau cândva pereții. Vedeai doar colecția impresionantă de obiecte viu colorate – apanajul familiei Holland. Și tu, Keller!

Elizabeth a simțit cum spaima pune stăpânire pe ea.

— Mamă, nu e vinovat. El doar...

— Nu știu ce vrei să spui, Elizabeth, a spus mama ei, strângând-o de ceafă ca s-o facă să tacă. Voiam doar să aflu pe unde a umblat Keller. Mi-a fost foarte greu să mai găsesc pe cineva care să se priceapă atât de bine la cai, a continuat ea, privindu-l pe Will, și, sinceră să fiu, pe tine te acuz pentru că am fost nevoită să-i vând.

— Îmi pare rău, doamnă Holland. Will s-a uitat în ochii fostei sale stăpâne cu același entuziasm cu care ar fi înfruntat frigul într-o dimineață înghețată. Și-a aplecat ușor capul, dar a continuat să-i susțină privirea. N-aș fi putut să rămân aici la nesfârșit, o știți prea bine.

A clipit, apoi și-a ațintit privirea asupra lui Elizabeth. Ar fi vrut să-i stea alături, să le arate tuturor ce simțea pentru el, dar a înțeles din ochii lui că acest lucru nu era necesar.

— Vom discuta mai târziu despre asta, Keller.

Doamna Holland a prins-o apoi pe Elizabeth de mână și a tras-o după ea. Ceilalți nu au îndrăznit să rupă tăcerea. Elizabeth a simțit în fugă mirosul de brad, a auzit trosnetul focului pe care Will îl aprinsese în dimineața aceea și a văzut zâmbetul încurajator pe care el i l-a dăruit înainte de a ieși din cameră. Apoi, a urcat treptele. Temperamentul aprig al mamei sale îi provoca aceeași teamă ca întotdeauna, iar emoțiile nu-i dădeau pace, căci nu știa cum avea să-i explice unde a fost și ce-a făcut. Dar forța cu care o strângea de mână îi oferea puțină consolare, dovedindu-i că nu era atât de bolnavă precum își imaginase.

Nici nu au ajuns bine pe palierul de la etajul al doilea când a văzut-o pe mătușa Edith aplecată peste balustradă.

— Elizabeth! a strigat ea, venind în fugă spre ele. Când a ajuns în dreptul lor, a strâns-o în brațe. Cum este posibil așa ceva? a întrebat ea în șoaptă, făcând un pas în spate.

Pomeții proeminenți îi ieșeau în evidență prin pielea subțire, dar altfel păstra urmele frumuseții familiei Holland pentru care fusese renumită în tinerețe. Elizabeth și-a adâncit privirea în ochii ei mici și rotunzi și a văzut că era copleșită de emoție.

— Poate că ar trebui să vorbim undeva, le-a sugerat Elizabeth.

Atunci, cele două femei mai în vârstă au dus-o în dormitorul principal. Elizabeth și mătușa ei s-au așezat pe fotoliile de lângă șemineu, iar doamna Holland s-a îndreptat spre fereastră, unde a dat la o parte draperia din stambă și s-a uitat în stradă, jucându-se în acest timp cu perdeaua din dantelă.

Nimeni nu părea să-și găsească cuvintele. Vechiul eu al lui Elizabeth se trezise acum din nou la viață și îi era imposibil să ofere o explicație plauzibilă pentru fuga ei în Vest. Dar mătușa sa o îndemna din priviri să-și înceapă povestea. Părea gata să izbucnească în lacrimi, iar ochii îi scăpărau scânteii. Nimeni nu voia, parcă, să rupă tăcerea și atunci Elizabeth a înțeles că trebuia să-și ia inima în dinți și să le spună ce se întâmplase. Dar când a început, și-a dat seama că nu se mai putea opri.

— Nu puteam să mă căsătoresc cu Henry Schoonmaker. Nu puteam să fac asta. Nu puteam să mă căsătoresc cu el, așa că trebuia să pun punct acelei nebunii. Îl iubesc pe Will, mamă. Elizabeth a scrutat chipul mamei sale, dar nu a văzut nici o schimbare. Destăinuirea ei însă a copleșit-o pe Edith, care și-a lăsat ochii în pământ. Până să-mi dau seama de asta, el plecase deja. Adică, știam că îl iubesc, dar când am înțeles că nu puteam să trăiesc fără el, îl pierdusem deja. Am realizat atunci că nu mă puteam căsători cu Henry. Am plecat, așadar, după Will și l-am găsit în California. Lucra pe un șantier naval și strângea bani ca să ia în arendă o bucată de pământ lângă Los Angeles. Muncise din greu și reușise să pună ceva bani deoparte. Începuse să facă asta de aici, de la New York. Bănuia că acolo va găsi petrol și acum visul lui a devenit realitate. Will spune că stăm pe o pungă de petrol, datorită căruia ne vom îmbogăți... și atunci te vom putea ajuta, mamă. Și Will își dorește acest lucru.

— O, Elizabeth! a spus mama ei, oftând. Îmi făcusem atâtea speranțe pentru tine.

— Știu. Ochii o dureau pe Elizabeth și pentru prima oară în ziua aceea, nu a putut să înfrunte privirea mamei sale. S-a uitat prin dormitorul în care aproape că nu mai intrase de când era copil – unde trona un pat impunător cu baldachin, iar pereții erau acoperiți cu un tapet de culoarea lanurilor de grâu. Camera nu era mare, iar cele trei femei stăteau atât de aproape una de alta, încât pentru Elizabeth freamătul lor lăuntric devenise aproape palpabil. Știu că aveai.

— Parcă asist la un complot pus la cale de tatăl tău, a continuat mama ei, pe un ton nepăsător.

Edith părea gata să riposteze, dar în final, a preferat să nu spună nimic.

Doamna Holland a dat drumul draperiei cu care se juca și a spus cu voce amară:

— Ai fi putut să te căsătorești cu oricine.

— Da, așa e, a spus Elizabeth. Dar când m-am aflat în această situație, n-am putut să merg mai departe.

— Înțeleg. Mama ei s-a întors de la fereastră și a privit-o îndelung. Firele de praf dansau în lumina razelor de soare. O, Elizabeth, a spus ea în cele din urmă, m-am bucurat atât de mult să te revăd numai ca să descopăr acum că nu mai ești aceeași!

— Ba sunt aceeași, mamă, și ne vom îmbogăți din nou. Datorită lui Will.

Doamna Holland nu părea impresionată. Clătina din cap într-o parte și-n alta și își agita, nervoasă, mâinile.

— Este o nebunie, Lizzie. Nu știu de unde ți-a venit ideea că poți să faci ce-ți trece prin cap. Să fugi așa... Știi câte necazuri ai pricinuit acestei familii? Știi câtă suferință mi-ai adus?

— Da, știu, a răspuns Elizabeth, cu o voce pierdută, ce venea, parcă, din altă cameră.

— Ei, bine, nu te vei mai întoarce în California, cel puțin, nu atât timp cât trăiesc eu. Nu te vei mai întâlni niciodată cu Will Keller...

— Louisa! a spus Edith, cu fermitate în glas, fără să întâlnească însă privirea cumnatei sale. Fratele meu l-a îndrăgit întotdeauna pe băiatul ăsta și, în plus, știi foarte bine că nu e o idee bună să încerci să despați doi îndrăgostiți.

Cuvântul *îndrăgostiți* a tulburat-o pe mama ei la fel de mult cum a tulburat-o și pe ea – Elizabeth era convinsă de asta. Tăcerea care s-a

așternut părea să nu se mai sfârșească, iar expresia de pe chipul mamei ei a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva atinseseră un subiect tabu din istoria familiei sale.

— O, Elizabeth! a spus mama ei după un timp. Apoi, și-a ascuns fața în mâini și a izbucnit în lacrimi. O, Elizabeth!

Între timp, la parter, casa familiei Holland era cuprinsă de frenezia pregătirilor de Crăciun. Diana a răsuflat ușurată când a văzut că Snowden nu părea să-și fi dat seama că ea îl mințise sistematic.

— Ce zi minunată e astăzi! a spus el când Diana a coborât treptele din dormitorul ei, unde își schimbase halatul cu o fustă în dungi verzi și o bluză neagră din șifon. Cât de mult mă bucur că am fost martorul întoarcerii domnișoarei Holland!

— Și cât de mult ne bucurăm noi pentru că ne sunteți oaspete și avem ocazia să sărbătorim împreună acest eveniment! a răspuns Diana. Ea se simțea încă vinovată pentru toate minciunile pe care i le servise și încerca acum să se revanșeze. N-am fi avut o sărbătoare în adevăratul sens al cuvântului fără dumneavoastră, a adăugat ea, sinceră, de vreme ce personalul lui fusese cel care s-a ocupat de toate cele necesare mesei de Crăciun.

Oamenii lui mișunau prin toată casa, scuturând lenjeria veche și lustruind argintăria. Umblau de colo-colo, aducând candelabre noi, vase și perne pentru scaune.

— Pentru că mama și sora ta sunt ocupate, poate că ne-am putea sfătui, împreună cu domnișoara Broud, în privința meniului, ce părere ai? a spus el, schițând un zâmbet timid. Cât timp le așteptăm să vină la masă.

— Firește, domnule Cairns..., a spus Diana, oprindu-se brusc în clipa în care a zărit o siluetă pe fereastră. S-a simțit cuprinsă de o energie debordantă când a realizat cine era. Domnule Cairns, puteți să mă scuzați o clipă?

— Desigur.

Diana s-a îndreptat iute spre ușă și a ieșit pe veranda îngrădită cu fier forjat, unde l-a văzut pe Henry, la trei pași de stradă, purtând o haină neagră și pălărie. A închis ușa în urma ei, dar când și-a întors capul, l-a văzut pe Snowden, care nu se clintise din mijlocul holului.

— Suntem urmăriți, Henry, a spus ea, încercând să-și păstreze cumpătul și să nu zâmbească prea mult. Aerul rece i-a pătruns în oase prin fusta subțire. Ai grijă să nu încerci ceva nesăbuit! a adăugat ea, făcându-i cu

ochiul și privindu-l cu o expresie atât de veselă încât aproape că îl încuraja să facă exact opusul.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a spus el.

O privea intens, cu ochi îngrijorați și obosiți. Diana a descoperit că era un adevărat chin să stea departe de el, dar pentru Henry – vedea acum – era și mai rău. Auzise că bărbații suportau foarte greu abținerea și aceasta trebuia să fie cauza frământării sale.

— Nu pot *acum*, Henry, a răspuns ea. Se simțea îngrozitor pentru răceala pe care trebuia s-o afișeze în public și avea impresia că îi auzea pulsul chiar și de la distanța aceea. I se părea din ce în ce mai greu să-și înfrâneze dorința de a se duce la el și de a-i atinge chipul. S-au întâmplat multe, a continuat ea. Suntem în toiul pregătirilor. Îmi vor observa lipsa.

— Dar, Diana...

Henry a făcut un pas înainte, iar ea era gata să-i cadă în brațe, în ciuda tuturor. Dar Snowden se afla încă în hol – îi simțea privirea în ceafă. Știa că se va trăda într-un fel sau altul dacă va continua să vorbească cu Henry, așa că a făcut un pas înapoi și a pus mâna pe clanță.

— Vino mai târziu, Henry! Vino diseară! Dacă rămâi acum, îmi vei provoca necazuri! a murmurat ea.

Apoi, s-a retras spre ușă, împiedicându-l să mai spună ceva. A continuat însă s-o privească la fel de intens, cu ochii lui negri debordând de dorință, încât pentru o clipă a crezut că va ceda. Nu a putut să rupă pe loc vraja privirii lui, astfel că i-a susținut-o încă puțin, înainte de a intra în casă, pregătită să-i mai spună încă o minciună lui Snowden.

Câteva ore mai târziu, după multe discuții, Elizabeth a ieșit din dormitorul doamnei Holland și a văzut că Will o aștepta. Nu într-un loc de unde ar fi putut să le audă conversația, ci lângă dormitorul ei, ca să-l vadă atunci când discuția lor avea să ia sfârșit. S-au întâlnit în mijlocul holului, unde l-a luat de mână și l-a condus pe scara servitorilor. Aici domnea întunericul, iar tavanul era scund. Acesta era drumul pe care îl urmase întotdeauna ca să se întâlnească cu el atunci când dorința era mai presus de rațiune și consecințe și înainte ca vreunul din ei să ia vreo hotărâre.

— Ce ți-a spus? a întrebat el în cele din urmă.

— Ne-a dat binecuvântarea ei, a răspuns Elizabeth, cu respirația întretăiată.

Se simțea ușurată pentru că o găsisse pe mama ei în viață și îi era recunoscătoare providenței pentru că avusese grijă de familia ei, dar i se

părase cumplit de greu să spună adevărul într-o casă unde devenise cândva o maestră în arta minciunii. Planurile ei și ale lui Will păreau acum mai palpabile decât fuseseră vreodată, deoarece dăduse glas intențiilor sale. Ea și-a rezemat fruntea de a lui.

— Aha, a spus Will, cu un glas plin de recunoștință.

— Da, a răspuns ea, simțind pe buze gustul sărat al lacrimilor ce-i brăzdau obraji. Dar ne-a pus două condiții. Prima – trebuie să ne căsătorim. Will a strâns-o în brațe, strivind-o aproape la piept, așa cum își dorea și ea. A doua – trebuie să plecăm de aici. Dacă cineva va afla de relația noastră, asta va însemna sfârșitul pentru familia mea. Poate că ne va vizita, așa a spus. Dar nu putem să rămânem aici.

Respirau amândoi încet, în același timp. Pe scări se auzeau zgomote de pași, iar din bucătărie răzbăteau strigăte poruncitoare.

— Și tu ce crezi?

— Cred – a spus ea, strângând din pleoape – că va trebui să-ți cumperi un costum pentru nuntă.

La parter, Claire îi instruia pe servitori cum să aranjeze masa și făcea liste cu lucrurile de care mai avea nevoie pentru meniul festiv de Crăciun. Mai târziu, când se va lăsa înserarea, se vor delecta cu bucate alese: curcan în sos de castane și cartofi cu smântână, „înecate” în punch de șampanie. Vor împărți daruri, vor ciocni și vor spune rugăciuni. Dar deocamdată, Elizabeth nu-și dorea altceva decât să rămână în întuneric, în brațele lui Will.

— Aș vrea un buchet de trandafiri albi, un buchet de frezii albe, un buchet de floarea-miresei...

Diana Holland a ezitat și s-a încruntat. Nu făcuse nici o listă și acum începea să uite lucrurile pe care sora ei îi spusese să le cumpere.

Ieri, după cele câteva clipe în care se întâlnise cu Henry, fugise în camera ei ca să se bucure de puțină intimitate. Atunci îi văzuse pe Elizabeth și pe Will îmbrățișându-se, iar ei îi împărtășiseră vestea cea bună. Copleșită de povestea lor de iubire – a ei și a lui Henry, a lui Liz și a lui Will – s-a oferit să se ducă la florărie când sora ei i-a spus că trebuiau să facă niște cumpărături. Era un lucru mult mai plăcut decât să rămână acasă și să fie „drăguță” cu Snowden. Cel puțin aici, era liberă să-și imagineze ce flori avea să aleagă pentru nunta ei cu Henry.

Aseară, nu mai venise la ea, dar întâlnirea de pe verandă fusese suficientă să-i distragă gândurile și să-i distrugă puterea de concentrare. Landry, florarul, i-a zâmbit de cealaltă parte a tejghelei din marmură din magazinul său de pe Broadway; după cum i-a spus și el, clienții nu se îngărmădeau să cumpere flori în ziua aceea.

— O! Și mai vreau un buchet de lăcrămioare! Aveți din acelea...?

— Vă pregătiți de nuntă?

Diana și-a ridicat capul și s-a uitat în oglinda din spatele tejghelei. Pereții erau înțesați de oglinzi acolo unde nu erau acoperiți cu plăci albe din faianță. A întâlnit atunci, pentru câteva secunde, privirea scrutătoare a ziaristului Davis Barnard, dar s-a întors apoi imediat pentru ca domnul Landry să nu-i observe zâmbetul jucăuș de pe buze.

— Domnule Barnard, mă urmăriți?

— Nicidecum, a răspuns el, cu o voce neconvingătoare.

— Și dacă vreți să știți, aceste flori nu sunt pentru nuntă, a ripostat ea, veselă. Sărbătorim Crăciunul în familie, așa cum am făcut-o întotdeauna. Puteți să publicați *asta* dacă doriți.

S-a întors apoi spre domnul Landry și l-a întrebat dacă putea să-i onoreze comanda joi dimineață.

— Nu ați venit aici să cumpărați flori, domnule Barnard? l-a întrebat ea, în timp ce el se pregătea s-o însoțească afară.

— Am găsit o altă sursă de frumusețe vizuală, a răspuns el, deschizându-i ușa.

Afară, soarele strălucea, fără să îndulcească însă vântul tăios de iarnă. Frunzele moarte se învâртеau prin aer și se împrăștia pe trotuar în timp ce Diana s-a înfășurat mai bine în haina ei maro.

— Sunteți lingușitor. Și asta mă face să mă întreb dacă nu aveți cumva un scop ascuns.

— Sper că mă considerați sincer atunci când vă ridic în slăvi frumusețea.

— Asta nu pot să vă spun. Diana și-a aplecat capul, ascunzându-și fața sub borul bonetei sale. Unele lucruri trebuie să rămână un secret și deocamdată, îmi rezerv dreptul de a nu vă împărtăși impresia pe care mi-ați creat-o – dumneavoastră și complimentele dumneavoastră.

— Atunci, voi aștepta cu nerăbdare ziua când o veți face. Deși am, firește, și un scop ascuns, a mărturisit el, dându-și pălăria pe spate și ridicându-și sprâncenele negre.

— Bineînțeles că aveți. Mergeau pe Broadway și – deși frigul pătrunzător îi intra în oase – Diana se simțea ciudat de entuziasmată pentru că se afla în compania ziaristului. Poate din cauza faptului că deținea câteva secrete mai prețioase decât își imagina el – secrete pe care nu va putea niciodată să i le dezvăluie. Mergea în stânga ei, protejând-o astfel de ceilalți trecători, și o privea într-un mod care îi dădea de înțeles că îi descoperise niște calități de care nici ea nu era conștientă. Firește că răspândea o aură de lumină în jurul ei ori de câte ori se gândea la Henry, iar Henry se afla mereu în gândurile ei. Spuneți atunci! l-a încurajat ea.

— Publicul este avid să afle noutăți despre dumneavoastră, domnișoară Diana, a continuat el, pe jumătate serios, pe jumătate pus pe șotii. Nu puteți să ne vindeți ceva? Poate că se aud clopotele de nuntă. Sau poate ne spuneți ceva despre individul ăsta – Snowden Cairns.

— Nu-mi face curte, dacă la asta vă gândiți, a răspuns iute Diana, amintindu-și ce ecouri devastatoare avusese ultima ediție a ziarului care relata despre posibilele ei idile.

— Nu? Hmmm... Și ce ne puteți spune despre masa de Crăciun?

— O! a răspuns Diana veselă. Străbăteau acum bulevardul la pas. Am mâncat curcan umplut cu merișoare, sparanghel cu pâine prăjită și lăptuci cu maioneză, iar mai târziu, budincă cu stafide.

— Nu mă tachina, Diana! M-am referit la oaspeții pe care i-ați avut... La unul deosebit, al cărui nume începe cu E....

Diana a zâmbit evazivă. A descoperit cu surprindere că se simțea tentată să-i spună adevărul, deși nu prea știa nici ea de ce – poate din dorința de a prezenta faptele în adevărata lor lumină, poate pentru că ar fi vrut să înfățișeze povestea îmbrăcată în propriile ei cuvinte sau poate pentru că îi plăcea pur și simplu să manipuleze articolele care apăreau în ziare.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, a răspuns ea în cele din urmă. El a oftat. Dezamăgirea i se citea pe chip, un lucru cu totul inedit, care i-a accentuat și mai mult dorința de a-i spune adevărul. Dar el nu se uita acum la ea. Încerca să-și aprindă o țigară, chiar dacă mergea împotriva vântului. Nu mai aveți subiecte despre care să scrieți? l-a întrebat Diana, pe un ton compătimator.

— Ba da, a răspuns el, întâlnindu-i privirea pentru o clipă. A reușit în cele din urmă să-și aprindă țigara și a scos un norișor de fum. Dar deocamdată nu vreau să le exploatez.

— De ce nu?

Inima a încetat pentru o clipă să mai bată în pieptul Diane. Era oare posibil ca Davis Barnard să fie gelos pe ea? Pentru că a aflat că Henry era îndrăgostit de ea, iar povestea lor de dragoste ar putea să se finalizeze la un moment dat cu o nuntă? Era o idee puțin cam nebunească, Diana trebuia să recunoască asta, dar poate că veștile circulă repede și de aceea o tot întreba de nuntă. Aceasta ar putea fi, de asemenea, explicația prezenței aproape imperceptibile a lui Henry la petrecerea organizată de familia lui în Ajunul Crăciunului.

— Pentru că amândouă prejudiciază familia Holland și – după cum bine știi – nu vreau să fac rău familiei tale prin articolele pe care le scriu. Ajunseseră în East Twentieth Street și Diana l-a privit, încercând să descifreze mai multe pe chipul lui. Aici trebuiau să se despartă – era aproape de casă. Primul subiect se referă la Elizabeth; de aceea te-am întrebat de ea, a continuat el. Se pare că cineva i-a văzut inelul de logodnă într-o casă de amanet de undeva din Vest, lucru care a dat naștere speculațiilor potrivit cărora ar fi încă în viață.

Diana a simțit cum inima îi bătea cu putere, gata să-i iasă din piept, și a încercat să râdă cât mai convingător cu putință, în ciuda palorii care i s-a așternut pe chip.

— Cu siguranță că aş fi aflat prima acest lucru dacă ar fi adevărat, a ripostat ea, fără să ştie dacă replica ei fusese sau nu credibilă.

— Ar fi minunat să fie adevărat, fireşte..., a spus Davis, pe un ton grav. Deşi casa de amanet nu este un element credibil. Oamenii se întreabă – dacă într-adevăr este în viaţă – prin ce calvar i-a fost dat să treacă. Îmi dau seama că ar fi îngrozitor să-ţi faci speranţe că trăieşte ca apoi să descoperi că acest lucru nu este adevărat.

— Da. Cei câţiva trecători de pe stradă erau prea înfriguraţi ca să observe ce se întâmpla între o tânără de familie bună şi un ziarist care stăteau în colţul unei străzi de pe Broadway. Diana îşi dorea deodată să fi ajuns acasă. Dar Tiffany produce foarte multe inele, a adăugat ea.

— Sunt doar simple zvonuri. Nimeni nu ştie ceva cu certitudine. Deşi se spune că autorităţile au luat urma celui care a vândut inelul şi l-au arestat, a spus el, făcând apoi o pauză şi analizând-o pe Diana din cap până-n picioare. Cred că ai renunţat de mult la speranţa că ar mai fi în viaţă.

— Şi celălalt subiect? a întrebat Diana, cu teamă. Şi-a făcut însă curaj şi i-a pus întrebarea, căci frigul devenea acum din ce în ce mai pătrunzător, iar neliniştea i se strecura tot mai mult în suflet odată cu fiecare clipă care trecea.

Se temea că – dacă va continua s-o descoasă în legătură cu Elizabeth – nu va mai reuşi să păstreze prea mult secretul.

— Ei, bine, acesta nu e aşa de rău dacă priveşti lucrurile dintr-o anumită perspectivă, deşi unii oameni ar spune că logodna lui Henry Schoonmaker cu Penelope Hayes semnifică în acest moment...

— Poftim?

Diana nu mai avea puterea să simuleze sfiala sau să apeleze la subterfugii. Vederea i s-a încetăţat şi a reuşit cu greu să nu se sprijine cu mâna de umărul ziaristului. Gramercy se afla doar la câteva blocuri depărtare, dar ea a rămas încremenită acolo, în acel colţ de stradă, cu clădiri înalte şi trafic aglomerat.

— Da, nici eu n-am fost prea încântat. Dar aşa se spune. Sau aşa mi-a spus invidul ăla, Buck, în compania căruia Penelope se afişează adesea. Este vărul meu, mi-e ruşine să recunosc, deşi îmi place să mă gândesc la el ca la un văr îndepărtat...

— Îşi vor anunţa logodna?

Aşadar, acesta era gustul trădării. I se părea că se afla singură în deşert, la apusul soarelui, fără apă sau căldură. Îţi simţi gura uscată şi voinţa

înfrântă. Rămâi fără lacrimi, cu sufletul pustiit. Vestea i se părise imposibilă până când și-a amintit expresia de pe chipul lui Henry când se trezise cu el la ușă – expresie căreia îi găsisese, cu atâta naivitate, o explicație. Poate că asta venise să-i spună ieri sau poate că a vrut să fugă împreună cu ea. Acum însă nimic din toate acestea nu mai conta. Acum știa cât de laș putea să fie.

— Probabil că toată lumea vrea să fie în centrul atenției, a răspuns Davis, ridicând din umeri. S-ar putea să exploatez subiectul... Este o informație bună, dacă treci peste partea neplăcută a lucrurilor...

Diana n-a mai stat să-l asculte. A rupt-o la fugă pe Twentieth Street, clătinându-se. Frigul îi intrase atât de tare în oase, încât abia își mai simțea picioarele. Nu-și mai simțea nici bătaile inimii. Spera doar să ajungă acasă, la sora ei, înainte să izbucnească în plâns.

Carolina nu-și mai putea cumpăra acum haine din magazine, indiferent cât de elegante ar fi fost acestea, i-a spus Tristan. Trebuia să-și găsească o croitoreasă, deoarece fetele ca ea nu purtau haine prêt-à-porter. Fără îndoială că acest lucru era adevărat, deoarece sfaturile pe care i le dădea Tristan erau în defavoarea lui. La urma urmei, lucra într-un magazin și pierderea unui client însemna mai puține vânzări. Dar era abia a doua zi de Crăciun și era greu să găsești o croitorească bună până după Anul Nou, a avertizat-o el când a venit la magazin ca să cumpere – în contul domnului Longhorn – bluze, fuste, accesorii și dantelă.

Înțelegerea dintre ea și domnul Longhorn îi oferea numai avantaje și nu presupunea un efort prea mare din partea ei – i-a spus ea lui Tristan. Deși bătrânul domn nu părea interesat de amănuntele vieții ei anterioare, atunci când Carolina menționase în treacăt, în timpul mesei de Crăciun pe care o luaseră în salonul somptuos al hotelului, că mai are o soră în oraș – a spus că domnișoara Broud ar trebui să facă și ea cadouri de Crăciun. De aceea, Carolina s-a dus la Lord & Taylor și a privit teighelele cu obiecte prețioase fără teamă și fără o dorință nestăvilită, conștientă însă că putea să aibă orice își dorea.

— În orice caz, domnișoară Broud, se cunoaște că cineva are multă grijă de dumneavoastră astăzi...

Carolina s-a răsucit în fața oglinzii în așa fel încât aceasta sa-i redea gâtul lung, buzele catifelate, ochii misterioși și coafura elegantă.

— Tristan, a spus ea cu o privire languroasă, astăzi voi avea nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poți acorda.

Tânărul o privea, plimbându-și mâna pe marginea mesei lustruite din lemn de cireș. Purta o cămașă și o vestă maro, iar bărbia moale părea să fi cunoscut tăișul briciului chiar în dimineața aceea.

— Astăzi, a răspuns Tristan, nu am alți clienți. Tu, iubito, ai dat lovitură! Carolina și-a aplecat ușor capul într-o parte. Se întreba dacă va încerca s-o mai sărute o dată. Nu trebuia să mai facă așa ceva, firește – dar sărutul îi trezea senzații incitante. Era plăcut ca un bărbat să te atingă în felul acela, o știa prea bine acum. A mers, nu-i așa? a continuat el, cu o voce mai joasă, deși ei nu-i plăcea să-l audă vorbind în public despre asta.

Nu credeai că o să meargă... eram convins. Erai atât de speriată în noaptea aceea la hotel. Dar am știut cum să-mi joc cartea. Sunt versat. Știu când trebuie să fac o mișcare. Carolina a dat ușor din cap. Nu voia să încurajeze discuția. Dar înainte de a căuta lucruri de valoare pentru tine... Glasul lui Tristan avea o tonalitate aparte, pe care nu o mai auzise până atunci și asta a făcut-o să-și întoarcă privirea spre el. În trecut, m-am împrietenit cu multe doamne din înalta societate și ori de câte ori aveam o mică datorie de plătit sau vreo cheltuială de făcut, șterpeleam câte ceva de la ele, fără ca nimeni să observe. S-a oprit și s-a uitat în jur. În spatele lui, vânzătoarele se agitau de colo-colo. Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Eu ți-am luat banii, dar nu știam că era tot ce aveai. Înainte ca Lina să-și sondeze sentimentele și să-și dea seama dacă era mânioasă, speriată sau recunoscătoare pentru această veste sau dacă mai putea sau nu să aibă încredere în Tristan, el a rânjit feroce ca un lup și a continuat: Dar vezi ce bine s-au aranjat lucrurile până la urmă? Sper că ești de acord cu mine că mi-am plătit datoria.

Ca oricare altă domnișoară din elita mondenă, care se confrunta cu o situație neplăcută, Carolina se simțea cumplit de stânjenită și voia să pună capăt discuției.

— Să nu mai vorbim despre asta! a spus ea, zâmbind la gândul cumpărăturilor pe care le va face. Hai să vedem ce lucruri frumoase vrea domnul Longhorn să-mi cumpere astăzi!

El nu i-a răspuns imediat, iar ea s-a întrebat dacă nu va continua să readucă trecutul în discuție. Tristan a schițat atunci un zâmbet pe sub mustața subțire, iar în ochii căprui i-a licărit o sclipire veselă.

— Da, hai să vedem! a spus el, oferindu-i brațul.

Ea l-a acceptat și au străbătut sala, jucându-și fiecare rolul la perfecție.

În timp ce Carolina se apropia de sanctuarul pieselor vestimentare de o eleganță și o frumusețe rar întâlnite, a început să-și studieze imaginea în oglinzile fixate în stâlpii care susțineau tavanul înalt și boltit, cu ornamentele lui clasice și filigranate albe și cu candelabrele impresionante. Lumina metalelor prețioase se răsfângea acum asupra ei. Sau a fetelor ca ea. Dar Lina era acum *una dintre ele*. Puteai vedea asta în imaginea reflectată în oglinzile aurite care îi arătau nasul în vânt și privirea nepăsătoare a ochilor ei frumoși.

Știa unde mergeau. Surorile Holland îi spuseră lui Claire, iar Claire îi povestise ei. Tristan o conducea într-una dintre sălile private, unde clienții privilegiați ai magazinului așteptau confortabil să li se prezinte cele mai

frumoase modele. Auzise că aceștia erau serviți cu dulciuri și șampanie. Până în dimineața aceea, nu își imaginase niciodată că va avea parte de acest privilegiu. Acum însă știa că era una dintre clientele privilegiate.

Exact în clipa în care se pregăteau să intre în liftul cu pereții mozaicați în culori multicolore și cu săgeți mari din bronz, care indicau etajele, Carolina a văzut ceva ce i-a tăiat răsuflarea.

— Vai! a șoptit ea, fără ca nimeni s-o audă.

Acolo, printre tejghelele cu cravate, se plimba – de parcă tocmai atunci ajunsese în portul unei țări străine – Will. Chipeșul Will, cu ochii lui gravi și cu părul puțin mai lung, se uita în jur la fel de meticulos ca întotdeauna. Avea pielea arsă de soare și părea să nu fi dus o viață ușoară. Lina a simțit un fior în inimă și a închis ochii ca să pună stavilă sentimentului care amenința s-o copleșească. A încercat apoi să-i redeschidă, dar a descoperit că trebuia să-și ferească privirea, așa că și-a dus mâna la ochi.

Poate că citise despre ea în ziare. Poate că venise după ea. El nu o văzuse încă, dar Lina și-a dat seama – dintr-o singură privire – că nu-și găsisese norocul în Vest. Purta aceeași pantaloni din serj și aceeași haină neagră, puțin cam largă. Nimic nu părea să indice faptul că viața i se schimbaseră în bine – ea a înțeles asta imediat. Dar îl voia încă. Dorința era la fel de puternică.

— Domnișoară Broad! l-a auzit ea pe Tristan spunând.

Lina a dat din cap – pentru el sau pentru ea, nu știa sigur. Ușile liftului s-au deschis, iar cumpărătorii și-au croit drum spre casele de marcat. Și-a descoperit ochii. I se părea mai ușor să-l privească printre oameni. Și – deși simțea că zboară de fericire – a înțeles în câteva clipe că nu putea să urmeze glasul inimii, în ciuda pasiunii ei. Will se afla atât de aproape de ea, dar Lina ajunsese prea departe. Dacă ar vedea-o, și-ar da seama ce prostie făcuse respingând-o, dar atunci ea trebuia să renunțe la tot ce realizase până atunci și nu era dispusă să facă așa ceva. Nu voia să facă nici măcar un pas înapoi.

— Vă simțiți bine, domnișoară Broad?

— O!... da, a spus ea. S-a urcat în lift, îndepărtându-se de Will și de vechile pasiuni. Doar o durere trecătoare de cap, a continuat ea.

Când liftierul a închis grilajul metalic, era convinsă că luase decizia corectă. Noua ei prietenă, Penelope Hayes, nu ar fi renunțat la tot de dragul unei iubiri trecute. Ea ar fi ținut întotdeauna mult mai sus. Doar Elizabeth,

împinsă de sentimentalism, ar fi lăsat totul în urmă pentru un vis de mult apus.

— Sunteți singură că vă simțiți bine?

— Da.

Și-a umezit buzele și a tras adânc aer în piept. S-a gândit la portretul domnului Longhorn când era tânăr, la bărbații din înalta societate pe care îi cunoscuse cu două seri în urmă și la toate lucrurile pe care le merita. S-a gândit la diferența dintre sărutările adevărate și cele fictive. A schițat atunci un zâmbet vag. Și-a spus apoi – în timp ce liftul urca, iar ea stătea lângă Tristan, un personaj cu multe fețe – că nu i se părea deloc de bun augur faptul că îl cunoscuse. E adevărat că, fără el, timidă și tentată cum era să facă prea multe greșeli, n-ar fi reușit să câștige protecția domnului Longhorn, dar chiar și așa, devenea din ce în ce mai dezagreabil. Trebuia să scape de el, și-a spus ea, hotărâtă. Va trebui să se poarte încă frumos cu el un timp, dar rolul lui se încheiase.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, dar a continuat să-l privească pe Tristan, spunându-i pe un ton pompos:

— De fapt, mă simt minunat.

— Dacă cineva cunoaște vreun motiv pentru care acest bărbat și această femeie nu trebuie să se căsătorească, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna!

Un murmur de încuviințare și de încântare a străbătut camera, devenind apoi evident faptul că nimeni nu avea de gând să se împotrivească. Podeaua era acoperită de un covor de petale albe; ferestrele erau împodobite cu dantelă. Salonul mai mic din partea de est a casei familiei Holland, deși încă nemobilat, era locul ideal pentru o nuntă. Au așezat acolo o canapea mică, pe care se așezaseră mama lui Elizabeth – încă slăbită după suferința ce o ținuse la pat – și mătușa ei, Edith, care nu se opriase din plâns sau din râs toată dimineața. În spatele lor, stăteau patru din oamenii lui Snowden, îmbrăcați cu vestele lor ponosite din piele și cămăși cu guler decolorat. Lângă ferestrele ascunse în spatele draperiilor, se afla Snowden, cu Biblia în mână și cu o expresie gravă pe chip, luându-și rolul în serios. În spatele lui Elizabeth, stăteau Diana și Claire, amândouă îmbrăcate în alb și ținând în mână câte un buchet de lăcrămioare și trandafiri albi, pe care cele trei fete le legaseră de dimineață cu panglici de culoarea lavandei.

În mijlocul scenei, se afla Elizabeth, care purta o rochie albă, din bumbac, ce i se potrivea de minune, în ciuda faptului că nu fusese croită pentru ea. La gât și la mâneci era tivită cu dantelă, era strânsă în talie, scoțându-i în evidență silueta de care cândva fusese atât de mândră și avea mânecile bufante și fusta largă, după modelul clasic al rochiilor de mireasă. Nasturii, extrem de delicați, de la mâneci și de la ceafă, erau acoperiți cu mătase de culoare crem. Will a ales-o, de vreme ce mama ei i-a interzis lui Elizabeth până să se și uite pe fereastră. Ea își ținea mâinile întinse, cuprinse în palmele lui Will. El îi evita privirea și stătea țeapăn; Elizabeth a înțeles că era emoționat. Nu-l mai văzuse de foarte mult timp copleșit de emoții și acest lucru i-a făcut și mai mult inima să vibreze. El purta un costum nou, în nuanțe maronii, cu vestă și guler alb. A rămas aproape fără suflare când l-a văzut îmbrăcat în costum.

— Elizabeth Adora Holland, îți unești destinul cu William Thomas Keller, la bine și la rău, până când moartea vă va despărți?

— Da, a șoptit ea.

Avea ochii în lacrimi și nu-și putea desprinde privirea de la Will, cu umerii lui lați și ochii mari și albaștri, străjuți de gene negre. Printr-o ironie a sorții – s-a gândit ea – tocmai inelul ei de logodnă îi ajutase să cumpere florile, rochia de mireasă și costumul de mire, dar era fericită pentru că Will fusese cel care îl vânduse – și nu doar pentru că știuse să negocieze cu proprietarul casei de amanet, obținând un preț foarte bun pentru el. Ani mai târziu, când amândoi vor purta amprenta timpului, le vor spune această poveste copiilor lor. Le vor povesti cum un obiect, care cândva fusese gata să-i despărță, îi ajutase să cumpere cele necesare nunții lor.

— William Thomas Keller, îți unești destinul cu această femeie, la bine și la rău, până când moartea vă va despărți?

Pe chip i-a apărut un zâmbet, care i-a rămas pecetluit pe buze și după ce-a răspuns „Da”. A scos atunci verighetele pe care le ținuse în buzunar. Erau simple, din aur galben, și făceau parte din bijuteriile de familie. Ei și le-au pus, unul altuia, pe deget fără prea mult fast.

— Vă declar soț și soție. Poți să săruți mireasa, a spus Snowden.

Elizabeth se gândise la acest moment toată dimineața cu inima tremurândă. Ținuse secret atâta amar de vreme relația ei cu Will încât i se părea ciudat acum și puțin înspăimântător să-l sărute în fața mamei și a mătușii sale. Dar nimic nu a fost mai firesc decât sărutul lor. Nici nu și-a dat seama când sau cum și-a contopit Will gura cu a ei. Dar când buzele li s-au atins, catifelate și arzătoare, a înțeles că – în ciuda lucrurilor pe care avea să le lase în urmă – o aștepta un viitor strălucitor, plin de dorințe și de speranțe inimaginabile.

Când cei din jur au început să aplaude, a realizat că vraja se spulberase. A făcut un pas înapoi și a îmbrățișat-o pe Diana. Sărmana Diana – părea lipsită de vlagă, încercând, parcă, cu disperare să se agațe de sora ei! Buclele ei castanii și strălucitoare cădeau pe umărul lui Elizabeth. Deși ascultase câteva ore bune povestea amară a trădării lui Henry și făcuse tot ce i-a stat în putință ca s-o convingă de faptul că Penelope a apelat, fără îndoială, la un truc murdar, se simțea ușurată pentru că sora ei nu avea să se mai întâlnească pe ascuns cu el. I-a spus Diane că era convinsă că Henry o iubea cu adevărat. Dar asta n-o împiedica să se simtă indignată de comportamentul indecent al Diane, în ciuda faptului că ea însăși se furișase ani de zile în patul lui Will din șopron. Era convinsă însă că va dormi mult mai liniștită în drum spre California știind că sora ei nu va mai risca să fie prinsă în flagrant delict.

Mama ei s-a ridicat în picioare, clătinându-se ușor. Edith, care a rămas încă pe canapeaua din lemn de mahon, îmbrăcată în catifea roșie, o urmărea ca să vadă dacă își va menține echilibrul. A reușit și s-a îndreptat spre Elizabeth, pe care a sărutat-o pe obraz. Apoi s-a întors spre Will.

— Te cunosc de mult timp și te-am apreciat întotdeauna, a spus ea simplu, cu o expresie aspră. Toți cei prezenți în camera goală, cu pereții zugrăviți în culorile mării, cu tavanul din lemn, boltit, și cu vasele pline de flori, așteptau nerăbdători să audă ce avea de zis doamna Holland. Iar răposatul meu soț te-a simpatizat chiar și mai mult. Nu aș fi fost de acord niciodată cu nunta voastră dacă lucrurile n-ar fi stat așa. Nu voi pretinde, însă, că tu ești cea mai bună alegere pentru mâna copilei mele, dar știu că o vei face fericită și vei avea grijă de ea.

El a dat din cap în semn de mulțumire, cu o expresie gravă pe chip. Erau singurele cuvinte de laudă pe care le va auzi vreodată din gura mamei lui Elizabeth și știa asta prea bine.

— Vă mulțumesc, doamnă Holland, a răspuns el, întinzând mâna ca să i-o strângă.

Elizabeth a văzut-o pe mama ei zâmbind rece și dând din cap. Știa că nu-i era deloc ușor să facă asta – numai datorită mătușii Edith acceptase această ceremonie și recunoscuse relația lor – lucru pentru care Elizabeth îi era extrem de recunoscătoare. Mai târziu, în tren, îi va spune lui Will cât de mult îi datorau lui Edith și se vor gândi cum să se revanșeze față de ea când vor începe să se pună pe picioare.

— Domnule Cairns, vă felicit pentru profesionalismul cu care ați oficializat această căsătorie, a spus mama ei, cu o voce ușor slugarnică. Suntem norocoși pentru că ne-ați onorat cu prezența dumneavoastră. Se pare că ne surprindeți, în fiecare zi, cu talentele dumneavoastră ascunse.

— Mă simt onorat. Dar acum trebuie să mă scuzați – am ceva de rezolvat. Sunt convins că doriți să vă bucurați de câteva momente de intimitate. Snowden i-a strâns mâna lui Will și apoi s-a întors spre Elizabeth, pe care a scrutat-o cu privirea. Trebuia să fie recunoscătoare providenței care îl trimisese pe Snowden în ajutorul lor, dar și pentru faptul că acesta îi copleșise cu generozitatea lui. Se simțea legată de el ca de un membru al familiei. Vă felicit pe amândoi, domnule și doamnă Keller.

Când a plecat din cameră, oamenii lui l-au urmat, lăsându-i din nou singuri pe membrii familiei Holland, scăldați în lumina care se infiltra prin perdelele din dantelă. Cele mai multe tablouri dispăruseră de pe pereți, dar

mai erau câteva care înfățișau zbuciumul mării. Salonul păstra atmosfera pe care Elizabeth și-o amintea de când era copilă – atmosfera misterioasă a locului unde se întâmplau lucruri obscure, pe care doar adulții le înțelegeau. Claire s-a dus în bucătărie să pregătească ceaiul și să aducă câteva prăjituri, iar Elizabeth s-a așezat pe canapea lângă mama ei.

— Când Snowden se va întoarce la Boston, va face acolo certificatul vostru de căsătorie și vi-l va trimite în California. Este mai sigur așa. O, Elizabeth! a șoptit ea, cuprinzând în palme obrajii fiicei sale mai mari. O să-mi fie atât de dor de tine! Dar trebuie să plecați în curând. Cu cât vei zăbovi mai mult, cu atât pericolul de a fi descoperiți este mai mare. Și asta va însemna sfârșitul familiei noastre, o știi prea bine.

Elizabeth a încuviințat din cap și și-a stăvilit lacrimile. Ar fi vrut să-i spună mamei sale cât de mult însemna pentru ea faptul că avusese șansa de a se căsători în sânul familiei ei, dar în final, s-a răzgândit. Mai erau doar câteva zile până la sfârșitul anului pe care și le va petrece în compania celor dragi. Vor mânca împreună și se vor obișnui cu toții cu ideea că acum era doamna Keller. Și apoi, în ajunul Anului Nou, când – după cum le spusese Snowden – nu exista pericolul ca cineva să-i vadă, pentru că prea puțini oameni alegeau să pornească la drum în ziua aceea – ea și Will își vor face bagajele și își vor lua, pentru a doua oară, rămas-bun de la Gramercy și adio de la New York.

Pașii lui Penelope răsunau pe holurile vilei Hayes în timp ce alerga, ținându-și cățelușul strâns la piept. Se afla atât de aproape de atingerea țelului ei și cu toate acestea, forțele destinului păreau să comploteze împotriva ei, îndepărtând-o de acest vis. Umbra ei lunguiață cădea pe podeaua placată cu gresie în alb și negru în timp ce fugea, vegheată de tavanul înalt, cu oglinzi, de la primul etaj al clădirii din Fifth Avenue, nr. 670 – un colos din cărămidă roșie și calcar, pe care puțini ar numi-o casă și care ar putea să bage în sperietți, în zilele ei vulnerabile, chiar și o fată atât de stăpână pe sine cum era Penelope. Zvonurile referitoare la întoarcerea lui Elizabeth îi bântuiau nopțile, iar când se trezea, prin fața ochilor îi apărea o imagine cutremurătoare – Henry și Diana împreună. Când l-a văzut, în vestibul, pe majordomul englez, s-a dus într-un suflet la el.

— Rathmill! l-a strigat ea. Știa că venele i se vedeau pregnant prin pielea albă a gâtului, dar nu avea ce să facă în această privință. Ochii negri, ca două mărgeluțe, ai lui Robber, cățelușul ei Boston terier, scrutau camera înspăimântați. Unde sunt părinții mei?

— *Mademoiselle* Penelope, cred că își beau ceaiul în sufragerie. Vreți să...

— Nu, nu, l-a întrerupt Penelope, punând pe neașteptate cățelușul în brațele lui Rathmill. Mă duc *eu*. S-a îndepărtat de el, îndreptându-se spre treptele maiestuoase din marmură, care duceau spre sufrageria de la etajul al doilea, unde părinții ei își beau ceaiul într-o atmosferă intimă. S-a oprit pe prima treaptă și și-a pus mâna pe balustrada rece. Te rog s-o anunți pe secretara mamei că vom avea în curând nevoie de ea.

Nimeni nu o ajutase pe Penelope să-și atingă țelul, cu excepția lui Isabelle Schoonmaker, de aceea își vărsa acum mânia, în toate direcțiile, fără muștrări de conștiință. Rathmill, majordomul, nu i-a fost de nici un folos în această privință. Înainte de a ajunge în casa familiei Hayes, fusese în slujba câtorva familii nobile engleze și știa, așa cum o știa și tânăra stăpână a casei, că aveau nevoie de un majordom englez ca să-i învețe ce înseamnă rafinamentul. El le arunca întotdeauna priviri disprețuitoare, pe care mama ei nu le observa, dar care nu-i scăpau lui Penelope.

Isabelle era extrem de entuziasmată de vestea logodnei lor, dar fiecare dar pe care i-l făcea viitoareii nurori și fiecare dovadă de încântare, manifestată zgomotos, i se păreau lui Penelope o bătaie de joc. Obținuse ce își dorise, călcând peste cadavre, dar nu avea nici măcar un inel care să-i recompenseze strădania. A tras, cu abilitate, ițele pentru binele ei și al lui Henry, iar el nu era capabil să-i aprecieze eforturile. Nu-i arunca priviri drăgăstoase și nici nu se omora să-i dea dovezi de iubire. Penelope se simțea la fel de singură ca întotdeauna și se întreba care era rostul luptei ei, cu excepția satisfacerii mândriei sale.

Dar mândria era un factor hotărâtor. Mândria o determina să urce treptele acum, ridicându-și fusta gri din mătase, asortată cu o bluză neagră, din organza, cu mâneci bufante. A intrat în salonul mic de la etajul al doilea, cu vedere spre bulevard, ca toate camerele în care obișnuiau să-și petreacă timpul, fără să încerce să-și ascundă mânia. Părinții ei stăteau lângă șemineul cu etajeră din majolică, iar fratele ei fuma o țigară în apropiere, lângă unul dintre păunii imenși, realizați prin *cloisonné**. Toți trei o priveau cu o expresie tâmpă pe chip.

— Ah! a strigat ea, copleșită de frustrare.

Camera, cu piesele ei de mobilier îmbrăcate în brocart stacojiu, era un loc întunecos, care ar fi trebuit s-o avantajeze pe doamna Hayes, dar nu era deloc așa. Rochia din muselină, în nuanțe de verde și alb, tivită cu dantelă neagră, îi scotea în evidență corpolența, iar panglicile verzi cu care își prinsese părul negru nu se potriveau unei persoane de vârsta ei. Ținuta sa ar fi constituit altădată prilej de distracție pentru frații Hayes.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Evelyn Hayes, punând pe masă ceașca de ceai. Nu te strâmba așa! O să rămâi cu riduri.

— Am crezut că ești fericită acum pentru că te-ai logodit cu tânărul Schoonmaker, a spus Richmond Hayes, cu o notă acuzatoare în glas, schimbându-și poziția picioarelor.

Nu-l puteai considera un bărbat înalt dacă îl comparai cu cei doi copii ai lui. Trăsăturile feței erau încadrate de o barbă și o mustață negre, deasupra cărora licăreau doi ochi mici, care nu pierdeau niciodată din vedere interesul posesorului lor.

Penelope s-a prăbușit pe o canapea crem, cu perne din kilim, lăsându-și, pierdută, bărbia în pământ. Grayson s-a întors încet și și-a pus mâna pe un paravan din lemn de cireș înainte de a scoate un rotocol de fum.

— Ce vrea Penny? a întrebat-o el pe un ton plin de sarcasm, privind-o așa cum o făcea când erau copii, iar Penelope căuta sămânță de scandal.

— Nu vreau să mai stau nici o clipă în casa asta îngrozitoare, a răbufnit Penelope, lipsită de orice considerație dacă ne gândim la banii pe care domnul Hayes îi investise în locul acela. Vă urăsc pe toți.

— Poftim? a spus fratele ei, cu același zâmbet ironic pe chip. A mai tras o dată din țigară, apoi a aruncat-o în foc. Dar noi îți vrem tot binele din lume.

— Suntem cu toții atât de mândri de tine, Penelope, pentru partida minunată pe care ai reușit s-o închei, a spus mama ei, făcându-i cu ochiul fiicei sale și încercând s-o încurajeze din priviri. Înaintea fratelui tău. Speram că se va întoarce purtând niște titluri nobiliare, dar n-a fost să fie.

Grayson și-a dat ochii peste cap și și-a rezemat brațele de paravan. A oftat și s-a îndreptat încet, cu un pas elegant, spre canapeaua unde Penelope stătea gârbovită, parcă, de năpaste. Și-a încrucișat picioarele, cu pantalonii lui în dungii, și și-a rezemat cotul pe genunchi. Vesta, dintr-o mătase gri-perlă, era croită la Londra.

— Hai, scumpa mea surioară! a implorat-o el pe același ton sardonic. Spune-ne ce te-ar face fericită!

Penelope l-a privit pe fratele ei, a cărui freză era impecabilă. Ea nu avusese răbdare, în dimineața aceea, s-o lase pe servitoare să-i aranjeze părul, motiv pentru care era mai creț ca de obicei. Nu i-a răspuns imediat, pentru că se lupta, în zadar, să-și dea la o parte buclele rebele. Apoi, s-a uitat la tatăl ei, care avea întipărită pe chip aceeași resemnare pe care o afișa de fiecare dată când trebuia să scrie un cec gras. Penelope s-a simțit deodată calmă – sau, cel puțin, mai calmă decât fusese până atunci.

— Vreau să fac nunta acum.

— Acum? a îngăimat mama ei.

De când Grayson îi spusese că o văzuse pe Elizabeth în tren, o măcina gândul că trebuia să facă ceva – și încă foarte repede. Nu avea nici o importanță că Henry nu o iubea pe fosta lui logodnică – dacă aceasta se întorcea la New York, cu toții se vor întreba dacă nu cumva trebuia să se căsătorească cu ea, chiar dacă acum era logodit cu Penelope. Nunta lor se va amâna, astfel, la infinit, iar ea va fi supusă oprobriului public. Penelope și-a îndreptat spatele și și-a așezat frumos mâinile în poală. I-a privit pe rând pe toți membrii familiei sale și a încercat să afișeze o expresie de

modestie. Înlocuise furia turbată, ce nu-i dăduse deloc pace în ultimul timp, cu dorința de a stârni invidia și gelozia tuturor.

— Înainte de sfârșitul anului.

— Penelope, a intervenit aspru tatăl ei, nu am rezervat un loc și nici nu am vorbit cu vreun preot. Nu am trimis invitațiile.

— Dar tu ești Richmond Hayes! Poți să găsești un preot, iar oamenii se vor îngrămădi să vină la nunta *mea*. Oricum, doamna Schoonmaker a spus întotdeauna că putem să dăm o petrecere la casa lor din Tuxedo ca să sărbătorim logodna. De ce să n-o transformăm într-o petrecere de nuntă? Vom scrie în seara asta invitațiile și le vom trimite mâine. Te rog, tată!

Părinții ei erau atât de uimiți, încât nu puteau nici să-i refuze, nici să-i accepte rugămintea. Se uitau, nervoși, unul la celălalt pe deasupra serviciului de ceai. Grayson a fost primul care a rupt tăcerea, renunțând acum la orice ironie.

— De ce nu? Va fi o surpriză de proporții, care va stârni freamăt și invidie, și toată lumea se va da peste cap să nu rateze invitația. Va impune încă o dată statutul familiei noastre în societate și le va arăta tuturor de ce suntem în stare. Cred că bătrânul Schoonmaker va agreea ideea. N-ați văzut ce scria despre el în ziarele de astăzi? Se pare că nu toți curcanii pe care i-a dăruit la paradă au fost proaspeți, iar câteva fete din mahala s-au îmbolnăvit, a spus Grayson, chicotind și aprinzându-și încă o țigară. Este o tragedie de la care trebuie să distragem atenția oamenilor, a continuat el, adresându-se tatălui său.

— Dar cu ce te vei îmbrăca? a întrebat doamna Hayes, încă vădit debusolată.

— Întotdeauna am vrut să port rochia ta de mireasă, a mințit, suav, Penelope. O putem adapta în așa fel încât să fie gata în câteva zile.

— O! a spus doamna Hayes, zâmbind încântată de această perspectivă. De ce nu? Nu crezi că e o idee foarte bună, domnule Hayes?

— Dacă nunta noastră va fi o surpriză și va avea loc în afara orașului – a adăugat Penelope, pornind de la premisa că, dacă va continua să vorbească, tatăl ei va renunța, plictisit, să-și mai expună argumentele și contraargumentele – atunci, nu ne vom mai confrunta cu mulțimi de oameni și baricade ridicate de poliție. Ziariștii nu vor mai avea subiecte pe baza cărora să facă speculații cu luni de zile înainte – ca, de exemplu, cine vor fi domnișoarele de onoare și ce culoare vor avea rochiile lor. Va fi mult mai elegant, nu crezi?

Tatăl ei și-a studiat pentru o clipă fiica, apoi a ridicat din umeri.

— Dacă asta vrei și dacă tu crezi că familia Schoonmaker va fi de acord...

— O, da! E perfect! Și *sunt convinsă* că vor fi de acord. Penelope s-a ridicat în picioare și a bătut din palme. Încântarea se citea acum pe chipul mamei sale – avea câteva bijuterii noi pe care nu apucase încă să le etaleze și fiica ei știa asta prea bine. Grayson i-a aruncat surorii sale o privire admirativă. Vă duceți diseară, nu-i așa? De fapt, vom merge cu toții să prezentăm planul familiei Schoonmaker. Iar mâine, eu și Henry, și familia lui, vom putea merge în Tuxedo ca să începem pregătirile. În acest fel, vom scăpa de toată tevatura.

Prin *tevatură*, Penelope se referea la articolele din ziare, unde se comentau pe larg toate nunțile mai mult sau mai puțin importante care aveau loc în societate. Părinții ei erau foarte sensibili când venea vorba despre imaginea familiei lor și puteau fi, cu ușurință, convinși să facă tot ce le stătea în putință ca să evite criticile ridicole ale societății. Dar tevatura la care se gândea, de fapt, Penelope era cea pe care ar fi putut s-o genereze surorile Holland. În momentul în care va reuși să părăsească orașul, împreună cu logodnicul ei, atunci va putea să doarmă ceva mai liniștită. Va fi mai aproape de ceea ce i se cuvenea – în fața societății, a publicului și, în curând, a lui Dumnezeu.

Henry nu se simțea atras de priveliștea pe care i-o oferea călătoria cu trenul particular al familiei Schoonmaker, de râurile și peisajele înghețate pe lângă care trecea. Nu pleca de bună voie. Pleca silit, așa cum făcea totul în ultimele zile. Se îmbrăcase mecanic cu un smoching negru cu guler alb și se pieptănase ca de obicei. Cu aceleași mișcări mecanice le-a scris și prietenilor lui, rugându-i să-i fie cavaleri de onoare și vânzătorului de la Tiffany, care se ocupase de alegerea verighetelor. Cuvintele care îi stăruiau în minte se repetau ca un refren. Își spunea de nenumărate ori că gestul lui eroic o va salva pe Diana de la o soartă crudă.

Acum, pentru că trenul se apropia de Tuxedo, purtându-l spre un destin nefericit, pe care nu reușea nici măcar să și-l imagineze, încerca să compună o scrisoare prin care să-și explice gestul. Probabil că Diana aflase acum totul. Era subiectul zilei, iar mama ei îl va acuza, fără îndoială, pentru că se logodise atât de repede, fără să știe cât de dureroasă și de umilitoare era vestea pentru cealaltă fiică a sa. Nu suporta ideea că Diana aflase de la altcineva. Ar fi vrut s-o țină în brațe și să-i spună că făcuse totul ca s-o protejeze, dar se îndoia că ea și-ar fi mai fi dorit acest lucru. Nu înfăptuise niciodată un act de eroism și descoperirea acum că nu-i provoca nici o plăcere.

Concepuse în minte scrisoarea în sute de feluri. Îi explicase că mariajul cu Penelope era singura și cea mai ușoară soluție prin care îi oferea Dianei o altă șansă – o șansă pe care destinul i-o refuzase lui. La un moment dat, voia să-i spună că nimic nu le va distruge iubirea, ca apoi să-i scrie că o va lăsa în pace ca să-și poată găsi pe altcineva – un bărbat mult mai demn de dragostea ei. Se înfățișa în rolul unui salvator curajos, iar Penelope era vrăjitoarea cea rea, dar el nu mai credea de mult în povești cu prinți și vrăjitoare. Cuvintele nu-și aveau rostul – nu puteau să explice ce se întâmplase.

Viitoarea lui mireasă venea spre el printre canapelele vagonului, rezemându-se cu mâinile de spătarele acestora ca să-și mențină echilibrul, dar degajând atâta încredere de sine încât nu părea să aibă nevoie de sprijin. Fusese în celălalt capăt al vagonului împreună cu fetițele care vor arunca cu petale de trandafir la începutul ceremoniei ca să le arate noul ei inel cu

diamant. Purta o haină albă din cașmir, cu guler înalt, și avea buzele roșii ca semințele de rodie. Henry a privit-o cum se îndrepta spre el și a mototolit scrisoarea pe care i-o scria „adevăratei lui mirese”, așa cum îi plăcea să-i spună. Cuvintele erau de prisos.

În gara Grand Central, domnea o atmosferă de agitație și confuzie. Cât vedeai cu ochii, călătorii înfrigurați și împovărați de bagaje erau nerăbdători să se îmbarce în trenurile care îi vor purta spre destinațiile lor. Sala de așteptare a gării, cu băncile ei lungi și lustruite, era înțesată de oameni, iar anunțurile trenurilor întârziate și plânsetele celor care îi așteptau pe cei dragi îi asurzeau pe Will și Elizabeth. Nu era deloc o zi liniștită, cum le spusese Snowden, ci dimpotrivă: bărbații care lucrau în oraș se grăbeau să ajungă acum acasă la familiile lor, iar cei care își cheltuieseră banii prin taverne înainte de Anul Nou plecau cu coada între picioare. Între timp, petrecăreții din districtele mărginașe invadau orașul. Călătorii amânaseră prea mult clipa despărțirii și acum trebuiau să se grăbească. Doamna Holland îi avertizase să fie discreți și să nu atragă atenția asupra lor, dar Will și Elizabeth Keller au descoperit că, în iureșul sosirilor și plecărilor, ei se priveau zâmbind, ținându-se strâns de mână.

Venea Anul Nou și aveau tot viitorul în față. Aveau să-și clădească o viață împreună, bucurându-se acum de binecuvântarea rudelor miresei. Plecau liniștiți pentru că știau că totul va fi bine acasă. Era mireasa lui, și-a spus Elizabeth când Will o trăgea de mână, prin mulțime, spre peronul cu tavanul boltit, din sticlă și fier. El a privit-o și i-a zâmbit – fără un motiv anume, credea ea, sau poate pentru toate motivele din lume – iar Elizabeth a izbucnit în râs. În acest timp, și-a dat capul pe spate, iar gluga pelerinei i-a căzut, dezvăluindu-i părul prins doar într-o pânză de dantelă, căci își pusese pălăria în geamantan. Și-a desprins mâna din strânsoarea lui Will și s-a oprit ca să-și pună gluga pe cap. Atunci, și-a auzit numele – numele de fată cu care oamenii obișnuiau s-o strige – și s-a întors:

— Domnișoară Holland! Domnișoară Holland!

Ea s-a uitat în direcția celui care o strigase, având încă zâmbetul întipărit pe chip. Apoi și-a amintit că nu trebuia să-și dezvăluie identitatea. A văzut atunci, îndreptându-se spre ea, prin mulțime, câțiva polițiști în uniforme albastre. A simțit apoi la spate mâinile lui Will – una pe umăr, iar cealaltă pe coaste. I-a simțit mirosul – aroma slabă de săpun – atunci când și-a atins obrazul de al ei.

— Fugi! i-a șoptit el. Trebuie să fugi. Fugi la tren! Vin și eu în urma ta.

Teama a pus atunci stăpânire pe ea. O simțea cum îi străbate șira spinării. S-a întors atunci spre peronul înțesat de oameni și a rupt-o la fugă. Își croia drum cu disperare printre noianul de oameni. Spaima îi dădea aripi, ajutând-o să fugă nebunește până când strigătele au devenit din ce în ce mai imperative.

— Stai pe loc! a auzit ea.

— Oprește-te!

— Nu te mișca!

Ea a continuat să fugă până când a auzit împușcăturile. Erau atât de puternice încât pentru o clipă a crezut că ceva i-a explodat în urechi. Zgomotul era cumplit și părea să nu se mai sfârșească. Când au încetat, abia mai putea să respire. Toată lumea în jurul ei încremenise. S-a întors din nou, încet de această dată, și a început să străbată peronul în sens invers, spre locul de unde acum se auzeau țipete. Nu o mai interesa gluga ce-i căzuse pe spate și nici să-și ducă mâna la gura întredeschisă.

Mergea cu pași mai repezi acum spre locul unde îl atinsese pentru ultima oară pe Will. O neliniște cumplită a pus stăpânire pe ea. L-a văzut zăcând la pământ, cu cămașa sfâșiată. Din trupul ciuruit de gloanțe, sângele țâșnea în toate părțile. Polițiștii în uniforme albastre erau încă acolo, în spatele unui zid de puști îndreptate în sus. A simțit mirosul puternic de sânge chiar înainte de a se prăbuși lângă el. Înainte de a fi copleșită de mirosul amețitor, dar și de propriile-i lacrimi.

— Will! a îngăimat ea.

Avea ochii închiși, dar i-a deschis, iar ea a citit în ei o teamă cumplită. I-a căutat privirea și apoi a prins-o de mână. Știa că a văzut-o, căci teama a dispărut apoi din ochii lui albaștri.

— Te iubesc, a spus el.

— Și eu te iubesc, i-a răspuns ea.

— Te iubesc, a repetat el, cu aceeași hotărâre în glas.

Iar ea a repetat de nenumărate ori „Te iubesc”. Nu va ști niciodată de câte ori a spus-o. Părea să fi stat doar câteva secunde lângă el, dar nu era sigură. Nu-i venea să creadă că totul se întâmpla aievea. Își amintea doar că îl văzuse închizând din nou ochii, apoi a simțit atingerea mai multor mâini. Rochia îi era îmbibată de sânge și nu mai avea puterea să spună nimic. S-a lăsat apoi purtată prin mulțime de mâinile acelea aspre. În noianul de oameni ce o înconjurau, și-a auzit numele – numele de fată – rostit de nenumărate ori.

O întrebau dacă se simțea bine. Voiau să știe ce-a pățit. Dar privirea i s-a încetșosat, iar ea s-a prăbușit în întuneric.

Duminică, Penelope își simțea trupul atât de rigid încât abia mai putea să zâmbească. Pregătirile îi răpiseră somnul, iar cu o noapte în urmă dormise doar o oră. În dimineața aceea, croitoreasa din New York făcea ultimele retușuri la rochia de mireasă – o împodobise cu perluțe noi și dantelă veche; o strâmtase în talie și îi lungise trena. Domnișoarele de onoare purtau aceleași rochii de la nunta Isabellei, ușor modificate. Regreta faptul că nu avusese timp să-și creeze o rochie la Paris, care să-i pună în valoare trăsăturile, și că petrecerea de nuntă nu era nici pe departe așa cum și-ar fi dorit. Dar nimic din toate astea nu mai conta. Nuntașii au venit în număr mare, mesele erau aranjate, iar familia Holland lipsea de la cea mai importantă nuntă a anului. „Ultima nuntă grandioasă din anii 1800” – ca să citeze expresia pe care Buck le-o repetase câtorva reporteri. În noul an, și-a spus Penelope, fluturându-și genele negre ca tăciunele, va fi doamna Schoonmaker, iar Diana nu va mai reprezenta un pericol pentru ea.

Acum își imagina momentul – chiar acolo, în fața ei, privind spre altarul presărat cu petale de trandafir – când totul se va fi sfârșit. Meniul fusese ales, iar sala decorată conform instrucțiunilor stricte date de Buck. Invitațiile, ce fuseseră trimise pe data de 28 decembrie, printr-un curier special, promițând elitei newyorkeze o nuntă secretă între doi reprezentanți de seamă ai societății, i-au atras ca un magnet pe membrii acesteia. Petrecuseră cu toții o săptămână plictisitoare, din cauza sărbătorilor, și acum așteptau să treacă Anul Nou ca să călătorească în locuri exotice precum Italia și Egipt. Nunta aceasta le oferea însă un prilej neașteptat de distracție. Astăzi, aveau să asiste la căsătoria a doi dintre cei mai de vază reprezentanți ai lor, iar mâine aveau să fie asaltați de cei care nu fuseseră invitați ca să le descrie pe larg ceremonia nupțială dintre Schoonmaker și Hayes.

Cei mai ghinionști dintre membrii societății newyorkeze aveau să petreacă Anul Nou în Lakewood și Westchester, sperând să primească telegrame care să-i țină la curent cu evenimentele din Tuxedo. Invitații norocoși se aflau însă aici, în sală, în băncile lor, așteptând începerea ceremoniei. Penelope era frumos machiată, iar corsetul pe care îl purta îi scotea în evidență bustul zvelt. Pe sub rochie purta volane de șifon ivoriu.

Dantela îi cădea în valuri pe umeri, iar mânecile cloș, tot din dantelă, îi acopereau brațele albe. Își pusese flori în păr și la mâini, iar de boneta albă își prinsese voaluri de dantelă de Valenciennes. Se auzeau deja acordurile muzicii. Le-a privit pe domnișoarele de onoare – verișoarele ei și ale lui Henry, apoi sărmana Prudie, într-o rochie pastelată, vădit stânjenită, și, așa cum îi promisese, Carolina Broad, cu o expresie gravă întipărită pe chip. Părea mai bogată, dar tot nu reușea să zâmbească. Când totul se va sfârși, va zâmbi și ea.

Buck se afla și el acolo, îmbrăcat într-un costum negru, puțin obosit, după mai multe nopți albe, jucând rolul de maestru de ceremonii. El se deplasa de colo-colo, cu eleganța lui caracteristică, în ciuda corpolenței sale. Le aranjase în șir indian pe domnișoarele de onoare și aștepta acum să le dea semnalul ca să pornească spre altar. Erau emoționate – toate, în afară de Prudie – și așteptau cu nerăbdare să-și joace rolul. Penelope nu voia să le întâlnească privirile. Aștepta doar momentul în care ultima dintre ele avea să dispară pe ușă, fiind apoi rândul ei să-și facă apariția pe scenă. A ieșit, în cele din urmă, și cea de a opta și ultima domnișoară de onoare, iar Penelope a reușit să respire ușurată. S-a întors spre Buck, iar el a scrutat-o cu privirea, asigurându-se că totul îi venea perfect. I-a acoperit apoi fața cu voalul, aranjându-i-l cu grijă. S-a relaxat atunci și a schițat un zâmbet pentru prima oară în ziua aceea.

— După ziua de astăzi, nici o mireasă nu va mai putea fi considerată frumoasă – ai ridicat prea mult standardele, a spus el.

Ea i-a dăruit atunci un zâmbet generos și triumfător, pe care știa însă că nu-l putea afișa pe chip în clipa în care va păși în sală. Când au răsunat primele acorduri ale muzicii care anunțau intrarea în scenă a miresei, ea avea încă întipărit pe chip zâmbetul triumfător. Buck i-a spus că era timpul să intre în scenă, iar ea s-a supus.

Toți ochii din sală s-au întors spre ea. Penelope îi vedea, prin voalul de dantelă, cum o priveau cu gurile căscate și cu mâinile încleștate la piept. Nu știa dacă mergea încet sau repede. Nici muzica nu părea s-o mai audă. Drumul până la altar părea să nu se mai sfârșească; știa însă că va ajunge acolo în curând. Henry stătea încremenit, cu o expresie tristă pe chip, îmbrăcat în fracul lui negru, strălucitor, dar va înțelege destul de repede rostul intrigii ei geniale. Își va aminti cât de mult se potriveau unul cu celălalt și va realiza că idila lui cu Diana Holland nu fusese decât o aventură

trecătoare. Când a ajuns la altar, a observat câțiva nuntași care și-au întors, inexplicabil, privirile în direcția de unde venise ea.

Înainte ca preotul să înceapă ceremonia, un freamăt a străbătut sala de bal din Tuxedo. A observat că Henry s-a întors de câteva ori spre locul de unde se auzeau șoaptele. Penelope i-a cuprins atunci mâinile într-ale sale. Preotul nu ajunsese încă la pasajul acela, dar gestul i-a trădat nerăbdarea, iar el s-a grăbit să-i facă pe plac și să încheie slujba mai repede. Inima îi bătea atât de tare în piept, încât Penelope nici n-a observat cât de apatic era Henry, cât de precaut și de indiferent era.

Penelope nu acordase niciodată prea multă atenție premonițiilor, dar a înțeles atunci că numele care stătea pe buzele tuturor era cel al lui Elizabeth Holland. Se întorsese în oraș și invitații se întrebau acum cu toții dacă Penelope n-ar trebui să afle și ea vestea înainte de a se căsători cu fostul logodnic al prietenei sale. S-a crispat toată, din cap până în picioare, și a așteptat cu nerăbdare momentul în care cei doi miri aveau să facă schimb de verighete. I-a înfruntat atunci în gând pe toți invitații care își băgau nasul în treburile ei și încercau să-i întrerupă nunta. Erau cu toții niște lași, care trăiau respectând un cod perimat, iar ea știa asta prea bine. Penelope a mizat pe ideea că – dacă avea să ignore freamătul din sală – asistența o va imita.

În clipa în care a simțit pe deget atingerea metalului prețios, a spus „Da” și apoi, fără să mai aștepte răspunsul lui Henry, și-a dat voalul la o parte și a făcut un pas spre el. Și el spusese „Da”, fără îndoială, deși asta nu prea mai avea importanță. Nimeni nu-și mai amintește toate amănuntele din timpul ceremoniilor nupțiale. Oricum, ce era cu adevărat important era sărutul lor. El i-a răspuns cu aceeași răceală; cu toate acestea, atingerea buzelor lui i-a făcut inima să tresalte de emoție – îl săruta pe Henry, iar Henry era acum soțul ei.

S-au întors atunci cu fața spre sala împodobită cu buchete uriașe de flori și funde de culoarea perlelor. A urmat o tăcere lungă și apăsătoare. A văzut-o pe secretara mamei sale stând, nervoasă, în spatele sălii, cu mâinile încheștate. Diamantele invitaților străluceau amețitor, iar ochii licăreau curioși. Atunci, Buck s-a așezat în fața secretarei de parcă ar fi vrut s-o șteargă din mintea nuntașilor și a început să aplaude.

Toate privirile s-au întors, la început încet, apoi mai repede, spre cei doi miri. Unii spectatori i-au urmat exemplul și au început și ei să aplaude, iar alții s-au ridicat în picioare. După câteva momente, toată sala a răsunat de aplauzele invitaților. Părea că toți reprezentanții elitei newyorkeze fuseseră,

pentru o clipă, complet absorbiți de acel eveniment impresionant. Înduioșate, doamnele mai în vârstă au vărsat câteva lacrimi. A reușit să le atragă atenția și știa că atunci, în momentul acela, era cu adevărat o divă pe scena înaltei societăți.

Lumea era din nou un loc stabil, astfel că a îndrăznit acum să tragă adânc aer în piept. Toată lumea îi aplauda și îi admira pentru frumusețea și compatibilitatea lor, convinși fiind că uniunea lor era întruchiparea dragostei adevărate. Îi privea, cu ochii în lacrimi, pe invitații care o aplaudau în picioare și le era recunoscătoare pentru că fuseseră martorii victoriei sale.

Trecuse cu mult de miezul nopții – venise Anul Nou, iar în casa familiei Holland plânsetele încetaseră. Femeile stăteau în bucătărie în jurul mesei mari și ponosite din lemn. Peste tot domnea o liniște apăsătoare. Niciodată nu petrecuseră prea mult timp în bucătărie, dar acum părea cel mai tainic loc în care se puteau ascunde. Era prea puțin probabil ca să le găsească cineva aici. În seara aceea, Diana a văzut-o pentru prima oară pe mama ei pregătind o supă pentru fiica ei mai mare. A insistat de câteva ori pe parcursul nopții ca Elizabeth să guste din ea, iar Elizabeth a încercat s-o asculte, ducând bolul la gură, fără însă să reușească să înghită ceva. Diana a privit-o pe sora ei, care se prăbușise pe masă. Plânsese atât de mult, încât părea imposibil să nu se fi rupt ceva în trupul ei firav.

Tragedia ce se abătuse asupra lor a copleșit-o pe Edith, care s-a retras în camera ei ca să plângă în voie, fără s-o mai vadă nepoatele ei. Diana se simțea pustiită. Nu credea că această pustiire se va mai sfârși vreodată. I se părea că tot ce era frumos și pur în lume dispăruse pentru totdeauna.

— Elizabeth, trebuie să mănânci. Trebuie să încerci să dormi, a spus mama ei.

Diane i se părea ciudat că mai auzea pe cineva vorbind. Nu știa de când se așternuse tăcerea în casa lor – de ore întregi sau poate doar de câteva secunde. Dangătele clopotelor și zgomotele celor care participaseră la slujba de la miezul nopții sau ale petrecăreților care veneau de la balul țăranilor unguri din Madison Square Garden încetaseră între timp.

Când polițiștii au adus-o acasă pe Elizabeth, mândri de fapta lor, Diana a însoțit-o în baie și a ajutat-o să se spele. Elizabeth nu era în stare să facă nimic singură – nu fusese nici atunci și nu era nici acum. Părul i se uscaseră și – deși o înveliseră cu o pătură – tremura ca varga. I-a trebuit mult timp până să-i răspundă mamei sale, iar când a făcut-o, a îngăimat un „Nu pot” lipsit de vlagă.

— Elizabeth, a continuat domol mama ei, poate că acum nu poți, dar mai târziu, trebuie s-o faci. Toată lumea a aflat de întoarcerea ta, dar nimeni nu știe că l-ai iubit pe Will. Și nici nu trebuie să afle vreodată. Elizabeth și-a mișcat încet ochii căprui ca să întâlnească privirea mamei sale. A clipit și și-a mișcat buzele uscate, dar nu a spus nimic. Diana ar fi vrut s-o facă pe

mama ei să tacă. Știa prea bine că doamna Holland pune pe primul plan – chiar și într-o situație ca aceasta – poziția socială. Oamenii cred că ai fost răpită, Elizabeth. Asta cred cu toții și nu putem să-i contrazicem. Am suferit prea mult, draga mea. Toți am suferit. Vom pierde totul dacă se va afla care a fost relația dintre tine și Will. Dacă se va afla ce-ați făcut împreună. Ai înțeles?

Elizabeth o privea pierdută pe mama ei. Ea și-a plimbat, încet, privirea până când a întâlnit-o pe cea a Dianei. Surorile s-au uitat, câteva clipe, una la cealaltă, apoi Diana a strâns din buze, descumpănită de simțul atât de practic al mamei lor. Mezina a ridicat din sprâncene și a clătinat ușor din cap ca să-i dea de înțeles lui Elizabeth că îi împărtășea suferința.

— A înțeles foarte bine, a spus Diana în cele din urmă, vorbind în numele surorii ei, care nu mai era în stare s-o facă singură.

— Bine. Nu-mi place că te oblig să faci asta, draga mea, dar așa stau lucrurile. Doamna Holland și-a pus mâinile micuțe pe masă și s-a ridicat în picioare. Te vom ține ascunsă un timp, dar apoi va trebui să ieși în lume. Va trebui să pari fericită pentru că ești din nou acasă. Este bine că facem parte din elita societății – nimeni nu te va întreba prin ce-ai trecut. Dar nici nu trebuie să le dai motive să se întrebe. Diana a privit-o pe sora ei, care părea imună la orice lovitură. Cât de lipsit de importanță era tot ce li se întâmplase până atunci! și-a spus Diana. Mama lor și-a aranjat rochia neagră și a continuat, oftând: Nu te voi mai obliga să te recăsătorești, draga mea Elizabeth. Oricum, Henry Schoonmaker s-a însurat deja cu prietena ta, Penelope Hayes. Ceremonia a avut loc în cel mai mare secret chiar în seara asta. Ce zi ciudată a fost astăzi!

Diana a primit vestea nunții lui Henry cu o oarecare indiferență. Firește, într-o lume despotică și violentă ca aceasta, Penelope era alegerea potrivită pentru Henry. Ar fi șocat-o peste măsură dacă cineva i-ar fi spus că nu se căsătorise cu Penelope și i se părea aproape o binecuvântare faptul că totul se terminase atât de repede. A tresărit însă, sperând ca Elizabeth să nu observe. Suferința pe care o îndura acum era prea mare ca să se mai gândească și la inima frântă a Dianei.

— Trebuie să mă duc la culcare, a conchis mama lor brusc, îndreptându-se spre ușă, fără să le mai întâlnească privirile. Diana, ai grijă ca sora ta să nu stea toată noaptea cu ochii pe pereți! Trebuie s-o convingi cumva să doarmă, a adăugat ea, trecând pragul ușii.

Au auzit apoi scârțâitul treptelor pe care mama lor pășea în timp ce se retrăgea în camera ei. Diana a închis ochii și a respirat ușurată. Era epuizată, dar nu-și imagina că ar fi putut să doarmă. Probabil că nici Elizabeth. Când a deschis ochii, a văzut că sora ei o privea cu o expresie nouă pe chip. Diana a clipit și, văzând că Elizabeth avea chipul imobil, s-a așezat lângă ea pe banca aspră din lemn și și-a pus capul în poala ei. A cuprins-o apoi cu brațele de după talie.

Chipul lui Elizabeth, care mai purta încă amprenta soarelui când a venit la New York, era acum alb ca varul. Părea atât de vlăguită, încât până și o adiere de vânt ar fi putut s-o doboare. Cuvintele erau de prisos, Diana o știa prea bine, dar spera că îmbrățișarea ei îi va alina puțin suferința. A închis ochii și a strâns-o mai tare în brațe.

Au stat un timp așa, apoi Elizabeth a spus:

— L-ai iubit cu adevărat pe Henry? Diana era atât de uimită s-o audă pe sora ei rostind o propoziție întreagă încât la început nici nu a înțeles ce a întrebat-o. L-ai iubit la fel de mult cum l-am iubit eu pe Will? a continuat ea.

Mezina familiei Holland nu și-ar fi imaginat vreodată că aceste întrebări sau imaginea lui Henry nu-i vor stârni mânia sau deznădejdea, ci o dorință de netăgăduit. Această dorință era primul sentiment care i-a făcut inima să tresalte de când aflate de soarta cumplită a lui Will. Știa că – dacă ar fi existat o cale prin care să-și aline dorul, chiar cu prețul demnității ei – ar fi făcut-o fără să ezite.

Diana a închis ochii și a încuviințat din cap, încercând să-și stăvilească lacrimile.

— Da, a răspuns ea în cele din urmă.

Elizabeth a început să-i mângâie ușor părul Diane. Aceasta nu se mai simțise niciodată atât de aproape de sora ei.

— Atunci, va trebui să-l aducem înapoi, a șoptit Elizabeth, aplecându-se și luând-o în brațe pe sora ei.

Afară, lumea era învăluită în tăcere și întuneric. Pe străzi s-a așternut un nou strat de zăpadă, dar cartierele din Gramercy, Fifth Avenue, dar și din zona comercială a orașului, unde oamenii nu cunoșteau tihna, erau de acum pustii. Venise Anul Nou, dar nimic nu părea mai fantasmagoric.

Mulțumiri

Trebuie să mă consider norocoasă pentru că eu și cartea mea avem doi redactori: le mulțumesc, aşadar, genialei Sara Shandler și minunatei Farrin Jacobs, care au depus eforturi susținute pentru a cizela și stiliza volumele din seria *Lux*, conferindu-le frumusețe, grandoare și coerență. Le mulțumesc, de asemenea, și lui Josh Bank și Les Morgenstein, pentru puterile lor supranaturale. Vreau să-mi exprim recunoștința față de Allison Heiny, Cristina Gilbert, Melissa Dittmar, Kristin Marang și Jackie Greenberg pentru publicitatea pe care au făcut-o acestei serii. Vreau să le mulțumesc, de asemenea, lui Andrea C. Uva, Alison Donalty, Barb Fitzsimmons și Ray Shappell – pentru ajutorul lor inestimabil. Mă simt profund îndatorată Norei Pelizzari și lui Lanie Davis, ca și întregii echipe de la Alloy. Vreau să adresez mulțumirile mele lui Elise Howard, Susan Katz, Kate Jackson și echipei minunate de la HarperCollins. Le mulțumesc, de asemenea, tuturor bibliotecarilor extraordinari de la New York Historical Society, dar și lui Ben Turner.

Doamna Henry Schoonmaker, născută Penelope Hayes, a ajuns departe în cei optsprezece ani ai săi. Trecând prin vestibulul lui Leland Bouchard, unde era expus un automobil negru, strălucitor, a realizat cu mândrie că și ea – la fel ca trăsura fără cai – reprezenta emblema viitorului. Încă de pe vremea când era doar o copilă, și-a spus că nu va atinge douăzeci de ani fără să poarte pe deget o verighetă și iată că și-a văzut visul cu ochii cu doi înainte de a împlini vârsta respectivă, devenind acum membra uneia dintre cele mai prestigioase familii din New York. Unii oameni își mai aminteau faptul că purtase cândva numele de Hazmat, ce devenise ulterior Hayes, dar acum nici unul dintre ele nu mai apărea pe cartea ei de vizită. În seara aceea, în timp ce urca treptele strălucitoare din marmură, la capătul cărora se auzea zgomotul vesel al unei petreceri în plină desfășurare, nu-și putea stăvili sentimentul de bucurie provocat de faptul că își va face apariția la brațul soțului ei chipeș.

Era una dintre marile plăceri ale vieții sale, căci Henry era înalt și zvelt, înzestrat cu trăsături fermecătoare și o alură dezinvoltă, care atrăgeau toate privirile din jur. Când era debutantă, Penelope s-a bucurat întotdeauna de atenția oamenilor, dar invidia pe care a citit-o în ochii oaspeților, membri bogați din elita new-yorkeză, în clipa în care a intrat în sala de bal de la etajul al doilea era mai presus de cuvinte. Ea afișa, din colțul gurii, un zâmbet trufaș, iar rochia roșie, de mătase, cu nenumărate pliuri elegante, pe care o purta cu aceeași trufie, îi puneă în valoare trupul zvelt. Își strânsese părul negru într-un coc elaborat, iar fruntea înaltă și mândră îi era străjuită de un breton scurt.

Penelope a privit admirativ tablourile de pe pereți, creația unui pictor prestigios din Europa, și căminul șlefuit care fusese adus, bucată cu bucată, din Florența. Cunoștea toate aceste amănunte, dar și multe altele, despre casa lui Leland Bouchard, pentru că voia ca Henry să construiască o casă pentru ei amândoi, motiv pentru care colecționase toate articolele din ziare ce descriau această locuință, dar și altele asemănătoare. El nu-i dăduse de înțeles că îi va îndeplini dorința, dar – așa cum se întâmpla cu toate visurile lui Penelope – totul era doar o chestiune de timp, ce depindea într-o oarecare măsură de puterea ei de convingere.

Printre freamătul molcom de voci și clinchetul de pahare, Penelope și-a auzit numele rostit cu toată fala de care se bucura acesta.

— Doamna Henry Schoonmaker!

Ea s-a întors la auzul acestor cuvinte pline de rezonanță, măturând parchetul Versailles cu trena rochiei. Nu i-a scăpat prezența lui Adelaide Wetmore, care purta o rochie de fai în nuanțe argintii. Ochii îi trădau mândria provocată de faptul că tocmai își anunțase logodna cu Reginald Newbold. Părea copleșită de urările și felicitările pe care oaspeții i le adresau. Ar fi putut să fie drăguță – și-a spus Penelope mărinimoasă – dacă nu ar fi avut gura atât de disproporționată, ce-i dezvăluia dinții proeminenți.

— Adelaide! a spus Penelope, întinzându-i mâna acoperită cu o mânășă albă în așa fel încât brățara cu diamante pe care o purta să capteze lumina puternică din sala de bal. Felicitări!

— Vă mulțumesc, a izbucnit interlocutoarea sa, luându-i mâna lui Penelope și înclinându-se cu o ușoară reverență. Nunta dumneavoastră ne-a inspirat pe toți, a adăugat ea pe un ton lingușitor. A fost o adevărată simfonie a iubirii!

Penelope și-a exprimat recunoștința, fluturându-și genele negre și a dedus – din felul în care Adelaide îi privea, copleșită de așa-zisa lor iubire – că Henry nu manifesta nici cel mai mic interes pentru planurile matrimoniale ale cunoștințelor lor. Penelope și-a luat apoi la revedere, cu același zâmbet trufaș pe buze, și – împreună cu soțul ei – care mirosea a mosc, dar și mai puternic a coniac – a pășit mai departe în sală. Henry s-a împiedicat atunci aproape imperceptibil, rezemându-se de brațul ei ca să nu-și piardă echilibrul, iar Penelope a simțit cum încrederea ei se clatină ușor, sub imperiul spaimei că cineva ar putea să observe că Henry era beat, trăgând apoi propriile sale concluzii.

În timp ce își croia drum prin mulțime, sub tavanul înalt și boltit, a încercat să-și țină strâns de braț soțul. Nu era ușor – niciodată nu a fost ușor. Le-a salutat din cap pe tinerele Vanderbilt, care stăteau în mijlocul sălii, dar nu a îndrăznit să se uite la bărbatul pe care aproape îl târa după ea. Credea uneori că era al ei, dar nu-și putea reprima sentimentul că ar putea, în orice moment, să-i scape printre degete.

Idila lor a început vara trecută, când cea mai bună prietenă a ei, Elizabeth Holland, a plecat peste hotare, iar ea a început să se întâlnească cu Henry la adăpostul cotloanelor întunecate din conacele familiilor lor. Apoi însă, în toamnă, Elizabeth s-a întors acasă și a devenit, dintr-un motiv

anume, logodnica lui Henry. Firește, aceasta era dorința părinților lor, iar Penelope i-a salvat pe amândoi din ghearele unei căsnicii nefericite, ajutând-o pe Elizabeth să-și însceneze moartea. Privind însă înapoi, eforturile ei nu au fost deloc răsplătite, căci la scurt timp după „moartea” lui Elizabeth, Henry a avut o aventură cu sora ei mai mică, Diana. Această turnură a evenimentelor nu s-a dovedit chiar atât de rea, de vreme ce Penelope s-a folosit de această informație pentru a-l convinge pe Henry să se căsătorească cu ea. Își dorea doar să devină doamna Schoonmaker; în plus, nici unul dintre ei nu voia să creeze o situație stânjenitoare.

Penelope avea temperamentul unei doamne din înalta societate cu zece ani mai în vârstă, lucru pe care i-l trădau până și cele mai mici gesturi. Dar chiar și după ce a devenit doamna Schoonmaker, tânăra femeie a descoperit cu surprindere, dar și cu un gust amar, că nu reușea să-l controleze în totalitate pe domnul Schoonmaker. Se strecurau printre oaspeți, iar în clipa în care un servitor le-a oferit șampanie, ea a reușit doar să-l împiedice pe Henry să ia un pahar.

— N-ai băut destul pe ziua de astăzi? l-a dojenit ea, păstrându-și zâmbetul pe buze și dezvăluindu-și, atât cât era necesar, dinții de un alb imaculat.

— Ba da, a răspuns el încet, fără venin în glas, deși băutura s-ar putea să-i fi subminat intențiile. Dar n-am băut încă destul ca să-mi doresc să petrec seara cu tine, draga mea.

Penelope a închis încet ochii și încercând să-și reprime sentimentele pe care i le-a provocat, probabil, comentariul lui. Și-a fluturat apoi genele conturate cu rimel și a scrutat sala de la un capăt la altul. Nimeni nu a auzit replica lui, a tras ea concluzia, poate doar cu excepția servitorului, care nu ar fi avut niciodată curajul s-o privească în ochi. Când a rupt din nou tăcerea, i s-a adresat cu dezinvoltură, ținând în mână un pahar de șampanie:

— Când o spui în felul acesta, parcă simt și eu nevoia să beau un pahar în plus.

Încurajându-se astfel, cei doi soți, care constituiau cuplul cel mai invidiat din înalta societate new yorkeză, și-au croit mai departe drum prin mulțime. Membrii Clubului Automobilistilor făceau pronosticuri referitoare la apropiatele curse de mașini, iar doamnele care doreau să stea în preajma lor zâmbeau îngăduitoare și afișau atitudinea unor ascultători dornici de informații.

— O, familia Schoonmaker!

Penelope și-a înălțat gâtul lung și alb ca de lebedă ca să-i dăruiască gazdei zâmbetul ei generos.

— Domnule Bouchard, a spus ea cu glas mângâietor, pe când el s-a aplecat ca să-i sărute mâna ascunsă într-o mănușă gri, lungă până la cot.

Tonalitatea caldă a vocii ei era bine studiată și convingătoare; adopta aceste inflexiuni doar când li se adresa unor bărbați ca Leland, care era moștenitorul imperiului bancar Bouchard. Era un new yorkez de viță nobilă, care a reușit – într-un fel sau altul – să-și facă mai mulți prieteni decât dușmani, fiind, de asemenea, un prieten apropiat al fratelui ei, Grayson. Când erau mai tineri, ei au locuit în camere alăturate la St. Paul. Penelope, vigilentă ca întotdeauna, a observat prezența lui Grayson lângă fereastră, captivat de conversația pe care o purta cu soacra ei, doamna Schoonmaker, a cărei rochie din șifon, cu reflexe de opal, atrăgea și mai mult privirile celor din jur.

— Sper că vă simțiți bine amândoi, a continuat Leland, strângându-i mâna lui Henry. Îi privea cu niște ochi mari, străjuți de o frunte lată, de parcă acest lucru – faptul că se simțeau sau nu bine – era o problemă crucială pentru el. Pentru Penelope era într-adevăr un aspect vital. Ați văzut automobilul de la parter?

— Nici nu ai cum să-l ratezi, a răspuns Henry plin de entuziasm, articulând cu greu cuvintele.

Penelope l-a înghiontit, păstrându-și însă pe chip masca seninătății.

— Este o bijuterie minunată, Leland.

— Mulțumesc, a răspuns el, cu ochi visători, transpunându-se pentru o clipă cu gândul undeva, departe. Și pentru că a venit vorba de frumusețe, a continuat el, ațintindu-și privirea ușor compătimitoare asupra lui Penelope, ce face buna ta prietenă Elizabeth? Este cumplit ce i s-a întâmplat și ne pune pe gânduri faptul că nu mai iese deloc în lume.

Penelope afișase până atunci o atitudine senină și neșovăitoare, părând să nu fie tulburată de comportamentul reprobabil al lui Henry și nici de privirile piezișe ale tinerelor din sală, care își imaginau că deveniseră acum rivalele fostei domnișoare Hayes. În clipa aceea însă, a simțit cum gura i se crispa, abia reușind să mai înghită. Leland continua s-o scruteze cu aceeași expresie îngrijorată. A realizat atunci că trupul lui Henry, care se rezema de ea, era din ce în ce mai greu. Spera ca masca întipărită pe chipul ei să nu-i trădeze sentimentul de nesiguranță pe care întrebarea lui i l-a sădit în suflet, căci Elizabeth era „buna ei prietenă” doar de ochii lumii. Penelope abia

dacă o zărise de când s-a întors din așa-zisul ei exil petrecut într-un stat din vest – ce putea, aşadar, să-i răspundă?

— E bine, a spus Penelope în cele din urmă, recăpătându-şi stăpânirea de sine şi hotărându-se să transforme întâlnirea cu Elizabeth într-un spectacol de zile mari, care să constituie subiectul primelor pagini ale ziarelor, şi asta cât de curând. Dar este prea devreme ca să-şi facă apariţia în lume. După trauma suferită. Cred că înţelege, fireşte.

— Cu siguranţă. Leland a lăsat capul în pământ, părând stingherit de faptul că a îndrăznit să întrebe de soarta unei fete despre care nu s-a mai ştiut nimic timp de două luni şi care s-ar putea să fi îndurat grave nedreptăţi. Dar înainte de a mai tulbura liniştea cuiva, a răspuns chemărilor pasionaţilor de maşini, părăsindu-i pe cei doi cu scuzele de rigoare: Sper să vă simţiţi cât mai bine cu putinţă, a conchis el, pierzându-se apoi în mulţime.

Penelope nu l-a urmărit cu privirea. Şi-a aţintit, în schimb, ochii într-un punct mort, îmbărbătându-se cu ideea că amfitrionul lor nu obişnuia să bârfească şi nici nu va căuta indicii care să scoată la lumină faptul că mariajul sau prietenii doamnei Henry Schoonmaker nu sunt ceea ce par a fi. S-a gândit pentru o clipă cum să evite o altă greşeală de acest gen, apoi s-a întors spre Henry.

El îşi ţinea ochii negri aţintiţi în direcţia ferestrelor imense şi a spectacolului nopţii. Nu mai avea privirea încetoşată ca înainte. Dimpotrivă, când s-a întors spre soţia lui şi i-a vorbit, chipul şi glasul îi oglindeau o luciditate tăioasă ca briciul.

— Promite-mi, a spus el, întâlnindu-i privirea, că – dacă cineva mai aduce în discuţie familia Holland – plecăm acasă!